

komik günler

özer uzun

ᠳᠢᠬᠢᠨ

hayalci hücre #19 hayalci kalem #5 | komik günler | özer uzun ©2023 hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın hakları özer uzun ve hayalci hücre yayın'a aittir. | yayına hazırlayan: anıl helvacı - faruk akhan | son okuma: çağrı aksoy | kapak tasarımı: gözde çöklü | dizgi: soner torlak | baskı-cilt: repar tasarım matbaa, yenibosna merkez mh. cemal ulusoy cd. no: 43 bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675) | 1. baskı 2023 / istanbul | isbn no: 978-625-98899-6-2 | sertifika no: 73832 | hayalci hücre yayın lema yayıncılık basım dağıtım kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi aktay caddesi A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul | <https://hayalcihucre.com>

özer uzun

Çocukluğundan bu yana ciddi kalmakta güçlük çeken ve her an kendini şaka yapmak zorundaymış gibi hissededen Özer Uzun neyse ki mühendislik hayatına dürüst, tarafsız ve ah-laksız haber sitesi Zaytung'un açılış töreniyle birlikte veda etti. Akabinde ise televizyondan dijitalle birçok farklı projede metin yazarı olarak çalıştı. İlk kitabı *Komik Günler* romanı, ikinci kitabı ise *Öyle Ya da Böyle* isimindeki öykü kitabıdır.

www.ozeruzun.com

KALABALIKLARIN İÇİNDE KOFTİDEN YALNIZLIK

“Hayır canım, ne alakası var? Sevgilim olduğunda da arayıp soruyordum seni.”

“Kankacım akşam 10’dan sonra içki satan tekel sormandan bahsetmiyorum. Sevgili yapınca yok oluyorsun işte.”

“Sevgilim gidince de yok oluyorum ama...”

“Ohooo! Hadi abi, drama yapma artık ya. Yine biz bizeyiz işte, boşver. Unut. Bitti, gitti.”

Böyle oluyordu işte hep. Hiç tanımadığın biri önce hoşuna gidiyor, sonra onun hayatına girmek için her yolu deniyorsun. Sırf ilgisini çekmek için zekice cümleler kurup, normalde hiç olmadığı kadar enerjik bir halde karşısında 40 takla atıyorsun. Tüm arkadaşlarını, eşini dostunu bir kenara atıp hayatının merkezine onu koyuyorsun. Tam da birlikte çok güzel vakit geçirdiğini düşündüğün sırada da birden her şey değişiyor ve o yine hiç tanımadığın biri haline geliyordu.

Nihayet Ezgi de artık hiç tanımadığım biri haline dönüşmüştü ve ben de kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak soluğu kürküçü dükkanında almıştım. Bundan 1 ay önce bütün planlarını beraber yapan iki insan olarak bir yerlerde karşılaşmamız halinde birbirimizi tanımamazlıktan gelecek, sonra da koş a koş a en yakın arkadaşımızın yanına gidecektik.

“Kimi gördüm tahmin et?”

Eşğin tenasül uzvunu gördüm. Tabii ki en yakın arkadaşım Gökhan da, diğerleri de biliyordu bu sorunun cevabını. Aman ne büyük olay! Ezgi’yi gördüm diye en az bir saat arkadaşımın kafasını ütüleyecektim. “Abi inanabiliyor musun? Beni görmezden geldi,” diyerek, ondan teselli dilenecektim. “Ya olm, dalgın bir günüdür, kötü bir dönemden

geçiyordur. Vırttır, zırttır,” sözleriyle beni yatıştırmasını isteyecektim. Fakat Gökhan çok netti: “Kankacım, kız seni sevmiyor işte, neyi uzatıyorsun hâlâ?”

Gökhan’ın kestirip atmasına dikkate almadan devam ettim. “Abi zaten benden sonra bir çirkinleşmiş mi, bana mı öyle geldi bilmiyorum. Ulan insan bir uyarır, ‘Oğlum bu kızla ne işin var?’ der. Ama yok işte, kimse kimsenin zerre umrunda değil,” diyerek içimi döktüm. Öfkem sanki kızıdan daha çok Gökhan’a ve diğer arkadaşlarıma idi. Aslında özü “Niye aşk hayatımla ilgilenmiyorsunuz?” olan saçma bir serzenişti benimkisi ama bir şekilde içimdeki safrayı atıp, rahatlamam gerekiyordu.

Rahatlayamadım.

Gökhan yavaşça iyice sinirlerimi bozdu çünkü. Konuyu Ezgi’ye, oradan da kendime getirmeye çalışırken her defasında Gökhan’ın dertlerinden örnekler dinlemek zorunda kalıyordum. Böyleydi işte bu işler; birine bir dert anlatacaksan illaki muadili bir derdi de dinlemek zorunda kalıyordun. Gökhan karı kız işlerine pek kafayı takmadığından, onun muadil derdi de dokuzuncu senesinde hâlâ bitmeyen üniversitesiydi. Aman ne dert! Ben okulu bitireli kaç sene oldu adam hâlâ bana “Finallere kasarsam aslında bu sene biter,” gibi şeyler söylüyor. Dinlemiyordum. Dinlersem şerefsizdim.

Tamam, aslında üniversiteyi bitirememenin daha büyük bir problem olduğunu kabul etmem gerek. En azından elle tutulur, net bir sorun. Fakat Ezgi ve beklenmeyen ayrılığımız öyle bir problem mi? Değil. Bir süre daha “Aman Ezgi şöyle yaptı, canım Ezgi böyle yaptı,” diye mızızlanılır, sonra da unuturdum. Yani öyle umuyordum en azından... Halbuki Gökhan hem eşek kadar adam olmuş hâlâ sınavlara çalışıyordu, hem de askerlik çanları onun için çalışıyordu. Hafiften seyrelemeye başlamış saçı ile hiç utanmadan kampüse gidip bölümün en çalışkan öğrencilerinden fotokopi dileniyordu. Evin içerisinde coşkuyla bira şişesi biriktiren çocuklarla muhatap olurken WhatsApp gruplarına “Beyler yarın beni sınava çalıştırabilir misiniz?” diye mesajlar atıyordu. Fakat

yine de ne onun, ne de başkalarının dertlerine konsantre olamıyordum işte; kendi uyduruk problemlerim herkesinkinden daha önemli gibi geliyordu.

Ki zaten bunun herkes için böyle olduğunu düşünüyorum. Büyük konuşmak istemem ama bence kimse kimseyi öyle can kulağıyla falan dinlemiyor; herkes sırf anlatma sırası kendisine gelsin diye karşısındakine belli bir konuşma süresi veriyor, o kadar. Ben de el mecbur Gökhan'a verdim o süreyi. "Ya oğlum tamam anlıyorum seni ama bak kimse-nin hayatı mükemmel değil," gibi şeyler gevelediği sırada kapı çaldı. Tolga ve Aslı geldi. Ardından zil bir kez daha çaldı. Cem ve İlgin geldi bu sefer. Sonra tekrar çaldı, sonra tekrar... Deniz, Uraz, Sinem, Cenk, birileri daha ve birileri daha ve birileri daha...

Ev yine bildik curcunalı halini almıştı. Salondakileri tek tek anlatmak istemiyorum; hayatıma alelade bir şekilde girmiş, tek tek çok fazla bir anlam ifade etmeyen insanlardı. "Tolga'nın Alman kurduna benzeyen bir suratı var", "Aslı kuşku dolu gözlerle etrafı izlerken bir yandan da sinsî gibi gülümsüyordu", "Deniz'in minik burnu o gün sanki daha bir sevimliydi" vs... Yo hayır, bu arkadaşlar için betimleme yaparak süslü anlatımlara girmeye hiç niyetim yok. İşte etrafınızda gördüğünüz ortalama gençleri düşünün, tipler 3 aşağı 5 yukarı öyleydi. Orta sınıfın belki biraz altı, belki biraz üstü. Üniversiteden, işten, bardan, sağdan soldan bir sürü arkadaş. Hangi ara bu kadar kalabalık olmuştuk hiçbir fikrim yok ancak bu Ankara'nın özelliği idi. Burada insanlar ikiye ayrılıyordu: tanıdıklarınız ve yakın zamanda tanışacakları-nız.

Evdeki bu toplanma haline tam olarak bir parti demek mümkün değildi. Her zamanki gibi az tanıdık, çok tanıdık herkes toplanmıştı. Gece boyunca bol bol konuşacak, bol bol içecek ve sonunda da sarhoş olup sızacaktık. Hepsi bu. Yanlış anlaşılmasın, hiç de sıkıcı değil ancak morali bozulmuştu. Ortamdaki kız-erkek dengesine bakıldığında, bir tek ben dışarıda kalıyordum. E böyle olunca haliyle de pek bir enerjik olamıyordum. N'apacaktım, kendimi Gökhan'a mı be-

ğendirecektim? Gökhan'ın ilgisini çekmek için ona yalandan yere “Ya sen kilo mu verdin?” diyerek olta mı atacaktım? Ki yani kilo vermediği de yaklaşık 100 metreden belli oluyordu. Belki siyah kıyafet giyerse ve vakit akşamüzeri ise ancak o zaman ona böyle bir iltifatta bulunabilirdim. O da bana en fazla “Olm iyi misin sen?” diye karşılık verirdi.

Aslına bakılırsa kendimi Ilgın'a beğendirmek isterdim ancak kısmet ya işte, benden önce Cem daha hızlı davranmıştı bu konuda.

“Cem lan, sen berberini mi değiştirdin abi? Tipin mipin değişmiş senin, bir acayip olmuşsun...”

Tahmin edileceği üzere yukarıdaki cümle bana ait. Cem'e gıcık olmuştum birden. Ilgın gibi güzel bir kızla ne işi olabilirdi ki? Ya da Ilgın salak mıydı yoksa? Tamam, kül rengi küt saçları, bal rengi gözleri ve mini kot eteği ile oldukça güzel görünüyordu ama Cem'le sevgili olduğuna göre çok da akıllı olmamalıydı. Bir insan Cem'le ne konuşabilirdi ki? Adamlar Osmanlı Tarihi'nden, uzay çalışmalarına kadar istediğiniz şeyi konuşun, o yine lafı Fenerbahçe'ye ve Fenerbahçe'nin şanlı tarihine bağlamayı başarıyordu.

“Hahaha! Bir zamanlar bizde Toprak^{1*} diye bir topçu vardı, onun berberini buldum abi. Bundan sonra hayattaki duruşum budur.”

“Senin duruşunu sikeyim,” diye geçirdim içimden. Saç mevzusunu da başarıyla Fenerbahçe'ye bağlamayı başarmıştı. Sonra da Ilgın'a salak deyince ben fesat oluyorum. Allah aşkına lütfen! Ben öyle bir insan değilim. Sırf bir kız benden değil de başkasından hoşlandı diye ona ‘salak’ diyemem.

Ya da derim. Bal gibi de derim. Ezgi de salak, Ilgın da. Hatta şu an şu evde olan bütün kızlar salak. Belki Aslı değil, Tolga iyi çocuk. Gül gibi de geçinip gidiyorlar. Maşallah. Deniz de salak sayılmaz; Uraz öyle matah bir adam değil fakat Allah var yakışıklı oğlan. Ya aslında düşününce, evdeki tek salak benim galiba. Bütün gece millet harala gürele

^{1*} “Toprak Kırtıoğlu”.

konuşup gülüşürken bir köşede oturmuş bunları düşünüyordum. Rezalet.

Üçüncü biramın sonunda nihayet tuvaletim gelmişti. Genelde ilk iki birada her şey olağan seyrinde olurdu ama ne yazık ki bir noktadan sonra hiç ara vermeden tuvalete gitmek zorunda kalıyordum. Banyoya gittim. Bir yandan işerken, bir yandan da telefonumdan Facebook’a bakmaya çalıştım. Fakat o kadar hızlı işemiştım ki; daha sayfa açılmadan apar topar telefonu cebime, şeyimi de yerine koymak zorunda kaldım. Normalde cinsel organıma hiç dokunmadan işeyebiliyordum ve böylece elimi yıkamama gerek olmadığına kendimi ikna edebiliyordum ancak bu sefer bir yandan telefonla uğraşırken elime çış sıçramıştı. Çış sıçramamış olsa bile dışarıda birileri vardı ve onlar elimi yıkamadığımı düşünmesinler diye artık elimi yıkamak zorundaydım. Onlar olmasa belki yıkama... Amaan neyse! Bu gereksiz ayrıntıları anlattım çünkü sarhoşluk seviyem arttıkça çenesi açılan birisiyim ve şu an resmen lafı uzatıyorum, farkındayım.

Tuvaletten çıktığımda mutfaktan tartışma sesleri geldiğini duydum.

“Ya kızım, niye saçma sapan trip atıyorsun?”

“Trip mrip atmıyorum ben, nasıl baktığını gördüm.”

“Saçmalamaz mısın lütfen? Lan sevgilisi olan kıza niye bakayım, manyak mıyım ben?”

“Sevgilisi olmasa bakman normal yani?”

“Ya İlgin, lafı bi götünden anlama lütfen. Ne demek istediğimi biliyosun...”

Vay anasını arkadaş! İlgin denyo değil, denyonun önde gideni çıktı. Kız Cem’le çıktığı yetmezmiş gibi bir de kalkmış, kıskançlık krizlerine giriyordu. Fakat bu kadar denyo olmasına rağmen o denli güzeldi ki, mutfak kapısında durmuş onları dinliyordum. Nedeni çok basitti: belki bu gece bir ayrılık çıkardı da ben de bir şekilde İlgin’a yürürdüm.

“Cem ben seni tahmin edemediğin kadar çok seviyorum...”

Neyse ya, insanların ilişkisine girmenin çok da lüzumu yok. Millet ama iyi ama kötü, birbirini seviyor işte. Bana da böyle kapı dibinde laf dinleyip bok yemek düşüyor. Tüm dünyanın huzurunda hem İlgin’dan, hem de Cem’den özür diliyor ve şu ortamdaki tek denyonun ben olduğunun tekrar altını çizmek istiyorum. Evet, şu evde, hatta Ankara’da, hatta Türkiye ve dünyadaki en büyük denyo benim.

Ben Sinan Su. Otuz yaşındayım, işsiz bir mimarım ve çok yakın zamanda sevgilim tarafından terk edildim. Sakın merak etmeyin, durum sandığınız kadar kötü değil. Her şey kontrolüm altında fakat sadece şanssız bir dönemden geçiyorum. Şu birayı içip, şu köşede sızarsam sabah kalktığımda durumu düzeltmek için harekete geçeceğimden emin olabilirsiniz.

“Güle güle Cem. Ilgıncım görüşmek üzere... Yok abi, ben burada rahatım, üşümüyorum. Gökhan, hazır ayaktayken bana bir su getirir misin kardeşim?”

Herkes gittiğine göre, ben de artık uyuyabilirdim. Bu arada unutmadan, Ezgi Allah senin büyük belanı versin...

ASKER ARKADAŞLIĞINDA MANTIK ARANMAZ

Sabah 8 olmadan yattığım rahatsız kanepeden kalktım. Artık önümde yeni bir hayat vardı. Hayatımın nesnesi değil öznesi olacak ve harekete geçecektim. Önce iş bulmak için internet sitelerinde ve gazetelerde gerekli araştırmaları yapmış, daha sonra da Ezgi'yle aramı düzeltmek adına O'na kısa mesaj atmıştım. Hatta bunlarla yetinmeyip bir de berberde saçımı sakalımı kestirmiş, enikonu insana dönmüştüm.

Bok tabii ki; buna kargalar bile güler (Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama kulağa güzel geliyor). Şu an saat öğlen 2 ve ben dünyanın en anlamsız buluşmasını gerçekleştirmek üzere Kızılay'a doğru yola çıkıyorum. Tahmin edin kimle buluşacağım? Evet, tabii ki hiçbir fikriniz yok, o yüzden ben söyleyeyim. Askerlik arkadaşım Zafer ile. Hani şu uzun dönem, Konyalı, askerdeyken her Allah'ın günü kavga çıkartan, sivil olunca hangi komutanı nasıl hırpalayacağını ballandıra ballandıra anlatan Zafer. O zamanlar sırf bana musallat olmasın diye aramı iyi tutmak istemiştım ama ne yazık ki insanlarla arama sınır koyamamak gibi bir problemim var. Adamlarla aramı iyi tutmak isterken, istemeden de olsa arkadaş -gibi- olmuştuk.

Askerliğin üzerinden geçen 5 yılda ara sıra beni arayıp, "Sinancım, en kısa zamanda seni görmeye geliyorum," dese de o güne dek bir türlü Ankara'ya ulaşmayı başaramadığı için kendimi güvende hissediyordum. Fakat buraya kadardı. Zafer nihayet Ankara sınırlarına ulaşmayı başarmış, Timur gibi beni bekliyordu. Doğru dürüst bir bahane uydurmayı beceremediğim için filleriyle olmasa da, geyikleriyle üzerinden geçecekti.

Hasbelkader aynı birliğe düşmüş olmaktan başka ortak özelliği olmayan iki insan olarak, koca bir gün ne konuşup ne yapacağımız konusunda gerçekten bir fikrim yoktu. Herhalde yine askerlikten, şu an isimlerini hiç hatırlamadığım

bir dolu insandan bahsedecekti. “Bizim Yavuz Başçavuş’u gördüm geçen gün,” diyerek, kendisi yetmiyormuş gibi bir de kendisi gibi geçmişte kalması gereken diğer insanları hatırlatacaktı. Sadece insanlar da değil, zaten o zaman bile çok komik olmayan anılarımızı kahkahalar atarak tekrar gündeme getireceğinden emindim. Komutanlarla yaptığımız halı saha maçını, orada Teğmen’in tekine sert girmesini ve hemen akabinde yediği tertemiz dayağı da anlatmadan olmazdı. Tüm bunları düşünerek, ayaklarım geri gide gide Dost Kitabevi’nin önüne geldim ve zaten çok da yolunda gitmeyen hayatıma bir de Zafer’i savuşturmak gibi yeni bir dert eklemek için beklemeye koyuldum.

Bilenler bilir; Dost Kitabevi Kızılay’ın tam göbeğinde konuşlanmış, yıllardır buluşmak için tercih edilen ilk mekamlardandır. Bunca sene içerisinde burada çok güzel kızlarla, çok güzel arkadaşlarla buluştum. Tam emin değilim ama belki birilerini ekmişimdir burada. Fakat saatlerce bu kapının önünde bekletilip göt gibi ekildiğimi çok net hatırlıyorum. Şu an da saatlerce bekleyip göt gibi kalmayı yine çok isterdim, fakat yok. Tüm ihtişamı ile tam karşımdan bana doğru ilerliyordu Zafer.

“Vaayyy kardeşim benim yaa! Hoşgeldin!”

Lütfen kimse benden nefret etmesin. Biliyorum, bunca tırır vırının ardından, adamın boynuna sarılmam biraz irite edici olabilir ama ne bileyim işte. O kadar yoldan gelmiş adam. Ne var boynuna sarıldıysam yani?

“Oooo, Sinan kardeşşş! Oğlum bu saç sakal ne lan?”

Ah be Zafer, işte hayatımı yoluna sokabilseydim zaten berbere gidip saçımı sakalımı kestirmiş olurdum. Olurdum fakat burada da olmazdım. Sen beni sabahın köründe aradığında kem küm edeceğime, “Valla Zafer’im bugün birkaç işim var, bayağı ters bir zamanda geldin sen, kusuruma bakma lütfen,” derdim ama işte karşıdaydım. Ve tam olarak bu yüzden de saçım sakalıma karışmıştı.

“Eeee, n’aptın kardeş?”

“N’apayım ya, aynı işte... Sen n’aptın kardeş?”

“İyidir abi, bildiğin gibi... Keyifler nasıl?”

“Hamdolsun... Sende durumlar nasıl?”

“İyiyim dedim ya lan, ne uzatıyorsun...”

“Hahahaha... Lan var ya, askerdeyken de sen böyle fırlamaydın haa, şerefsiz!”

Oturalı daha iki dakika oldu olmadı, ruhum daralmaya başlamıştı. Henüz “Naber, nasılsın?” derken bile tıkanabilir mi bir konu? Tıkanıyordu işte Zafer ile. Birazdan yalandan karısını, ailesini soracak, cep telefonundan göstereceği çocuklarının fotoğraflarını sevecek ve ondan sonra da kendimi bilinmezliğin kollarına bırakacaktım.

Tam da tahmin ettiğim gibi oldu ve kendimi akıllı telefonda gösterilen yaklaşık bin adet çocuk fotoğrafına, “Aman ne güzel”, “Var ya çok tatlı çocuklar” derken buldum. Çocukların öyle aman aman bi güzellikleri yoktu aslında, hatta 8 yaşındaki oğlan bayağı bir itici bile sayılabilir-di fakat yine de Zafer ile aramızdaki iletişimsizlikte ilaç gibi, su gibi gelmişti bu fotoğraflar. Ne yazık ki bu fotoğraflar bittiğinde Zafer’le gerçekten bir şeyler konuşmak zorunda kalacaktım.

“Eeee, nasıl gidiyor oğlum anlatsana? Çok mala vuruyorsundur ha sen burda, büyük şehir tabii...”

Hah! Bundan bahsediyordum. En çok imtina ettiğim muhabbete balıklama atlamıştı uğursuz herif. Ulan daha az önce karından, çocuğundan bahsediyorduk. Bari şöyle biraz kafan güzel olunca açsaydın bu muhabbeti? Ama yok yani, ta Konya’dan sırf bunu öğrenmek için gelmiş gibi büyük merakla karşımda duruyordu.

“Ya yok oğlum ya... Öyle çok şey değil yani... Ara sıra...”

“Lan oğlum atma, sen hâlâ üniversiteli kızlarla takılıyor-sundur. Onlara çakmıyor musun yani?”

“Ehehe ya Zafer, çakmak demeyelim, kaba oluyor öyle...”

“Oooo, pardon beyim, sen büyük şehirlisin ya! Siz ne diyorsunuz burada?”

“Ne alakası var canım büyük şehirle? Evli barklı adamsın yakışıyor mu hiç?”

“Bak bak bak, laflara bak! Ne o oğlum, tık yok galiba, ondan mı bu artistliğin?”

Hay Allahım, bir türlü bu konudan uzaklaşamıyorduk! Acaba teğmenden yediği dayağı mı anlatsaydım? Gerçi o konulara girince en az 5 saatlik bir askerlik anısı maratonu başlardı ve o riski göze alamazdım. Bu arada işin kötüsü haklıydı da; tık yoktu bu aralar. Hani belki biraz kafam güzel olsa içimi döker, Ezgi yüzünden nasıl derbeder olduğumdan, kızların alayının acımasız duygu katilleri olduğundan yakınırdım da, neyse ki şuurum henüz yerindeydi.

“Zafercim, yani oluyor arada bir şeyler, şimdi hiç olmuyor demeyeyim de... Öyle düşündüğün gibi her gün mala vurma durumu yok cidden.”

Cümlelerin “Mala vurma durumu yok!” kısmına vurgu yaptığım sırada, masanın başında tahmin edilebileceği gibi dünyanın en güzel kızlarından birisi duruyordu. Çünkü dünya, evren, kainat buna benzer pislikler için özel olarak tasarlanmıştır ve üniversite zamanından beri çok hoşlandığınız Pervin gibi kızlar, tam da bu zamanlarda karşınızda belirir.

“Aaaa, Pervin! Gündüz vakti ne işin var ya buralarda, sen işi gücü olan bir insandın...”

Değilmiş meğer. Yakında Hindistan’a gideceği için işi gücü bırakmış, şimdi de böyle aylak aylak geziyormuş Pervin. Artık şehir hayatına katlanamıyormuş, kendisini yollar da daha iyi hissediyormuş ve bu seferki rotası da Hindistan, Tibet ve Tayland’mış. Bu arada belirtmem gerekir ki bu insan, yani Pervin, bizim bölümün birincisiydi. Yurtdışında master yapıp daha sonra da güzel bir şirkette işe girmişti.

Demek kızcağızda kayış bir yerde koptu ve sonra kendini yoga, reiki, kukiki derken yollara vurmaya karar verdi.

“Pervincim, tanıştırayım. Bu da askerden arkadaşım Zafer, beş sene sonra ilk defa bugün görüşüyoruz,” şeklinde takdim ettim askerlik arkadaşımı. Böylelikle Pervin’e aslında Zafer gibi bir adamla işim olmayacağını, kırk yılda bir görüştüğümün ve çok daha akıllı, eğlenceli insanlarla arkadaş olduğumun mesajını vermek istemiştım.

“Pervin Hanım, şimdi bu dövmenin anlamı ne oluyor?”

İyi ki de bu mesajı vermişim yeminle. Zaferciğim daha ilk dakikadan beni kızın yanında rezil rüsva edeceğinin sinyallerini vermeye başlamıştı. Fakat Pervin onu görmediğim seneler içerisinde o kadar rahat, o kadar dünyadan kopuk bir tip haline gelmişti ki Zafer’in bu halleri sanki ona hiç garip gelmiyormuş gibi cevap verdi.

“Ha bu mu... Bu kuyruğunu ısırın yılan. Yeniden doğuşu ve sonsuz döngüyü simgeliyor. Başka yerlerde de dövmeleirim var ama onları şimdi göstermesem iyi olur.”

İşte bu kadarı fazlaydı. Dört senelik üniversite hayatım boyunca pek çok kez ıslak hayallerime dahil ettiğim, daha açık söylemek gerekirse otuz bire en çok meze yaptığım insanlardan olan Pervin’in sadece beş dakika içerisinde Zafer’e bu kadar ayrıntı vermesini kabullenemezdim. Hemen telefonuma sarıldım, sanki çok önemli bir şeyle uğraşıyormuşum da masada olanları duymuyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Halbuki kulağım ikisindeydi.

“Valla Pervin Hanım hayat bu, belli olmaz... Bir gün belki bir yerlerde karşılaşırız dövmenizle.”

“Ahahah... Zafer, bu aralar çok fazla insanla karşılaşılıyor zaten dövmem. Belki birileriyle karşılaşmaya ara vermesi lazım kendisinin.”

Şu son konuşulanlardan sonra telefonuma baka baka ayağa kalktım. Sanki birini arayacakmışım gibi kulağıma götürdüm ve dışarı doğru yürüdüm. Kimseyi aradığım yoktu tabii ki ancak masadaki muhabbet kontrolden çıkmak üzereydi.

Zafer densizlik mi yapıyor, Pervin Zafer'e zarf mı atıyor? Hiçbir şey anlamadığım için çareyi kaçmakta buldum. Kaçmak derken, öyle iki dakikalığına değil. Telefon kulağımda artık ne kadar yürümüşsem, kafeye geri dönmek için taksi tutmam gerekiyordu şu saatten sonra. Neyse, böylesi daha iyi oldu hem. Zafer arayana kadar ben de böyle yollarda dolaşırdım. Düşündüğüm şeye bak, sanki hayatımda yapabileceğim daha iyi bir şey varmış gibi...

Amaçsızca yollarda dolaşırken Pervin'deki bu müthiş değişimin nedenlerini bulmaya çalışıyordum. Planlanmış bir hayatın içerisinde, yapacakları o kadar net olarak gözüküyordu ki onun az önce yanıma gelen insan olduğuna hâlâ inanamıyordum. Pervin için normal olan, mesleki anlamda zirveye yürürken bir yandan da mükemmel bir evlilik yapmak olmalıydı. Ben de onu böyle bir kafede değil, yıllar sonra Facebook'ta "Aaaa, Pervin evlenmiş. Kocasına bak, dünyanın en sıkıcı insanı olduğu yüz kilometreden belli oluyor." diyerek görmeliydim.

Acaba tam olarak ne zaman değişmeye başlamıştı? Normalde bu tip kaçma, gezme hayallerini insan üniversitedeyken aradan çıkartır ama demek ki Pervin'de böyle işlememiş, bir yerde bir kırılma noktası olmuştu. Tahminim, büyük ihtimalle dünyanın en düz adamıyla evlenmek üzereyken terk edildiği idi. Zira ayrılık herkese koyar ama dünyanın en düz insanı tarafından terk ediliyorsanız, çok rahat bir şekilde delirmeye hakkınız olur.

Evet evet, Pervin'de de kesinlikle böyle olmuştu. Kendi uydurduğum hikayeye giderek daha fazla inanıyordum. Belki de tam evlenecekleri gün terkedilmişti. Aileyle girilen onca "Düğüne bilmem kim gelmesin!" tartışması, davetiye için yaşanan onca kararsızlık, gelinlik, damatlık, düğün salonu seçimi derken... Pat! Yüksek Mimar Pervin Hanım birden terk ediliyor. Hem de kim tarafından? Büyük ihtimal bir bankada uzman yardımcısı olarak hayatını sürdüren, hafta sonu oldu mu sevdiceği ile kendisini AVM'lere atan, hafta içi de akşam 10 dedin mi koltukta sızan Bay Sıkıcı tarafından...

Yalnız bu hikayenin şöyle bir zayıf noktası vardı: Bay Sıkıcı, Pervin gibi hem güzel hem de başarılı bir kızı neden bıraksın ki? Açıkçası ben Pervin gibi, yani daha doğrusu eski Pervin gibi, her şeyi kitabına uygun yaşayan kızlardan pek hoşlanmazdım ancak yine de bu denli güzel birisini öyle hemen de terk edemezdim. Kesin o ne idüğü belirsiz herif kendi inisiyatifi ile bırakmamıştı Pervin’i. Araya aile maile bir şeyler girmişti mutlaka. Mevzunun ne olduğunu tam olarak tahmin edemiyordum ama umuyordum ki başka bir kız için değildi çünkü eğer öyle ise, o Bay Sıkıcı demek ki Pervin’den de güzel bir alternatif bulmuş demektir... Yo yo hayır, böyle şeyler düşünmek dahi istemiyordum.

Eğer bunları düşünürsem Ezgi’den ayrıldıktan sonra dahi başkasına bakamayan kendimi de düşünmek zorunda kalırdım. Ezgi ne de güzel ayrılmıştı benden; jilet gibi. Ağzından çıkan üç cümleyle bir anda onun hayat çemberinin dışında bulmuştum kendimi. Hiç tereddüt etmeden atmıştı üzerime toprağı; en çok da bu kadar kararlı olması koymuştu zaten. O Erasmus için gittiği İspanya’da Pedro’larla, Simeone’lerle gününü gün ederken, ben burada ona memleketteki ailesi gibi yemek kolisi hazırlıyordum. Gerçi memleketteki ailesi olsam basardım peyniri böreği, işim daha kolay olurdu. Ben bir de ayran ağızlı olduğum için romantik börek, sevimli kek, mesajlı yaprak sarması derdindeydim. O da tüm bunları İspanyol arkadaşlarıyla “Turkish delight” diyerek keyifle tükettikten sonra Türkiye’ye dönüp, bir iki ay içinde de kuru bir elvedayla ayrılmıştı benden.

Tüm bu düşünceler eşliğinde mağaza mağaza dolaşıyordum. Bir şey alacağımdan değil; aksine o kadar amaçsız ve başıboşum ki, vakit geçirmek için kendime ancak böyle bir meşgale bulabilmiştim. Mağazalar da indirim sezonuna girdiğinden aslında üstüme başıma kıyafet alsam fena olmazdı ama şimdi günün sonunda Zafer’in yanına gittiğimde, “Abi benim acil olarak alışveriş yapmam gerekti, bak bu tişörtü aldım. Nasıl?” demek pek mantıklı değildi. Ki zaten indirim sezonunda da XXL ve XS kıyafetlerden başka bir şey bulmak pek mümkün olmuyordu. Halbuki Medium’dum ben. Orta. Her anlamda orta ve ortalama.

Başıboş bir halde dolaştığım mağazalarda yaklaşan tezgahhtar tehlikesini, “Yok ben bir şey almayacağım, öyle bakıyorum,” gibi şeyler söyleyerek savuştururken sonunda beklenen mesaj Zafer’den geldi. “Abi biz Pervin’le bir bara geçtik, istiyorsan sen de gel,” demiş ve üzerine bir de gülücük eklemeyi ihmal etmemişti sevgili asker arkadaşım. Canım benim ya, ne kadar da sempatikti. Hayatıma girişini bunca zaman sonra Pervin’le karşılaşmama denk getirdiği yetmezmiş gibi bir de benim arkadaşım la bara gidiyor, üzerine de beni davet ederek lütfediyordu.

“Zafercim, kusura bakmayın. Telefon görüşmem beklediğimden uzun sürdü. Neredesiniz? Ben geliyorum şimdi...”

Sakarya Caddesi’nde, genelde elli yaş üstü abilerin, amcaların gittiği barlardan birine oturmuşlardı. Mekana girdiğimde, artık ortamdan mıdır nedir, sanki Pervin olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Halbuki ne güzel kızdı be Pervin! Zerafet kelimesinin karşısına hiç düşünmeden onun fotoğrafını koyardım. Hadi ben neyse de, Pervin’i şu barda Zafer’le görmek içimi daha bir burktu inanın. Gerçi kendisinin keyfi yerinde gibiydi, benim bile pek hazzetmediğim arkadaşım la karşılıklı kah kah kah gülüyorlardı ama ne bileyim işte. Resmin genelinde “olmayan” bir şeyler vardı.

“Pervincim, şimdi senin eline bu işlerden net olarak ne geçiyor? İyi kazanıyor musun?”

Zafer, bir şekilde Pervin’i kıvama getirip yatağa atmak için gün boyunca bu tip konular açıp duruyordu. Benimle konuşacak bir şeyi olmadığı gibi, Pervin’le de paylaşabileceği herhangi bir şey yoktu. Yaşça ikimizden de küçüktü ancak muhabbet etmeye çalışınca bir babaanneden farksız oluyordu. “Nerede oturuyorsun, kaç lira kazanıyorsun, evlenecek misin?” gibi mevzuları aşamıyordu bir türlü. Hani, Zafer olmadığında çok matah şeylerden bahsettiğimizden değil ama Zafer’in bizi bir bok sanmasından dolayı ortak bir frekansta buluşmamız gerçekten çok güç gözüküyordu.

Zafer, “Şimdi Pervin Hanım, biz Konyalıyız ama aslen Karapınarlıyız. Bizim oranın insanı deli olur,” diyerek son

çırpınışlarını yaparken daha ne olduğunu anlayamadan konu birden bana geldi. İkisi de ben yokken anlaşma yapmışlar gibi, direksiyonu benim üzerime kırdılar. Bu masadaki iki yabancıнын ortak arkadaşı ve sabahtan beri doğru dürüst bir şey konuşmadıkları adam, tıkanan muhabbetin ilacı olmuştu.

“Harbiden ya Sinan, doğru dürüst anlatmadın. N’apıyorsun? Hayat nasıl? Biraz dökül bakalım,” şeklinde ilk hücumu gerçekleştirdi Pervin.

İlk hücumu hiç de hazırlıklı değildim ve işin kötüsü bu tip sorulara Zafer’in yanında cevap vermek de istemiyordum. Zaten Pervin’in cümlesi biter bitmez Zafer ile göz göze geldim ve onun “E hadi olm, beni adam yerine koymuyorsun madem buyur kız sordu. Şimdi ne bok yiyeceksin?” anlamına gelen bakışlarını farkettim. Haklıydı, onu hep yalandan muhabbetlerle oyalayıp kendim hakkında en ufak bir bilgi vermeden idare ediyordum. Fakat Pervin’den böyle kolay kurtulmam mümkün olmayacaktı tabii ki:

“Ya öyle enteresan bir şey yok hayatımda, yakın zamanda Hindistan’a gitmeyi düşünüyorum. Bir süre oraları gezeceğim,” dediğim sırada, daha ben lafımı bitirmeden Pervin atladı: “E oğlum sabahtan beri niye söylemiyorsun ya, sana o tarafa gideceğim demiştim...”

Şaka yaptığımı söylediğimde biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ya da bana öyle geldi, bilmiyorum. Hindistan’a gidecek birisi değildim ben; buradan kalkıp o kadar yol yaptıktan sonra biraz daha konforlu bir yere gitmeyi tercih ederdim. Ne macera tutkunu, ne rastalı bir hippie, ne de “Ya sokağın ortasına inek sıcıyor, her yer bok ama müthiş bir deneyim,” diyecek birisiydim. Ancak işi şakaya vurarak daha fazla kaçacak yerim kalmadığından, pek de elle tutulur bir yanı olmayan hayatım hakkında fazla ayrıntıya girmeden bir şeyler geveledim.

“Okuldan sonra hemen askere gittim, sırf Zafer’le aynı dönem askere gideyim diye. (Bu cümleyi sarf ettiğim esnada Zafer’e göz kırptım.) Bir ona yaradı zaten askere gitmem, öyle iş anlamında pek bir şeye yaramadı. Hiç mimarlık yap-

madım demeyeyim yine, arada proje bazlı çalışıp kenara 3-5 koyuyorum ama yok ya Pervin... Ben böyle sabah akşam proje peşinde koşacak adam değilim, mimarlık yapabileceğimi zannetmiyorum...”

Gayet makul bir şekilde hayatımın iş kısmını özetlemiştim ancak elbette ki hikayede havada kalan bir kısım vardı. Pervin de akıllı bir kız olduğundan, hiç vakit kaybetmeden sordu:

“Eh yani, bak ben bile mimarlık yapmıyorum ama bi planın var mı? Napacaksın?”

Gerçekten o kadar net sormuştu ki biraz bozulmuştum. Demek ki dışarıdan bu soruya cevap verebilecek bir insan gibi gözükiyordum. Fakat ne yazık ki bir cevabım yoktu. Ne yapmak istediğimi ne bileyim, sadece mimarlık yapıp, bir ofiste sabahdan akşama hayatımı yürütme niyetinde değildim ama bu açıklamam kimseyi tatmin etmiyordu maalesef. Eğer mimarlık yapmayacaksam, ticarete atılıp hemen para kazanmak istemeliydim. Bu zenginlik için atılmış bir adım olurdu, gayet de hoş karşılanırdı. Ya da müzik yapmak için, film yapmak için mimarlığı bırakarak, hayallerimin peşinden koşmalıyım. Herkes olmasa da bir kesim buna da sempatiyle yaklaşırdı. Hadi o da olmadı, her şeyi bıraktıktan sonra gidip bir köye yerleşme kararı alsam, ona bile “Vay Sinancım, en güzelini sen yaptın aslında,” diyecek arkadaşlarım vardı ama ne yapmak istediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. O yüzden yalan söylemeyi tercih ettim:

“Valla Pervincim, askerden sonra mimarlık yapayım diye uğraştım ama bünyem kabul etmedi. Ben de şimdi sanat avcılığı diye bir iş var, onunla uğraşıyorum.”

Bu tamamen götümünden uydurduğum şeye Pervin sanki çok normalmiş gibi tepkisiz kalmıştı ancak bu sefer de bizim Zafer ibişi sanat lafını duyunca kulaklarını havaya dikti. “O ne demek ya hemşerim? Sanat avcılığıymış?” diyerek her zaman olduğu gibi konuya bodoslama girmişti. Şimdi Zafer’e ne desem yerdı ancak işin kötüsü Pervin’e açık verir-

sem beni işsiz güçsüz gezerek, saçma sapan hikayeler uyduran biri sanacaktı. Yani beni tanıyacaktı.

“Şöyle kabaca anlatayım Zafer, şimdi zengin insanlarla çalışan bir sanat ajansı var. Ben onların adına küçük atölyeleri geziyorum, genç sanatçıları keşfediyorum ve tabloları, çalışmaları küçük miktarlar karşılığında satın alıyorum. Daha sonra da bu ajans satın aldığı eserleri daha büyük fiyatlara zenginlere satıp, bana oradan komisyon veriyor. Kapaş?”

Galiba hayattaki en belirgin özelliklerimden bir tanesi de yalan söylemeye başladığım an kendimi kaptırmamdı. Söylediğim şu saçmalıklara birden çok inanarak, daha cümlenin yarısındanayken kendimi gerçekten o işi yapıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Zafer hemen “Oh, beyimiz kebab iş bulmuş, zaten askerliği de kısa dönem yaptı. Her şeyin kaymağını siz yiysin, bizim ebemiz sikilsin!” diyerek sorgusuz sualsiz inandığını belli etmişti. Ettiği küfürden biraz yüzünün kızarmasını beklerdim ancak belli ki alkolde o seviye geçilmişti çoktan. Pervin Mervin dinlemedi, küfürü gönlünce edivermiş oldu.

“Sinan, cidden böyle bir iş var mı ya? Uydurmuyorsun değil mi?”

“Hee... Uyduruyorum Pervin. Kaç sene sonra gördüğüm askerlik arkadaşım ve üniversite arkadaşımın oturmuş, meslek uyduruyorum. Çünkü ben manyağım.”

Pervinciğim, gerçekten de manyak olduğumu anladı ve beni anlayışla karşıladı sanırım. Yalan söylediğimden şüphelendiğini gözlerinden anladım ama kararlılığım karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştı; konuyu daha fazla uzatmadı. “Bunu senle daha sonra konuşalım Sinan, belki seni birileriyle tanıştırayım,” dedikten sonra, artık bu sıkıcı bardan kalkıp bir yerlere gitmek istediğini söyledi. Benimse Zafer ve Pervin ikilisi ile sabaha kadar saçma sapan yerlerde içki içmeye hiç niyetim yoktu.

Daha ben “Ya bir yere gideceğimize eve gitsek daha iyi olmaz mı?” derken, Pervin “Evet ya, hadi bize gidelim. Şurası hemen,” diyerek beni büyük bir ızdıraptan kurtardı. Eve

gider, bir iki bira içer, sonra müsaade ister uyurdum. Gayet makul bir plandı bu. Sonra da Zafer’le Pervin ne bok yiyorlarsa yesinlerdi. Tek dileğim sabah uyandığımda hemen kaçmak ve Zafer’i de en az bir beş sene daha etrafımda görmemektir. Hatta on. Hatta düşününce Zafer’i bir daha görmesem ne olacaktı ki? Evet, umarım bu Zafer’i son görüşüm olurdu.

Kısa bir yürüyüşün ardından nihayet Pervin’in evine gelmiştik. Ankara’da zaten neresi uzak ki? Ev gayet küçük, şirin ve rahattı. Duvarda Pervin’in çizdiği şüphelendiğim tablolar, raflarda Pervin’in yaptığından şüphelendiğim küçük biblolar vardı. Öyle çirkin olduklarından değil yani de, Pervin’den şüpheleniyordum. Çünkü para verip alınacak şeyler de değillerdi. Acaba ben sanat avcılığı yalanını uydurduğum sırada “Seni birileriyle tanıştıırım,” derken kendini mi kastetmişti? Eğer öyleyse bu gece bu muhabbet açılmadan yatmam gerekecekti.

“Pervin Hanım, bu kitapların hepsini okudunuz mu ya?” diyen Zafer, son çırpınışlarını yapmakla meşguldü o sırada.

Zaten gün boyu bu tip sahneler görmüştüm. Zafer, Pervin’in ne kadar şehirli, ne kadar okumuş olduğunun altında ezilmekten ancak böyle sorular sorarak kurtuluyordu. Pervin ise bu soruları hiç gıcık olmadan, ciddi ciddi cevaplıyordu.

Pijamalarını giyince bu sefer olduğundan daha genç görünmeye başlamış, o sadece babaların gittiği bardaki yaşlılığından eser kalmamıştı. Şimdi Zafer olmasa belki onun yerine ben konu açmak için kırk takla atacaktım bu güzelliğin karşısında. Zafer’den farkım, ben öyle dana gibi, “Bu kitapların hepsini okudunuz mu ya kehehe,” diye girmezdim konuya. Gözüme daha önce okuduğum bir kitabı kestirir ve “Aaaa, bu kitaba bayılırım,” derdim büyük ihtimalle.

Hiçbir şey demedim. Sanki sabah çok önemli bir işim varmış gibi müsaade istedim ve Pervin’in bana layık gördüğü pembe kalpli pijamayla yatağa doğru ilerledim. Ben kalarken Zafer çoktan sarhoş olmuş, “Kardeşim benim, bugün çok şey’apamadık ama bi dahakine...” gibi bir şeyler geveli-

yor, içten içe benim yatışımı kutlayıp Pervin'i nasıl yatağa atacağını hesabını yapıyordu. "Önemli değil kardeş, hadi iyi geceler," dediğim sırada içimden küfrediyordum.

Aslında zerre uykum olmamasına rağmen yatağa girdim ve önce bir süre amaçsızca telefon rehberimi karıştırdım. Hayatıma giren kadınların isimlerini hatırlamak için en çok bu yöntemi kullanırdım. Bir sürü kız ismi... Bazılarıyla sadece bir geceliğine takılmışız, bazılarına halen yazıyorum, bazılarıyla sevgili olmuşum, birçoğuyla da tam bir ilişkiye başlayacakken anlamsızca kopmuşuz. "Çok mu zor ya biriyile mutlu olmak? Olmayan ne bu kadar? Niye şimdi Ezgi'yle değilim de burada üzerimde pembe kalpli bir pijamayla yatakta dönüyorum," diye düşünerek kendi içimde ufak çaplı bir fırtına yaşadım.

Niye ayrılmıştık biz Ezgi'yle, her defasında unutuyordum. Hepi topu üç cümleyle söyleyip İzmir Marşı ile yerime göndermişti beni. O üç cümlemin ardında yatan nedenleri, böyle gecelerde yatağa girdiğimde bir süre düşünerek bulmaya çalışıyordum.

"Ahahha... Zafer ya saçmalama ahahha..."

İçeriden gelen sesler konsantrasyonumu bozsa da, geçmişini kurcalamaya devam ettim. Bir şeylerin ters gittiğini anladığım zamanları değil de, onun biraz daha öncesini hatırlamaya çalıştım. Ölen bir insanın ölümle hiç alakası olmadığı zamanları düşünmek gibi daha çok acı veriyordu. "Ulan nasıl da saf gibi mutluymuşum," hissi insanın içine çörekleniyordu. Beraber Antalya'ya gittiğimiz tatili hatırladım. Her şey ne kadar da güzel görünüyordu; otobüs yolculuğu bile dolunay ışığının altında bir farklıydı sanki. Ya da ben şimdi buradan geçmişe bakınca her şeyi şiirselleştirme eğilimindeydim, bilmiyorum.

"Sinan olmuyor ya. Yapamıyorum. Birbirimizi kandırmanın manası yok..."

Üç cümle. Şerefsiz karı, denecek laf mı bu ya? Galiba en sevmediğim özelliğim böyle zamanlarda kitlenmemdi. Keşke "Ya ben kimseyi kandırmıyorum ama belli ki sen insanla-

rı kandırmak konusunda çok ustasın,” deseydim... Ya da yok ya; bu kötü dizi repliği gibi oldu. “Şerefsiz karı” bile bundan daha iyiydi. Neyse, çok düşünmeye de gerek yok, ben zaten hiçbirini diyememiştim.

“Hımmmm. Yani hislerin eğer böyleyse diyecek çok da bir şey yok. İstersen biraz kafanı dinle, ben istediğin zaman seni dinlemeye hazırım...”

Şu cümlelerin sonuna bakar mısınız? “İstediğin zaman hazırım...” “HAZIRIM...” “İstediğin zaman gel ağzıma sıç, bekliyorum,” diyerek benden ayrılmasına izin vermişim. Güzel ayrıldığım için bana madalya takacaklardı sanki! İnsan gibi hislerimi söyleyeceğime kalkıp anlayışlı insanı oynamıştım. Belki de insan gibi görünmeye utanıyordum; ilahi bir varlık gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Fakat değildim tabii ki.

O gün ve sonrasında söylemediğim her cümle işte böyle gecelerde boğazıma yapışıp beni uyutmuyordu, sonra da böyle yatakta dönüp duruyordum. Tam ben kaderime isyan ederken odanın kapısı açıldı.

Tüm bu geçmişle hesaplaşmalarım esnasında dikkatimden kaçmıştı ancak uzun zamandır salondaki ses kesilmişti. Pervin heralde odaya bir şey almak için geldi diye düşünürken, kalkıp muhabbet etmemek için uyuma numarası yapmaya devam ettim. Fakat o da ne? Odaya girip, çekmeceleri karıştırdıktan sonra yatağa doğru geldi, yorganı kaldırdı ve sanki çok normal bir şeymiş gibi bana sarıldı. Oha! Resmen üniversitenin en güzel kızı Pervin’le şu an koyun koyunaydık...

Bir süre ne yapacağımı bilmeden ben de ona sarıldım. Tam emin olamıyordum, acaba bilinci yerinde miydi? Eğer sarhoşsa bundan faydalanmak istemezdim. Bu arada Zafer ne alemdeydi? Pervin’in yanımda olmasından hoşlandığım kadar; Zafer’in gelip belamızı sikmesinden de korkuyordum. Karapınarlılar dediği gibi manyak oluyorsa, kesin böyle bir şey yapardı. Ya da belki de o kadar manyak değillerdi? Belki

de beş bira içince böyle yamulup sızıyordu Karapınarlılar? Bilmiyordum.

Tüm bu endişelerle Pervin'e sarılmaya devam ettim. Sarhoş olup olmadığını anlamak için konuşmam gerekiyordu ancak bunu yaparak, hiç değilse şu anın güzelliğini bozmak gelmiyordu içimden. Bir başka seçenek de hiçbir şey söylemeden onu öpmekti fakat bundan da tam emin değildim. İlk sevişmeler her zaman zordur; ya sevişmeyi başlatıp, bir de ereksiyon olamazsam? Sabah ereksiyonu ile sevişmeye başlamak her zaman daha garantiydi ama off... Gerçekten kafam karışmıştı ve her zamanki gibi orta bir yol bulmuştum.

Onu biraz daha kendime doğru çektim ve daha sıkı sarıldım. O kadar yakındık ki, nefesini yüzümde hissediyordum. Böylelikle, bir sevişme başlatılacaksa bunu pekala Pervin de yapabilir... di ve tam bu sırada, öpüşmeye başlamıştık bile. Pervin'in dudağıma masum bir öpücük kondurmasıyla başlayan öpüşme, kısa sürede çığırından çıktı. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki yaklaşık iki dakika içerisinde ikimiz de çıırılçıl kalmıştık ve şimdi üzerimdeydi. Boşalmamın da bu kadar hızlı olacağı korkusuyla bir süre tedirgin şekilde sevişirken, neyse ki birden tüm bu düşünceler kafamdan gitti. Sonunda kendimi akışa bırakabilmişim.

Seksin en sevdiğim yönü buydu: öncesi ve sonrasında binlerce düşünce beyninizi kemirirken, tam o anda, yani sevişirken aklınızda hiçbir şey kalmaz. Dünyada her şeyden uzaklaşıp insanın en saf haline döndüğü yegane zaman dilimi. Ha hepsinde öyle olmuyor pek tabii ki ancak şans o ki, Pervin'le her şey güzel gitmişti ve şimdi omzuma yaslanmış, bir bebek gibi uyuyordu.

Benim ise tabii ki uykum yoktu ve omzumda uyuyan güzelliğe bakarak, gün doğduğunda neler olacağını merak ediyordum. Ayrıca Zafer durumu anlayıp odaya gelirse uyanık olmalıydım. Evet, belki seks esnasında biraz da olsa bu dünyadan kaçabilirsiniz ancak işte sonrasında düşünceler yine başlıyordu. Şimdi ne olacak? Pervin her şey çok normalmiş gibi mi uyanacak? Pişman mı kalkacak, sevgili gibi mi dav-

ranacak, yoksa öğlene kadar dana gibi uyuyup benim gitmemi mi bekleyecek?

Bütün ihtimalleri ve bu ihtimaller karşısında ne yapabileceğimi ölçüp tartarken kendimi uykunun kollarına teslim etmiştim.

“İyi geceler Pervincim, sabah görüşmek üzere. Umarım her şey güzel olur...” dedim, içimden...

AŞIRI SABAH SAMİMİYETİ

Sabah daha ikimizin de gözü tam açılmamışken gündüz gözüyle bir kez daha seviştik. İlk sevişmenin tedirginliği atlatıldıktan sonra her şey daha güzel ilerlemişti ve şimdi yatakta havadan sudan konuşuyor, en ufak bir espri girişiminde kahkahalara boğuluyorduk. Hele Pervin, ağzımdan çıkan her şeye kah kah kah gülüyordu resmen. Daha dün yıllar sonra karşılaşmıştık ve üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden çırılçıplak, bu kadar rahat muhabbet ediyor olmamız biraz garip geliyordu ya bana, her neyse... Kimin umrunda; uzun zaman sonra ilk kez bu kadar gamsızdım.

“Pervin, belli ki zevki olan bir insansın. Giyim kuşamın, evin, evindeki tablolar, biblolar... Ya kusura bakmazsan bir şey sormak istiyorum...”

“Bu kadar övdüğüne göre, kesin kötü bir şey geliyor. Sor bakalım.”

“Ya affedersin ama bu araba desenli çarşaf ne oluyor tam olarak? Çocukluktan falan mı kaldı, hatırası mı var yoksa?”

Bu söylediklerime de kakhaha ile karşılık verdi Pervin. Bir yandan bu halinin çok normal olmadığını anlıyordum ancak bu kaçık tavırları hoşuma da gidiyordu. Şu sıralar ruh halim zaten bu dünya ile fazla ilintili kimselere tahammül edemezdi.

“Ne yani? Evimdeki her şey kişiliğimin bir parçası mı olmak zorunda? Denk geldi, böyle bir çarşaf almış bulundum. Ama yine de özür dilerim Sinan Bey!”

Bunları söylerken bir yandan saçlarımı okşuyor, bir yandan da muzipçe gülümsüyordu. Ne kadar özlemiştim sevimleyi! Yaşadığım her ilişkide domuz gibi kızları özenle seçtiğim için şu yatak keyfi bile mutlu ediyordu beni. Keşke Pervin’e aşık olsaydım şimdi ama hâlâ kafamda dolaşan

Ezgi'nin hayaleti buna izin verecek gibi gözükmüyordu. Şimdilik hissettiğim tek şey huzurdu ve o huzuru bozacak soru çok gecikmedi.

“Ay sonunda sen de gelsene benle Hindistan’a. Hem bana yol arkadaşı olursun, hem bak sanat avcılığını da Hindistan’da yaparsın...”

Haydaa... Az önce çarşıftan bahsediyorduk, daha dün bir bugün iki bile değil birden Pervin’in Hindistan planına dahil edilmek istemiyordum. Dünyadan bu kadar da kopuk olmak iyi bir şey değildi demek ki. “Ya Pervin sen daha dün hayatımda bile değildin, şimdi senle Hindistan’a mı gelmemi bekliyorsun?” diyemedim tabii ki. Beni tanıyan herkesin bildiği üzere, kolay kolay hayır diyebilen bir insan değildim. Lafı dolandırdım.

“Tam olarak ne zaman gidiyorsun?”

“Kasım’ın sonu diye düşünüyorum. Buralar iyice soğumadan, gel kaçıp gidelim...”

“Hımmm... Aslında var ya, bana da çok iyi gelir buralardan uzaklaşmak.”

“E gel o zaman işte, Ankara bir yere kaçmıyor. Hep aynı...”

“Olabilir ya valla... Ama hemen evet demiyim ben, hem halletmem gereken birkaç iş var.”

Aslında söylediğinde çok haklıydı. Ankara’nın bir yere kaçtığı yoktu kesinlikle. Sanki her şeyin hep aynı kaldığı, zaman içinde sıkışıp kalmış bir yer gibiydi burası. Günlük yaşantı ağır çekimde ilerliyordu ve bu gayet de hoşuma gidiyordu. Kısacası keyfim yerindeydi burada ve hiç de Pervin’le bir maceraya atılmaya niyetim yoktu. Konuyu değiştirmek için birden aklıma can dostum Zafer geldi:

“Ya bu arada Zafer n’oldu ya? Dur ben bir şu adama bakayım...”

İşte hayat böyle. Dün şu dünyada en son görmek istediğim insan olan Zafer şu an benim kurtarıcım olabilirdi. Ken-

dimi canhıraş bir şekilde salona atarak, askerlik arkadaşım, biricik dostum Zafer'i aramaya koyuldum. Lakin götelek yoktu tabii etrafta. İşe yarayacağını bildiği için sabahın köründe evi terk edip büyük ihtimalle Konya'ya doğru yol almıştı. Bu durumda çok fazla seçeneğim kalmamıştı. Tuvalete girip çok uzun süre kalacaktım ve daha sonra da bir bahaneyle evden kaçacaktım.

Tuvalete girince Pervin'e biraz daha kanım kaynadı. Hem bir sürü mizah dergisi, hem de güzel kokulu sabunları vardı tuvalette. Az buz şeyler değildi, böyle ince detaylar büyük ayrıcalıktı. Pervin'e bak, kafayı çizse bile yine de tuvaletteki konforundan ödün vermemiş! Ancak yine de tuvaletten telefonla konuşarak çıktım.

“Tamam babacım. Ben şimdi yarım saate orada olurum, annemi alır sonra yanınıza gelirim.”

Telefonu kapatınca “N'oldu Sinan, önemli bir şey mi var?” diye sordu Pervincim. Böyle olunca içim cız ediyordu işte. Yataktaki az önceki samimiyetimiz tamamen bitmiş, yine yıllar sonra karşılaşmış iki arkadaş olmuştuk. Her şeyin normal olduğunu ispat etmek adına, bu sefer de babamı satmıştım.

“Bir şey yok ya HAYATIM. Babam yine işgüzarlık yapıp durduk yere iş çıkartıyor. Gideyim de çenesi dursun, yoksa bütün gün huzur vermez.”

Çok da tanıyıp bilmediği bir adamın, saçma aile konularına en fazla dudak bükebildi Pervin doğal olarak. Aradaki mesafeyi o benden iyi koruyordu ama ben yaşadığım vicdan azabı nedeniyle hayatımlarla, canımlarla, en kısa zamanda geri geleceğimi belirtmemle ve yine tüm karaktersizliğimle salonun ortasında dikiliyordum. Neyse ki daha fazla alçalmadan kendimi kapıdan dışarı attım. Artık derin bir nefes alıp, olup biteni değerlendirmenin vaktiydi.

1. Değil ay sonu, bir saat sonra ne yapacağımı bile bilmiyordum.

2. Güya Pervin'le birlikte ay sonunda Hindistan'a gidiyordum.

3. Sanat Avcılığı diye bir iş yoktu ve cebimdeki paranın sonuna geliyordum.

4. Ezgi... Bir şekilde Ezgi'yi tekrar görmem gerekiyordu.

Evet, mantıklı değerlendirmelerimin sonucu buydu. Onu hemen tekrar görmeliydim.

GEÇMİŞİNDEN KAÇAMAZSIN

Aradan iki hafta geçmişti. Çok sıradan bir insan olduğum için depresyona bile giremiyordum ancak cenin pozisyonu alıp hareket edemez olmuştum. O gün Pervin'den çıkıp kendimi direkt olarak Gökhan'ın yanına attım ve koca iki haftada ne dışarı çıktım, ne de telefonlara baktım. Çünkü o bildik, tanıdık geç kalmışlık hissi beni yine esir almıştı ve yerimden kalkmama izin vermiyordu. Öyle ağır bir duyguydu ki bu; sanki her şey için geç kalmıştım ve artık bundan sonra ne yaparsam yapayım bir şeyleri değiştirmeye gücüm yetmeyecekti. O yüzden de olduğum yerde sadece zaman geçsin diye beklemekten başka bir çare kalmıyordu geriye.

Bunun yerine o günkü gazla Ezgi'nin yanına gidip, “Ya kızım sen n’apıyorsun ya? Niye ayrı yaşıyoruz ki biz, çok saçma değil mi?” diye başlayarak, uzun bir tirat atabilirdim. Sanki birilerini konuşarak sevmeye ikna etmek mümkünmüş gibi. Sanki Ezgi’ye çok mantıklı sebepler sunduğumda birden bana sarılıp “Ya evet ya! Canım benim, tabii ki seni çok seviyorum... Elbette çok mutlu olacağız!” diyecekmiş gibi. Gerçek şu ki, böyle şeyler sadece romantik komedilerde olur. O da filmin sonunda esas oğlan, esas kızı havalimanında uçağa binmeden hemen önce zar zor yakalar ve aşkını heyecanlı bir şekilde haykırır. Kadın da kendisini onun kollarına bırakır. Ben ise öyle bir durumda uçağa yetişebileceğimden bile emin değildim. Hayat da öyle değildi zaten. Ezgi’nin karşısına çıktığımda asla hayalimdeki gibi konuşamayacağımı biliyordum. Cümlelerin götü başı ayrı oynayacak, Ezgi araya hiç olmadık laflar sokup konuyu dağıtacak. Hadi diyelim bunlar olmadı ve Ezgi de yelkenleri suya indirdi, her şey planlandığı gibi gitti. E sonra? Birden üstümüzden kayan yazı aksa, senaristin ve yönetmenin ismi geçse tamam ama üç gün sonra başka karın ağırları başlayacaktı. O muhteşem sahneden bir süre sonra yine dünyanın en sikindirlik dertleri ile birbirimizi yormaya devam edecektik.

Zaten hep bu kararsızlık yüzünden kendimi bırakamıyordum. Biri ile gelecek güzel günlerin hayali kurmak; o biri ile olmaktan hep daha cazip geliyordu. En azından kafamı yastığa koyduğumda düşünebileceğim, beni cezbeden bir hayalim oluyordu. Bir süre sonra ise o hayalin uzaklığı dayanılmaz hale geliyor ve sonunda da o hayali bitirmek pahasına harekete geçiyordum. Şimdi de harekete geçmem için ufak bir gaza ihtiyacım vardı ve onu vermesi gereken kişi tam karşımdaydı.

“Ya oğlum Ezgi ne ya? Ezgi’yle senin alakan bile yok. Mal mısın nesin, git işte Pervin’le takıl. Hem sen rahatla, hem de biz rahatlayalım artık ya...” diye buyurdu Gökhan Bey.

Tam da ondan beklenecek yüzeysellikte bir değerlendirme yapmıştı. Haklıydı.

Haklıydı, çünkü olayları gayet basit bir şekilde tartıp, bana yine aynı basitlikte bir çözüm sunmuştu. Fakat ben basitlik istemiyordum. Evet, sorunun buydu: Aklım, dünya üzerinde basit bir insan kabul olduğumu kabul etse de, içten içe sıradışı bir aşk için, sıradışı bir şeyler yaşamak için can atıyordum. Ancak böyle yaptığım zaman yaşadığımı hissedebilecektim. Böyle olmadığı sürece ise her şey çok yavandı. O yüzden tabii ki Gökhan’ın söylediklerini duymazdan geldim. Zaten Gökhan’ın çok da umrunda değilmiş ki, lafı biter bitmez bilgisayar başına geçmişti.

Arkadaşlık güzel şey. Yani bilmiyorum herkeste böyle midir ancak ben burada kendi kendime triplere girerken, arkadaşım ufak bir akıl veriyor ve sonra da kendi işine bakabiliyordu. İş dediğim de bilgisayarda bir boklar yiyordu. Ben ise bunu zerre dert etmiyordum. Fakat şunu bir kız arkadaşım yapsa kuvvetle muhtemel sinir krizi geçirirdim. Nasıl bir adamdı ki bu Gökhan? Berber saçını güzel kesince ya da bilgisayarının özelliklerini yükseltince mutlu oluyordu, aç kalınca, yemek siparişi geç gelince de mutsuz oluyordu. Gönül işlerinin peşinden çok koşmuyordu ama hep de güzel kızlarla takılıyordu. Bir şeyi çok dert ettiğini hiç görmedim ve tam bu sebeple de hiç derdi olmuyordu. “Ruh zıttı” diye

bir tanım olsa, belki de kendisini insanlara ruh zıttım diye tanıttırdım. Fakat o “en yakın arkadaşım” idi ve şimdi götünü bana dönmüş, vaktini komik video izleyerek değerlendiriyordu.

“Hindistan konusunu bu kadar ayrıntılı düşünmen çok hoş :)”

Ben salonda oturmuş bunları düşünürken, cep telefonuma böyle bir mesaj gelmişti. Daha yeni görüyordum. Pervin iki haftanın sonunda ilk adımını atmıştı nihayet. Keşke hiç arayıp sormasaydı da, ben de kulağımın üzerine yatarak onun Hindistan’a gitmesini bekleseydim. Sonra nasıl olsa, “Ya o aralar hayatım ağaçtan düşmüş bir yaprak gibi sallanıyordu. Kendimden çok seni yormak istemedim. Ayrıca Pervin söylemem gerek, Hindistan’ın sıcak havası, kalabalığı ve pisliği bana göre değildi. Bunu sana itiraf edememiştım,” gibi bir şeyler söyleyerek işin içinden bir şekilde çıkardım.

Fakat şimdi elimde cevap vermem gereken nurltopu gibi bir mesaj vardı. Gerçi ne cevap verilebilirdi ki buna? Asıl istediği karşısına çıkıp “Ben hazırım, hadi gidelim,” dememdi. Demeyecektim. Biraz olsun kafam açılsın diye dışarı attım kendimi.

Kasım ayının tüm kasveti Ankara’nın üzerindeydi. Önce Konur Sokak’a gidip, oradan da Tunalı’ya çıkacaktım. Ankara üzerinde bildiğim en güzel güzergah buydu: Yüksel’den Konur’a varmak, ara sokaklardan Tunus Caddesi’ne, oradan Bestekar’a geçmek ve en sonunda Kuğulu Park’a kadar gidip, aynı yollardan tekrar eve dönmek. Kafa karışıklığına izin vermeyecek derecede netti ve bu hoşuma gidiyordu. Yolda kimlerle karşılaşacağımı bile az çok kestirebiliyordum. İstanbul’dan gelen insanların burayı köy gibi bulmasını yadırgamamak gerek; arkadaşlarımla yüzde sekseni ile bu civarda karşılaşma ihtimalim vardı. Köy avlusundan halli-neydi.

Yolda yürürken bir yandan sigara içip, bir yandan da sık sık Pervin’in mesajına bakıyordum. “Canım seni arıycam...”, “Ahahah :) Pervin, şu an çok meşgulüm arıycam...” gibi

birtakım şeyleri yazıp yazıp sildikten sonra cebime koyuyordum telefonu. Derken, tam Konur Sokak'ın başındaydım ki onu gördüm. Durun, heyecan yapmayın. Tanıdığınız biri değil: Hasan. Hasan Ecür. Dünyanın en iyi insanı gibi görünen ve tam da bu sebepten dolayı beni garip bir halde tedirgin eden arkadaşım. Bana karşı o kadar iyi davranıyordu ki, sanki madik atmak için iyice kıvama gelmemi bekliyor gibi bir hali vardı. Sırf bu yüzden ondan kaçmaya çalıştıkça o da bir şekilde beni yakalayıp ara vermeden iyilik yapmaya devam ediyordu...

“Oooo, Sinan'ım! N'aber yaa?”

“N'olsun adamım, sen ne dolaşıyorsun?”

Cevap olarak gözümün içine baktı ve gülümseyerek ellerini iki yana açtı. Hasan Ecür'ün muhabbeti de böyleydi işte. Cümle kurmak yerine beşlik simit gibi gülmeyi tercih ediyordu. “Hep gülmeliyim çünkü insanlar beni hep sevmeli!” gibi bir iç sese sahip olduğundan emindim. Gülmediği zamanlarda da kendisiyle ilgili bir şeyler anlatıp insanların canını sıkmamak için sadece karşısındakinden bahsederdi. Cidden bu kadar iyilik fazlaydı ama. Daha ben ağzımı açıp bir şey söyleyemeden “Senin canın sıkkın gibi, ben de seninle geleyim. Belki bir yardımım dokunur,” diye koluma girmişti bile. Beraber yürümeye başladık.

Hasan hayatımıza nasıl girdi arkadaş grubumuzda kimse bilmiyordu. Yakın çevremdeki herkese sordum, “Bu adam kimin arkadaşı?” diye hepsinin ağzını yokladım ama yok, yok, yok! Kimsenin arkadaşı olmadan, kimseyle ilişkisi olmadan bir şekilde bizim aramıza sızmıştı ve herkesin yüzüne gülümseyip, herkese –ama küçük, ama büyük– iyilikler yapıyordu. Belki bir melek, belki de belli amaçlarla bu dünyaya gönderilmiş birisiydi fakat eğer öyle biri olsaydı bu kadar da sinirimi bozmaması gerekiyordu.

Paranız yoksa hemen cebinden çıkarıyordu. Bir türlü iş bulamamaktan yakınıyordunuz, hemen bir tanıdığının telefonunu veriyordu. Hatta hiçbir şey beklemeksizin “Bugün de amma soğuk,” diye gelişigüzel şikayet ettiğiniz anda, çıkarıp

üstündeki montu vermeye çalışıyordu. Hahaha! Düşününce cidden manyaktı bu Hasan. Yemin ederim.

“N’oldu Ezgi’yle aranız? Bir gelişme var mı?” diye sordu.

Her şeye karşın ona güvenmediğim ve çok da arkadaşım olarak görmediğim için, ya da şöyle diyeyim, Hasan’a iyilik yapma fırsatı doğmasın diye, neler olduğu hakkında fazla ayrıntı vermedim.

“Valla bi gelişme yok ya Hasan, bir daha konuşmadık o günden sonra.”

“Hadi ya... Siz çok yakışıyordunuz birbirinize... Keşke yeniden başlasanız, ne güzel olur...”

Şimdi bunlar duymak istediğim sözler diye, tabii ki Hasan’ın bunu inanarak söylemediğini görmezden gelemedim. Gözümün içine baka baka, sırf bana yaranmak için hiç de gereği olmayan konulara giriyordu. Tek niyeti iyi bir insan olarak bellenmekti ve Ezgi ile ben onun için birer araçtık. Bir de yani, ilişkimi Hasan gibi bir adamla konuşunca kafamdaki o büyümlü aşk hikayesi de tamamen kayboluyordu ve liseli bir çocuğun iki sene sonra unutacağı dandik bir ilişkiye dönüşüyordu. “Keşke ayrılmasaydınız” mışmış... Okuldaymışız da, sıra arkadaşım ile Ezgi’den nasıl ayrıldığımızı konuşuyorduk sanki.

“Takma kafanı ya Hasan bu kadar. Bak ben bile unuttum, sen de artık unut. Ezgi mi kaldı bak, mis gibiyim...”

Daha önce asker arkadaşım Zafer’i geçiştirdiğim gibi, Hasan’ı da boş laflarla oyalamaya çabalıyordum. Hasan ve Zafer gibilere karşı yapabileceğim en iyi şey buydu; onları geçiştirmek. Fakat Hasan her şeye rağmen direniyordu:

“Abi baksana ya... Şu kız Ezgi değil mi?”

“Eheheh Hasan, abi yapma ya işte. Ezgi kim? Görsem tanımam bile, o derece...”

“Abi valla Ezgi ya? Şu değil mi...”

Hasan'ın parmakları kırılıyordu da, o parmakların ucunun gösterdiği yerde Ezgi olmayaydı. Konur'un en orta yerindeki kafelerin birinin bahçesinde, yanındaki çocukla kavga ediyordu Ezgi. Benim Ezgi'm.. Ezgi'cim... Cim... Evet, biraz heyecanlanmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bayağı bayağı Ezgi ve erkek arkadaşıydı bu. Allah kahretsin, ne ara sevgilisi oldu da sokakta kavga edecek kadar samimiyet edindiler? Ben sadece çok yakınlarımla kavga ederim. Bunlar bu kadar sürede böyle samimi olamazlar di mi? Yoksa? Lan!

Ben kafamda buna benzer muhasebeleri yaparken, Ezgi ve yanındaki izbandutun kavgası adeta bir klip kavgasına dönüşerek büyüyordu. Ki Ezgi masadaki bardağı da yere fırlatarak ayağa kalkınca manzara tam olmuştu. Sinirli bir şekilde kafenin çıkışına doğru ilerledi ve ayrıldığımızdan beri ilk defa karşılaştık.

“Ezgi n'oldu? Bir problem mi var?”

“Ya Sinan şimdi değil, lütfen!”

Dedi ve koşar adım gitti. Hahaha ulan sanki bir şey yaptım da, “Şimdi değil!” diye bana atarlandı manyak karı! Ya yeni sevgiline ne yapıyorsan yap ama arada niye ben de payımı alıyorum? Çocukcağz da orada öylece kalakaldı; al işte ilişki denen şeyin ne kadar boktan olduğu bir kez daha kanıtlanıyordu. Bir yanda ben, bir yanda maşallah dağ gibi adam ve bir yandan da olanca saçmalığıyla dış kapının mandalı Hasan Ecür, bir tane kıza kafayı takmış kendimizi heder ediyorduk.

Sırf hem kendime, hem de adama acıdığımın bir anlığına da olsa gidip herife teselli vermek geldi içimden. Fakat hem atletik vücut yapısı, hem de benim “eski sevgili” sıfatım durumu biraz zorlaştırıyordu. Hasan Ecür'ü kolundan çekştirerek hemen yanındaki boş masaya konuşlandık. Adam telefonda Ezgi'yle konuşuyordu.

“Ezgi... Hem-men buraya geliyorsun. Derhal diyorum... (Sessizlik) Haaa, öyle yani? Kendini çok zeki zannediyorsun. Bak Ezgi, yemin ediyorum ben bunu böyle bırakmam;

şimdi özür dile belki affederim. Ha, uzatırsan da sonuçlarına katlanırsın. Yoksa da bana Ayhan demesinler... (Sessizlik)”

Son sessizliğin hemen peşi sıra sert bir şekilde telefonu kapatma aksiyonu geldi. Belki hâlâ Ezgi için yanıp tutuşan biri olarak böyle bir kavgadan haz duymam icap ediyordu fakat bilakis tadım kaçmıştı. Ne kadar da tutkulu bir ilişkileri vardı böyle! Ezgi benimle kavga etmeye dahi tenezzül etmiyordu. Telefon konuşmasından adının Ayhan olduğunu öğrendiğim bu adamda ne bulmuştu ki acaba? Keşke çat diye adamın masasına oturup onu biraz tanıyabilseydim.

“Hasan ya, bana bir iyilik yapmak ister misin güzel kardeşim?” dediğimde, benim içi saf iyilikle dolu güzel arkadaşımın gözleri çoktan parlamaya başlamıştı bile. Sessizce kulağına eğildim. Gizli kapaklı ve heyecanlı bir işin içinde olmak onu heyecanlandırmıştı.

“Hasan, sen yumuşak yüzlü, saf adamsın. Şu adamla bir şekilde iletişim kurmak istiyorum. Ezgi ile ilgili öğrenmek istediğim bir şeyler var. Hadi be canını yediğim,” diye fısıldadıktan sonra, göz kırparak tualetin yolunu tuttum. Hasan’ın ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ancak o gülün suratı ile kesin adamla arkadaş olurdu. Kim bu iyicil insanı reddedebilirdi ki? Fakat umarım o güleç insan, benim Ezgi’nin eski sevgilisi olduğumu çaktırmazdı. Ezkaza böyle bir şey olursa, adam zaten sinirli, kesin beni hacamat ederdi.

Korkumdan bir süre tuvalette üstümü başımı düzelttim, saçımla oynadım. Lisede her teneffüs arasında tuvalete gidip saçını suyla ıslatan bir ergen gibi aynanın karşısında anlamsız hareketler yaptım. İçimden bir his çok büyük bir belaya bulaştığımı söylüyordu ancak “Aman, ne olacaksa olsun. Yani ne olabilir ki zaten?” fikri ile kendimi rahatlatıyordum. Tüm planı Hasan Ecür gibi bir cibilliyetsizin üzerine kurduğum bu oyuna dahil olmak için gerekli motivasyonu sağladıktan sonra, kaderime teslim olarak tekrar masaya dönmek üzere tuvaletten çıktım.

“NE OLABİLİR Kİ EN FAZLA?”

Kafenin bahçesine çıktığımda Hasan Ecür tam da bıraktığım yerde telefonuyla oynuyordu. Ayhan da öte masada kendi telefonunu kurcalıyordu. Gerizekalı Hasan, bir işi becerememişti. Sandalyemi çekip sinirli bir şekilde fısıldadım Hasan’ın kulağına.

“Hasan olm, kırk yılda bir senden bir şey istedim burada telefonunla mı oynuyorsun? Hani gidecektin lan adamın yanına?”

Hasan da fısıldayarak karşılık verdi bana:

“Fısısfısısfısıfısıfısı...”

“Hasan, biraz yüksek sesle konuşur musun abi?”

“Şimdi konuşamam abi, buraya bakıyor,” derken gözüyle Ayhan’ı işaret ediyordu. Tıpkı bir arkadaşınız “Arkanda çok güzel kız var olm, ama öküz gibi bakma,” dediğinde nasıl öküz gibi bakılıyorsa, ben de hemen kafamı çevirip Ayhan’a öyle baktım. Göz göze geldik.

“Birader beni sormuşsun galiba? Ne oldu? Bir derdin mi var?” dedi, çok da yumuşak olmayan bir ses tonuyla. Aklıma verebilecek hiçbir cevap gelmedi. Patlamış bir lastik gibi ince bir tıslamayla “Yooooo,” dedim.

“E arkadaşın öyle demedi ama?” diyerek üsteledi. İçimden küfürler ederek Hasan’a baktım. O ise her zamanki gibi gülümsüyordu. Umarım yakın bir gelecekte bu öfkemi hatırlardım da, Hasan Ecür bir kez daha bu şekilde güldüğünde ağzının ortasına dirsek atacak kadar kendimden geçerdim.

Sesim titreyerek “Ya Hocam, Ezgi eski bir dostum da, arkadaşına ondan bahsetmişim. Umarım iyisinizdir, biraz tatsız gözüküyordunuz,” gibi birtakım cümleler kurdum. Gibi diyorum; çünkü o an içinde çok da bilinçli olarak se-

çememiştim kelimeleri. Buna benzer bir şey dediğimi zannediyordum.

“Bak sen hele! Nereden tanıyorsun Ezgi’yi?”

“Eski bi aile dostumuzun kızı ama uzun zamandır görüşmüyorduk. Tam yanınıza gelecektim ki, öyle bir tatsızlık görünce ben... şey işte...”

Ayhan hâlâ çok sinirliydi ve ne yapacağını kestirmek mümkün değildi. Bana ve Hasan’a sadece göz ucu ile baktı, sonra da gözünü belli bir noktaya dikmeye devam etti. Ya bir yandan da bu hali komik geliyordu; zira dışarıdan bakınca tavrı çok boş beleşti. Koskoca, kerli ferli adam sigarasından derin nefes alıp dünyanın en dertli insanı gibi yüzüme bile bakmadan, “Yok bir şey birader... Bas git kendi işine...” dedi. şu aşamaya dek dayak gelmediyse, bundan sonra da gelmez düşüncesiyle üsteledim.

“Çok eskiden tanırım ya Ezgi’yi, kesin ifrit etmiştir sizi ehehehe...”

“İfrit ne ki?”

“Yani işte sinir etmiştir. Fitol etmiştir. O tarz şeyler...”

“İsim neydi senin?”

“Sinan.”

“Bak Sinan kardeş... Sadece Ezgi özelinde söylemiyorum, yanlış anlamazsan ben karı milletinin tamamına ifritim. Neyi merak ediyorsun ki sen?”

Yan masalardan başladığımız konuşmanın devamında, bir süre sonra aynı masaya geçmiştik. Ayhan’ın sadece Ezgi’ye değil tüm kadınlara yönelik saydırarak sürdürdüğü sözlerine, “Ya tabii hepsi değil... İyileri de vardır muhakak,” şeklinde karşılık versem de, aslında o an kendisine tamamen katılıyordum. Ha tabii Hasan da bize katılıyordu; halbuki daha bir saat önce Ezgi’yi övüyordu. Ama birden masada oturmuş üç erkek, tüm kadınlardan nefret eder olmuştuk. Ben ve Ayhan neyse de, Hasan ne bok yemeye kadınlardan nefret etti aniden, orasını bilmiyordum.

Ayhan –hatta Ayhan’cığım– çözülmeye başladı yavaş yavaş:

“Şimdi birader, bu senin bu Ezgi mutsuz. Hem de kronik mutsuz. Olayların benle alakası yok. Kız sırf kendi mutsuzluğuna suçlu yaratmak için birileri ile sevgili oluyor ama işin kötü yanı o arada ben fena aşık oldum. O olmayaydı iyiydi.”

Şaşırmıştım. Bu kaba saba görünümlü, denyo kılıklı herif Ezgi hakkında çok güzel bir tespitte bulunmuştu. Evet, Ezgi tam olarak buydu. Sürekli hayatına bizim gibi kurbanları alıp bir süre sonra da kendi kronik mutsuzluğunun sebebiymiş gibi kapı dışarı ediyordu. Vay be, helal olsun lan Ayhan. Helal olsun.

Son düşüncelerimin, “Helal olsun lan Ayhan,” kısmını biraz sesli söylemişim galiba, Ayhan doğal olarak “Anladım birader, ne diyorsun,” dedi. “Yok bir şey...” diyerek konuyu tekrar Ezgi’ye getirecektim ki, araya Hasan girdi damdan düşer gibi.

“Kadınlar yaa... Ne onlarla oluyor, ne de onlarsız.”

Ben şahsen yanımda böyle bir herifle dolaştığım için utandım ama Ayhan sağolsun benden daha yürekli bir adamdı:

“Kardeş... Seni pek tanımıyorum ama yarrak kürek aforizma atma ortaya şimdi. Hiç sırası değil bak...”

Oh be yaa! Buydu. Hasan’a kaç zamandır bizim arkadaş ortamından birisi çıkıp şunu dememişti. Ayhan delikanlı çocukmuş valla, aferin Ezgi’ye; hiç değilse yürekli bir adam bulmuş kendisine. Ben yıllardır böyle tipleri idare etmek adına kaçak dövüşmekten bir hal olmuştum, herif daha Hasan’ın adını bile sormadan ne çeşit bir denyo olduğunu anladı. Hasan zavallım da bir şey diyemedi tabii ki. Sanki hiç öyle bir laf edilmemiş gibi sağa sola bakmaya çalıştı.

Ayhan uzun boylu, sarışın, renkli gözlü bir herifti. Şimdi şu üç özellikten dolayı özellikle genç kızlarımızın kafasında yakışıklı imajı oluşabilir fakat onda yakışıklılıktan ziyade, bıçkınlik özelliği daha ön plana çıkıyordu. Sürekli eşofman altı ve spor ayakkabı giyen özel üniversiteli bir genç gibiydi. Eşofmanla gezen insandan çekinirim zira eşofman kavgaya

girebilirliğin ve tekme atma kapasitesinin bir göstergesidir. Ezkaza benim veya Hasan'ın ağzından yanlış bir şey çıksa, kesin ağızımıza tekmeyle vururdu. Ki yani Hasan ağızını açar açmaz ilk zılgıtı yemişti bile. Ben de lafı yiyen Hasan gibi duymamazlıktan geldim. Asıl niyetim Ayhan'ı ve Ezgi'yle olan ilişkilerinideşmekti.

“Bugün niye kavga ettiniz peki? Özel bir sebebi var mıydı abi?”

“Afedersin de sana ne birader, özel bir sebep olsa sana söyler miyim zaten?”

“Yani ne bileyim, belki rahatlamak için... İnsan dertlerini tanımadığı birine daha rahat anlatıyor aslında. Neticede sana karşı hiçbir önyargım yok. Ezgi'yi de çok tanımı...”

“Tamam tamam, kes. Şu lavuk gitsin, gel biz de bir yerlere içmeye gidelim.”

Evet, o lavuk bizim Hasan Ecür idi. Ben de Hasan ibişine gıcık oluyordum da bu kadarı biraz fazla olmuştu sanki. Çocuğa üzülmüştüm. Galiba hep bu iyi niyetim yüzünden bu Hasangiller bana musallat oluyordu.

“Aslında Hasan iyi niyetli bir adamdır abi, tabii yani istiyorsan uzaklaşsın. Orası ayrı da...”

“Bak Sinan, masaya oturduğumuzdan beri sürekli sırtıyor bu adam. Bizim orada böyle sırtıkan erkeğe lavuk denir, kusura bakmayın yani...”

Hasan konusunda yerden göğe haklı olsa bile, sözleri artık benim de canımı yakıyordu. Gerçi ben ne kadar üzüldüysem de, Hasan gülümsemesinden bir şey kaybetmemişti. “Hasan, hadi sen uza kardeş, adamın psikolojisi iyi değil. Ben bunun ağzından laf alıp postalarım, merak etme,” diye fısıldadım kulağına.

Uzadı gitti lavuk.

AŞIRI SABAH SAMİMİYETİ

Ayhan’la Kızılay ile Tunalı arasındaki barlardan birine doğru yürürken, ilerideki üç dört kişilik bir grupta bir hareketlilik ve küfürleşme gözüme çarptı. Türkiye’ye özgü bir şey bu galiba: yolda yumak halindeki erkek gruplarının ne yaptıklarını anlamak için özel çaba sarfetmek gerek. Kavgada ediliyor olabilirlerdi, şakalaşıyor da olabilirlerdi. Mesela bu gü-rültü yapan geri zekalılar şakalaşıyorlarmış ama ne yaptıklarını anlayana kadar boş yere gerilmiştim. Fakat çok sağolsun Ayhan henüz ergenlikten çıkmak üzere olan bu çocuklara da fırçayı kaydı:

“Lan efendi gibi dursanıza! Ergensiniz diye illa sokak ortasında aşağılayalım mı? Bunu mu istiyorsunuz?”

Ayhan bu cümlesinin sonuna bir dizi küfür ekledi ama belli belirsiz. O küfürler ağzından tam çıktı denemez ancak küfür oldukları da apaçıktı. Lafını esirgemeyen, içinde hiçbir şey tutmayan birine göre aşırı gergindi. “Kesin aşırı sert etidir vardır bunun, saatlerce düdüklüde haşlasan yine yumuşamaz,” diye düşündüm. Ayhan’dan lezzetli bir et elde etmek için uzun süre akvaryum seyrettirmek, klasik müzik dinletmek ve sütte dinlendirmek gerekirdi bence.

Eğer dünya üzerinde gördüğünüz her şeye müdahale edip düzeltmek istiyorsanız bunun bir sonu olmadığını bilmeniz gerekiyordu. Tamam, ben hiçbir şey için kılımı kıpırdatmıyordum ama Ayhan’ın da hali ortadaydı. Herif resmen sinir hastası gibi bir şeydi. İçindeki irini hiç bekletmeden şak diye akıtıyordu ama o da çok mutlu, huzurlu sayılmazdı.

Ayhan üzerinde yaptığım bu gibi incelemelerle genel bir profil çizmeye çalışırken bir yandan da biralarımızı söylemiştik. Ayhan be, kader ortağım! Hatta birazdan dert ortağım olacaktı. Yani daha doğrusu ben onun dert ortağı olacaktım zira kendi dertlerimden, özellikle de Ezgi’den bah-

setmek şu durumda tehlikeli olabilirdi. “Ulan hiç tanımadığım bir adamla oturmuş bira içiyor, bu kız iyice acayip yaptı beni,” diye söze başladı dostum. Can dostum ya! Eski sevgilimle araları bozulmuş da dertlenmiş. Belli belirsiz gözünden bir damla yaşın aktığını bile gördüm sanırım. Bu kaba saba görünömlü bıçkın herifin böyle efkarlanacağını tahmin edemezdim. “Kadın cinayetleri bitmiyor,” başlıklı bir haber olsa ve altında Ayhan’ın fotoğrafını görseydim hiç yadırgamazdım. Haberin detayına baktığımda “Kendisini reddeden kadını üç yerinden kurşunlayan genç adam,” gibi bir içeriğın başrolünde zerre sırtmazdı.

“Abi ne kadardır beraberiniz, belli ki bayağı acı çekiyorsun,” diye usulca ağzını aradım bıçkın delikanlının. Gelen cevap ve bizim ayrıldığımız tarihleri hesaplayınca, ben de Ayhan Abim gibi dertlenmişim. Evet, bu masanın bu halde olmasının en büyük müsebbibi Ezgi Hanım, benden henüz ayrılmadan Ayhan’la sevgili olmuştu.

“Boşver be abi, demek ki doğru kişi o değılmiş. Doğru kişi olsa, şu an masada olurdu...”

Aynen böyle moral vermeye çalıştım Ayhan’a. Aşık olduğum kadının beni aldattığı adamı biraz olsun normal hayata döndürmek için çaba gösteriyordum. Zamanında belki bilerek, belki bilmeyerek avuçlarımdan söküp aldığı Ezgi’nin tesellisi yine bana düşmüştü. şu noktanın bir adım ötesi ellerimle Pervin’in telefon numarasını verip “Abi al, Pervin’i de elimden al. Buyur, ikiniz Hindistan’a gidin,” demekti.

Teselli için söylediklerimin bir manası yoktu elbette, onu da biliyordum. Zaten manası olsa ben de unutmuş olurum Ezgi’yi ama insan böyle zamanlarda iyi veya kötü bir şeyler duymak istiyordu. Tam tersini söylesem, “Anlattığın kadarıyla siz birbirinize aşıksınız, er ya da geç bir araya gelirsiniz,” şeklinde gaz versem, o da aynı etkiyi yaratacaktı.

Saatler ilerliyordu. Ayhan bana Ezgi’yi anlatıyor, ben yer yer “Ya zaten o iş olmazmış,” yer yer de “Aslında siz birbirinizi çok sevmişsiniz, arasan mı acaba?” diyerek atıp tutu-

yordum ki telefonuma bakmak aklıma geldi. Bakmaz olaydım. Pervin beş cevapsız çağrı ve bir tane de “Neden telefonuna bakmıyorsun?” mesajı bırakmıştı telefonuma. Ne diyecektim ben şimdi? Aslında bir yanımda Pervin’le Hindistan’a gitmeyi de istiyordu ya...

“Ne oldu Sinan kardeş, mühim bir telefon mu?” derken Ayhan, kendisine yardımcı olduğum için benimle ilgilenmek istediğini belli ediyordu.

“Yok ya abi, şu saatte bile bankalar mesaj yolluyor, ona sinir oluyorum. Ulan akşamın darında ne bankası, ne kredisi, ne çok özel teklifi. Gözünüze girsin kredi, sanki verceklermiş gibi...” dedim hiç es vermeden. Es vermemek önemliydi, çünkü es verirsem yalan söylediğim anlaşılabilirdi.

“Pervin diye banka mı var ya? Valla ben ilk kez duydum,” dedi gülerken can dostum Ayhan. Vay arkadaş, demek benle birlikte gözünü telefonun ekranına dikmişti. Ayrıca şahin gibi de gözü varmış maşallah. Kızamazdım, zira ben de olsam aynısını yapardım. Eğer etrafımda bir telefon varsa –bu kafe olur, bar olur, otobüs olur– o ekranda ne yazıyor, kim kimle konuşuyor bilmek isterdim. Bazen yaşını başını almış tiplerin eşlerini “AŞKIMMM” diye kaydettiğini fark edip şaşırırdım. Bazen de başkasının Facebook sayfasında kaybolur, paylaşılan saçma şeyleri incelerdim.

“Boşver ya Ayhan, bugün senin günün. Sen anlat. Aramayacak mısın şimdi Ezgi’yi?”

“Olm Ezgi’yi ararım aramam, orası ayrı da sen önce şu kızı bir arasana.”

Haklıydı. Sonuna kadar haklıydı. Bir an evvel Pervin’i arayıp bu işi sonlandırmam gerekiyordu. İçtiğim biranın da etkisiyle gaza geldim. Güzeldi Pervin, akıllıydı da. Ayrıca daha da güzeli, kafayı kırmıştı. Ne vardı iki üç ay beraber Hindistan’a gitseydik, ne yani? Belki biraz konforsuz bir evde kalırdık, belki onu da bulamazdık. Yeri gelir cüzdanı maymuna kaptırabilir, hatta sarı humma hastalığına bile yakalanabilirdik fakat sonuçta benimle ilgilenen, beni seven biriyle olmaya değerdı. Ayhan’dan müsaade istedim, Anka-

ra'nın hafiften soğuyan havasına rağmen üzerime bir şey almadan dışarı çıktım.

“Alo Pervin... Bugüne kadar arayamadığım için kusura bakma, cidden çok yoğun bir dönemden geçiyorum ama yarından itibaren Hindistan vize hazırlıklarına başlıyorum...”

Özetle bunları söyledim ve çok da uzatmadan kapattım. Gayet rahatlamış bir şekilde Ayhan'ın yanına döndüm. Enayi Ayhan da diyebiliriz kendisine. Takılmış Ezgi'nin peşine; şu haline bakın ya... İri cüsseli, kaba saba bir adam olmasa belki tokadı yapıştırır, kendine getirirdim ama ne gerek vardı. “Sürünsün saftirik!” diye düşündüm.

“Eyvallah abi, ben sana yardımcı olamadım ama sen bana yardımcı oldun. Aradım, her şey yolunda şu an. Teşekkürler valla... (Cümlemin sonunu göz kırparak bitirdim.)”

“Ne demek birader? Sen zaten bana yardımcı olamazsın, öyle hemen havaya girme. Maksat konuşacak yabancı biri olsun, bizim dallamalara laf anlatılmaz şimdi.”

“Öyle deme be abi, kalbimi kırıyorsun.”

Keyiften, artık son cümleyi söylerken de ağzımı, burnumu eğmiştim sevimlilik olsun diye. Gerçekten sevimli de olmuştum ki Ayhan bayağı bir gülüyordu bana. “Ehehe dua et sadece kalbini kırayım Sinan, başka bir yerini kırmamı istemezsin,” diyerek gülmeye devam etti.

Ben de gülmeye devam ettim. Son cümleden sonra inceden tırsmıştım ama ne fark ederdi, şu an gülmeliydim. Bir müddet böyle güлüştükten sonra artık kafam iyice beton gibi olmadan önce müsaade istedim Ayhan'dan. Elindeki birasını tepesine dikip “Az dur, beraber çıkarız,” diye beklememi söyleyince, ben de fırsattan istifade tuvalete gittim. İşerken hem Ezgi'nin yeni –ya da eski– sevgilisi ile oturup içmemizi, hem de gaza gelip Pervin'e “Hindistan'a geliyorum,” dememi düşündüm. İyiden iyiye kontrolden çıkıyordum.

Modum her zamankinden yüksek olduğundan pisuvar seçimine bile dikkat etmemişim. Normal zamanlarda saçma sapan insanlarla yan yana işlemekten pek hoşlanmazdım ama

bu gece önemi yoktu. Hatta normalde sırf birileri var diye yalandan elimi bile yıkardım ama bu sefer onu da yapmadım, çarçabuk içeri gittim. Ayhan oturduğumuz masada yoktu. Dışarı çıkmıştır diye kapıya yöneldiğimde olağandışı bir hareketlilik olduğunu fark ettim. “Heh, bir arıza çıkmasa zaten şaşardım,” diye düşünerek kapıya doğru yöneldim ve manzara tam da tahmin ettiğim gibiydi. İki tane adam Ayhan’ı araya almış dövmeyle çalışıyor ama bizim eleman çevikliği ile ikisini de çok güzel idare ediyordu.

Allah kahretsin... Napacaktım şimdi ben? Hay ağzına sıçayım, şimdi burada dursam olmaz, kavgaya girmeye çalışsam dayağımı yer otururum... Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi içeride beklesem Ayhan beni bulur “Ne yavaş adam mışsın sen,” diye apayrı, benzersiz bir şekilde döver... Tek umudum birilerinin kavgayı ayırmasıydı ama kavga da öyle basit bir sarhoş kavgası gibi değildi ki, kimse bulaşmak istemiyordu. Ne yapacağımı bilmez halde kendimi dışarı atıp kavganın ortasına daldım.

“Beyler n’oluyor yaaa, sakın yaa! Sakın yaaa!”

Ellerimi iki yana açıp kavgayı güya bitirmek için yapılabilecek en aptal yolu seçtim. Ben tehlikesiz biri olduğumu belirtir bir şekilde ellerimle “hadi sakınleşin” hareketi yaparken daha üç saniye olmadan kendimi yerde buldum. Tek yumrukta iflahım sikilmişti. O an ne olduğunu bilmiyorum ama içimden gelen yaşama içgüdüleriyle, gözümün acısını ve hayatım boyunca bir kere bile kavga etmediğimi unutup adamların üstüne saldırdım. Arada suratıma, karnıma tekmele yumruklar gelse de kollarım yoruluncaya dek yumruk sallamaya devam ettim. Yumruklarımın bazıları heriflerin alakasız yerlerine geliyor, bazıları ise tamamen havayı dövüyordu ki polis sirenlerinin duyulmasıyla birlikte hem adamlar, hem Ayhan anında tabanları kışlarına vururcasına kaçmaya başladı.

Eh sikerler ama! Hem alakam olmayan kavgada en çok darbu ben aldım, hem de polisin önünde keklik gibi ben mi kalacaktım? Bu kadarı fazlaydı artık. Ben de kalan son kuvvetimle Ayhan’ın peşinden koşmaya başladım. Önce Meşru-

tiyet Caddesi'ne, oradan Kocatepe Cami'nin oraya, oradan da Esat Dört Yol'un oraya kadar gelmiştik. Gerçi peşimizden gelen giden kimse yoktu ama Ayhan koştuğu için ben de dilim dışarıda onu takip ediyordum. En sonunda bağırmağa başladım:

“Ayhaaann! Abi dur... Peşimizde kimse yok... Dur gözünü seveyim!”

Ayhan da nefes nefeseydi. Durur durmaz dikkatle beni inceleyip gülmeye başladı.

“Ahahhaa oğlum senin yüzün gözün dağılmış ahahaha! Sen ne karışıyorsun, mal mısın? Ahhaha...”

Bozulmuştum bu söylediklerine ama sırf bir başka tatsızlık daha çıkmasın diye ben de Ayhan'la gülmeye başladım. Cidden ben niye karışmışım bu kavgaya? İlkokulda bile kimseyle didişmemiş Sinan Su'nun ne işi vardı zebellah gibi adamların arasında? Ortaokulda bir kere boğuşmuştum arkadaşım ile, onda da birbirimizi yere yatırıp “Pes mi?” dedirtmeye çalışmıştık en fazla. Halı saha maçında bir tarafıma top gelecek diye sürekli her şutta şekilden şekle giren ve bu yüzden takımına gol yediren bir insandım ve böyle bir geceyi yaşamamam gerekiyordu. Tüm bunların dışında, zaten eski sevgilimin yeni sevgilisi ile ne işim vardı? İşlerin sarpa sardığı artık ayyuka çıkmışken telefonum çaldı:

“Efendim annecim? Çabuk söyle şu an müsait değilim... Yok yok, bir sorun yok, az sinirim bozuk. Ne? Nasıl yani? Hemen geliyorum.”

HER AYRILIK O KADAR DA ERKEN DEĞİLDİR

Aslında uzun zamandır bunu bekliyordum. Sevgili anneannem hiçbir hastalık belirtisi göstermese bile son beş altı yıldır ufak ufak kendimi onun ölümüne alıştırmaya çalışıyordum. Mesela seksen yaşını geçtiği için hapşırıldığında gönül rahatlığı ile “Çok yaşa!” diyemiyordum. Seksen yaşındaki bir insan daha ne kadar fazla yaşayabilirdi ki? Ya da ziyaret için gittiğimde kapıyı çalarken biraz geciksin, aklımdan “Acaba öldü mü? İnşallah ölmemiştir, inşallah öyle bir manzara ile karşılaşan ben olmam,” benzeri düşünceler geçiyordu.

Elbette kendisi de farkındaydı durumun. Yanından ayrılırken her defasında “Eeee, bakalım. Belki de bu son görüşmemiz,” diyordu. Gerçi bunu son yıllarda o kadar çok söylemişti ki artık gıcık olmaya başlamıştım. Durduk yere her iki lafın arasına ölümü sokup kendisini acındırmaktan büyük keyif alıyordu rahmetli. Hayır yani acındırdığı konu da ölüm, sanki biz hiç ölmeyecekmişiz gibi... “Ne güzel 80 yaşını geçmişsin, bizim o yaşa kadar kalacağımız bile şüpheliyken bu neyin duygu sömürüsü,” diyemedik tabii ki kendisine.

Hoca mezarın başında son duaları okurken, içimden dua etmek yerine bu gibi şeyleri düşünüyordum. Vay be! Mukaddes Hanım artık yok ha? Ne kadar kendimi alıştırmaya çalışsam da önceden, pek başarılı olamamışım demek ki. Garip geliyordu.

“Anneem! Sen niye halı çırpıyorsun annem! Senin çırpığın halı olayım canım annem!”

İyi kötü belli bir yaşa kadar sağ salim gelmeyi başaran anneannemin, balkonda halı çırparken düşmesi gerçekten tüm aile için trajikti. Annem gözyaşları içerisindeydi. Son on yıldır değil halı çırpmağa gidip kendisine çay bile koymayan

kadın neden halı çırpıma kalkışmıştı ki? Acaba “Bu kadar yaşamak yeter, hadi bana eyvallah,” demenin değişik bir yolu muydu bu?

Annem, babam, abim, dayım, teyzem, kuzenlerim, komşular... Defin işlemini gerçekleştirdikten sonra bir müddet daha mezarlıkta öylece kalakaldık hepimiz. Beni görenler bir yandan yüzümdeki gözümdeki şişlik ve morlukları merak ediyordu, bir yandan da ağladığımı gördüklerinden “N’oldu olm sana?” demeye çekiniyorlardı. İyi ki de çekiniyorlardı, yoksa kimseye bir şey açıklayamazdım. O arada telefon çaldı, Pervin arıyordu.

“Güüü güüü güüüünaaaayydınnnnnnnnnnn kuzummm!” şeklinde neşeli bir giriş yaptı Pervin. Tabii ki aynı coşkuyla yanıt veremedim:

“Günaydın Pervin.”

“N’aber bakalım tatlım, başladın mı vizeler için belge toplamaya?”

“Pervin şimdi müsait değilim, anneannem öldü. Sonra konuşalım mı?”

“Nee? Ciddi misin sen?”

“Pervin sonra konuşalım mı?”

“Sinan bak başından atmak için söylemiyorsun değil mi? İstemiyorsan aramam za...”

“Pervin ben seni müsait olunca arayacağım, görüşürüz.”

Pervin de haklıydı bir yerde. İnsanlar her bahane aradıklarında hiç çekinmeden anneannelerini öldürdükleri için, gerçekten anneanneniz öldüğünde kimse inanmıyordu. “Anneannem öldü” diyenlerin sadece yüzde otuz dokuzunun anneanesi gerçekten ölmüş oluyordu. Ancak benimkisi cidden ölmüştü ve şimdi yavaş adımlarla mezarlıktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Mezarlıktaki mezar taşlarına baka baka yürürken her birinin kaç yaşında öldüklerini hesapladım. Belli bir yaştan

altında ölenlere hemen oracıkta üzülüyor, uzun yaşayanları “Ooo, bayağı da iyi yaşamış ha,” diyerek takdir ediyordum. Binlerce ölü vardı. Ben de bir gün onların arasına katılacaktım ama hiç değilse o zamana dek toprağın üstünde kendimi çok fazla yormadan ve üzmeden yaşayıp gitmek istiyordum. Aslında tüm amacım buydu ama olmuyordu. Bu sefer de arayan Ayhan’dı.

“N’aptınız Sinan, bitti mi cenaze?”

“Bitti abi, şimdi eve dönüyoruz.”

“Tekrar başın sağolsun kardeşim, kendine gelince beni muhakkak ara bu numaradan. Sana güzel haberlerim var.”

“Eyvallah abi, arayacağım ben seni.”

“Bak cidden ara ha, iyi gelecek sana...”

“Tamamdır abi tamamdır. Arayacağım, söz...”

BU HAYATI KİM YAŞIYOR?

“Oğlum sen yüzünü gözünü nerede morarttın?” diye bağıra bağıra sordu komşumuz Süheyl Amca.

Yas evinde konu beş dakika anneanneme geliyorsa, geri kalanında dünyanın en alakasız şeylerine ve nihayet benim işsiz güçsüz dolaşmama, çok içmeme ve yüzümü gözümü morartmış olmama geliyordu. Süheyl Amca’nın ısrarlı çabalarına rağmen cevap vermiyordum. İlk iki kez sorduğunda ağlama bahanesi ile savuşturmuştum ama mutfakta tam pide yerken yine sıkıştırmıştı beni. Bu sefer sessiz bir biçimde sordu:

“Canım evladım benim, bak ben emekli polisim. Her türlü yardımcı olurum sana, anlat ne oldu?”

Apartmanımızın giriş katında oturan Süheyl Amca’dan kurtulmanın imkanı yok gibiydi. Kemikli, sivri bir suratı vardı ve bu onu aslında hiç sinirli birisi olmasa bile sinirliymiş gibi gösteriyordu. Sırf bu yüzden küçüklüğümden beri korkardım Süheyl Amca’dan ama bir zararını da görmemiştim şimdiye dek. Zaten son üç beş yıldır, yani eşi öldüğünden beri, yalnız kalmasından dolayı hem bizde hem de tanıyan herkeste biraz da acıma hissi uyandırıyor.

Bir elimde pide, bir elimde ayran öylece boşluğa baktım. Ağlamak için kendimi zorladım ve sonunda yarım yamalak gözyaşları ile elimdeki pide-ayrana aldırmadan sarıldım Süheyl Amca’ya.

“Ahhh Süheyl Amca! Anneannemi en iyi sen bilirsin... Koca Mukaddes hiç balkondan düşecek kadın mıydı aaaahh ah! Süheyl Amca sen söyle ahhh!”

Son çare olarak Süheyl Amca’ya sarılarak bir müddet hareketsiz kaldım ve daha sonra hiçbir şey demeden odaya kaçtım. Ne var ki cenaze evinde, hiçbir odada yalnız kalma

gibi bir lüksünüz yoktur. Bu sefer de annemin halası küçük odada kısırdı beni:

“E oğlum, sen ne güzel okulunu bitirdin, mimar oldun. Niye çalışmıyorsun yavrum? Ne bu halin evladım? Bak annenler çok üzülmüyor...”

“Ahhh anneannem benim... Canım anneannem...”

“Oğlum bırak anneanneni, kadın seksen yıldan fazla mis gibi yaşadı. Sen daha kaç yaşındasın, bir türlü beceremedin yaşamayı...”

“Beceriyorum halacım, keyfim yerinde benim aslında...”

“Ah oğlum bak iyi düşün, karar ver. Sonra bu zamanları çok ararsın, benden söylemesi...”

Yas evi acaba anneannem için miydi, yoksa tüm eş dost akraba benim için mi üzülmüyordu bilemiyordum ancak yavaş yavaş sinirlerim bozulmaya başlamıştı. İlla otuz yaşında ergenliğe tekrar sokacaklardı ki beni, anneannemin helvası dağıtıldı derken konu da kapandı. Annem, anneannemin en sevilen hikayelerinden bir kesit sunuyordu. “Mukaddes Hanım”la bir ömür – tüm komik öyküleri” dosyası açılmıştı bir kere.

Babasını kaybedeli uzun zaman olmuştu annemin, şimdi de annesi de öldüğüne göre artık sıranın onların kuşağına geldiği açık bir biçimde görülebiliyordu. Anlık bir şekilde kafamda beliren bu düşünce canımı sıkıtsa da, annemin anlattığı hikaye neşemi yerine getirdi:

“Canım annem... Babam öldükten üç beş yıl sonra acaba yeniden evlensem mi diye ağız aramaya başlamıştı. Evlendirme programlarını pür dikkat izleyip, her defasında “Aslında buradan bir koca alsam, hem siz rahatlırsınız. Hem ben rahatlarım,” diye ağız yokluyordu. Şakasına söylüyor gibi görünüyordu ama o kadar çok söyledi ki, artık ben de, Hilmi de emin olmuştuk. Mukaddes Hanım’ın gözü ikinci kocadaydı. Baktık işin ucunda televizyona çıkıp hepimizi rezil etmesi söz konusu, bari gidip kendi ipimizi kendimiz keselim diye etrafa haber saldık. Neyse işte, bizim bürodan Han-

dan Hanım'ın babası Ertuğrul Bey ile gizlice buluşturduk bunu... Adamcağız buluştukları günün gecesinde ölünce, bizinkisi de bir daha da evlilik konusunda ağzını açmadı.”

Aslında gayet acıklı olan bu hikaye cenaze evinde kahkahalar ile karşılanmıştı. Ben de ortama ayak uydurmuş, her şeyi unutmuş bir halde anneannemin Ertuğrul Bey'i tek bir buluşmada öldürmesine gülüyordum. Daha sonra aniden anneannemin en son ne zaman seks yaptığı sorusu düştü aklıma. Eğer Ertuğrul Bey'in öldüğü gün aralarında alelacele bir şeyler yaşanmadıysa, kuvvetle muhtemel dedem öldükten sonra jübilesini yapmış olmalıydı. Yani bu da aşağı yukarı bir yirmi seneye tekabül ediyordu ve benim pamuk anneannem en iyi ihtimal altmış yaş civarında dedemle sevişmiş olabilirdi. Kafamda canlandıklarım gittikçe çirkinleşiyordu. Pamuk anneannemin tombul bacakları, sarkmış memeleri, dede efendimin kahverengi tonundaki kumaş pantolonu çıkarması, sadece yaşlılara has olan krem rengi iç çamaşırı, her ikisinin de hareketlerinin yavaşlığı...

Hayır, bu kadar yeterdi. Aklımı azıcık serbest bıraktığımda gittiği bu korkutucu yerlerden, Pervin'i aramam gerektiğini hatırlayarak kurtuldum. Evet, seks denen şeyi düşünmemin hemen akabinde Pervin'i hatırlamış olabilirim ama valla öyle denk geldi. Konunun seksle falan alakası yok. Ayrıca insanların ölüm vakalarıyla karşılaştığında, yaşama daha sıkı sarılmak adına seksi normalden fazla düşündüklerine dair bir şeyler duymuştum (Duymamış, uyduruyor da olabilirim.)

Neyse, ne diyordum? Evet, Pervin'i aramalıyım. Arayacaktım da; ancak ben bu kıza hangi akla hizmet “Hindistan'a geliyorum,” demiştim, orası bende giderek bulanıklaşmıştı. Odamdaki küçük balkona çıkıp, telefonu elime aldım:

“Canım kusura bakma şimdi arayabildim. N’aber?”

“Beni boşver Sinan, sen nasılsın asıl?”

“Nasıl olayım Pervin, olması gerektiği gibiyim.”

“Kaç yaşındaydı anneannen?”

“Seksen üç... Ama daha yapabilecek çok şeyi vardı.”

“Ne gibi?”

Bu soruya normal şartlar altında içinde “eşek” kelimesini barındıran çok güzel bir cevap verilebilirdi. Ezbere konuşuyordum işte; insan her söylediğini her zaman ölçüp, tartıp öyle kelimelere aktaramıyor. Tamam, Pervin’de bir güvensizlik hissi uyandırmış olabilirdim ama nasıl bir cevap bekliyordu ki? Seksen üçünden sonra anneannemin yapabileceği en iyi şey “Dünyanın en yaşlı kadını” olabilmek adına kendisine daha iyi bakmaktı, ki onu da yapamadı.

“Bilmiyorum Pervin, şu an sadece çok üzgünüm,” diyebilirdim sadece.

“Sinan, Hindistan’a gelecek misin?”

“Onu da bilmiyorum Pervin, dedim ya, içim kan ağlıyor şu an.”

“Anlıyorum Sinan. Sonra konuşalım mı?”

“Tamam canım, ben seni ararım...”

Bu son cümlemin hemen ardından ufak bir ağlama krizi geçirdim. Pervin telefonun öbür tarafında hiçbir şey demeden öylece dinledi beni. O ses çıkarmadıkça ben daha da sesli ağlamaya başladım. Acaba yalandan ağladığım çok mu belli oluyordu ki? İmkânı yok, çünkü o denli salya sümük ağlamıştım ki, Süheyl Amca duyup yanıma koştu.

“Ah canım evladım benim, kimle konuşuyorsun?”

“Hiç kimseyle Süheyl Amca, içim parçalanıyor sadece.”

“Doğruyu söyle evladım, tehdit mi ediyorlar? Kumar borcu mu?”

“Süheyl Amca neden bahsettiğini hiç anlamıyorum.”

“Tamam evladım, şimdi yas evinde konuşmayalım bunları. Sonra anlatırsın.”

Yaşlı komşumuzun her fırsatta yanıma gelip yerli yersiz sorular sorması canımı sıkmaya başlamıştı. Emekliliğinin

zerinden yıllar geçen, yaz kış takım kıyafet giyen, hâlâ kumaş mendil kullanan bu adamdan hemen kaçmak, biraz içip rahatlamak için Tunalı'ya doğru yola çıktım. Ev o kadar kalabalıktı ki, kimse fark etmedi bile gittiğimi.

Giderken yanıma bir tane de yarım pide aldım, peçeteye sardım. Rahmetli anneannemin ruhuna değsin, çok güzel olmuştu pide. Ben geri gelinceye kadar kesin bitirirlerdi.

❖

**ŞU AN DİNLENİYOR:
AHMET KAYA - BAŞIM BELADA**

❖

Yarım saattir barda oturmuş, Gökhan'ı bekliyordum. Güya en yakın arkadaşımı ama daha anneannemin öldüğünü bile söylememiştim. Beklerken telefonumu çıkarıp acaba anneannemin öldüğünü Facebook'tan duyursam mı diye düşündüm bir an. Çok gerzekçe bir hareket; anneannemin ölmesini onlarca arkadaşım beğenecekti, altına hiçbir şeye faydası olmayan cümleler yazacaklardı. Fakat belki Ezgi de görürdü; beni arardı, ben de telefonu açmazdım. İyice merak ederdi. “Sinan galiba bu aralar iyi değil, ona yardım etmeliyim,” derdi kendi kendine. Arkadaşlarına “Sinan'ı çok üzdüm, artık onu yalnız bırakmamalıyım,” diyerek peşime düşerdi. Belki ben de bu fırsattan istifade yalnız ve sorunlu adam olurum. Çünkü Ezgi'nin böyle erkeklere karşı zaafı olduğunu düşünüyordum. Mutsuz ve huysuz bir erkekle beraber olacak ve onun yaralarını iyileştiren güçlü kadını oynayacaktı. Beni alkol masalarından toplayacaktı, koluma girip eve götürecekti. Ben o arada yine kaçacaktım ondan ve bu hep böyle sürüp gidecekti. Ta ki beni değiştiremeyeceğini anlayana dek.

Neyse. Saçmalıyordum. Facebook'ta böyle bir şey paylaşmayacaktım. Zaman zaman insan ilginin her türlüsüne muhtaç olabiliyor; en iplemez görünen, sanki böyle şeylerle hiç alakası yokmuş gibi görünen birisi bile birazcık ilgi görünce tanınmaz hale gelebiliyor ya da birazcık ilgi için olmayacak şeylere bulaşabiliyordu. Zaten birinin bizi terk etmesindeki katlanamadığımız şey de bu değil mi? Bir zamanlar bizimle deli gibi ilgilenen birisinin, gün gelip yüzünüze bile bakmak istememesi kime koymaz ki? Reytingleri düşen TV programı gibi hisseder insan. İlgi çekmek için her yola başvurulabilir. Fakat neyse ki ben herhangi bir saçmalığa başvurmadım ve rakımdan bir yudum aldıktan sonra Ayhan'ı aramam gerektiğini hatırladım.

Aranıyor... Ha siktir, Pervin'i aradım yanlışlıkla! Hemen kapattım. Poff! Zaten zar zor rol yapıyordum kızı, şimdi oturmuş meyhanede rakı içtiğimi söyleyemezdim. Neyse, beni cenaze evinde oturup ağlıyor bildiğine göre ararsa telefonu açmasam çok da bozulmazdı sanırım. Bu başarısız girişimin ardından nihayet Ayhan'ı aradım ve bana vereceği o güzel haberi sordum. Söylemedi. Telefonda konuşamazmı-sınız. İki saat sonra evine gelmeliymişim. Gökhan'ı Mökhan'ı düşünmeden "Evet!" dedim, telefonu kapatır kapatmaz da canım arkadaşım Gökhan geldi.

Zavallı Gökhan onu hepi topu bir saatlik bir rakı masası için ta evinden kaldırdığımı duyunca biraz sinirlense de, anneannesini daha dün kaybetmiş, yüzü gözü mosmor olmuş arkadaşına pek bir şey diyemedi. O da herkes gibi hemen "Kaç yaşındaydı anneannen?" diye sordu.

"Ulan sikecem haaa! Her duyan da önce yaşını soruyor. N'apacaksınız kardeşim, seksen üç yaşında olunca tamam mı? İyice yaşadı, yeter bu kadar diyip rahatlayalım mı! Ba-sın sağolsun de geç işte," diye parladım bir anda.

Gözleri bilgisayara bakmaktan ufalmış, saç sakal içinde, dünya ile ilişkisini minimum düzeyde tutan Gökhan, "Sakin ol dostum, başın sağolsun," diyebildi. Sonra hiç aldırmadan devam etti:

"Ama kabul et, seksen üç yaş bayağı iyi. Ne sen, ne ben, ne de 1980'den sonra doğan hiç kimse bu yaşları görebilir artık, hepimiz kanser olacağız. Gerçi sen kanserden önce dayaktan öleceksin, nedir bu yüzünün gözünün hali?"

Birazdan yüzümün gözümün halinin bu hale gelmesine neden olan insanın yanına gideceğimden, çok da ayrıntıya girmeden başıma gelenleri kabaca anlattım Gökhan'a. Ez-gi'nin sevgilisi ile oturup bira içmem, hayatımda ilk defa kavgaya karışmam, çok pis dayak yemem, aynı gece anne-annemin ölmesi çok normal şeylermiş gibi hiç tepki verme-den dinledi beni. Baktım tepki vermiyor, her şeye çok sakın yaklaşıyor bir yüz lira borç istedim, onu da gayet makul karşıladı, hiçbir şey demeden cüzdanından çıkarıp verdi.

Yüz lirayı alıp bi de üstüne hesabı Gökhan'a kitleyerek, fazla bilgisayar oynamaktan gerçeklik algısını yitirmiş dostumun yanından ayrıldım.

Ayhan'ın bana vereceği güzel haber için giderek daha fazla sabırsızlandığımdan, yeni aldığım yüz liranın da verdiği güvenle taksiye atlayıp doğru Ayhan'ın verdiği adrese, Maltepe'ye doğru yola çıktım. Hem yaşadığım şeyler, hem de içtiğim son iki duble rakı beni tam bir gamsız yapmıştı. Ayhan'a gittiğimde Ezgi'nin evde olma ihtimali umrumda bile değildi; umarım gerçekten güzel bir haber verir, umarım gerçekten hayatımda güzel bir şeyler gerçekleşirdi. Hatta o bile değil, hayatımda gerçekten bir şeylerin olabilme ihtimali bile yeterince güzeldi. Yaşadığımı o kadar az hissediyordum ki, durup dururken bir şeylerin olma ihtimali dahi beni heyecanlandırıyordu.

Benzeri düşünceler içerisinde, taksicinin türlü muhabbet açma çabalarıyla Maltepe'ye doğru yol alıyordum. “Bak bu yolu yirmi kere bozdular, yirmi kere yaptılar. Şimdi yine bozuyorlar!” girişimini basit bir “Öyle abi öyle, kim bilir kimin cebine giriyor o paralar,” cümlesiyle atlatmamın ardından, “Ben de taksiye çıkmadığım zaman iyi içerim,” olta-sı geldi. Bunun hemen akabinde “Ya sizin ortamda güzel kızlar oluyordur, ben de geleyim,” benzeri bir şey işiteceğimden emindim, o yüzden hiç riske girmeden “Ben pek sevmem ya alkolü, böyle kırk yılda bir arkadaşlar ısrar ederse,” diyerek kaçtım tehlikeli bölgeden.

Taksiciden gelen bu tip atakları ustalıkla savuştura savuştura nihayet Maltepe'ye gelmiştim. Hemen giriş katında oturuyormuş Ayhan, taksinin durduğunu duyar duymaz apartman kapısının otomatına bastı. Arabadan indiğimde artık izlendiğimi bildiğimden, çok da hevesli olduğum belli olmasın diye ekstra bir efor sarfettim. Ellerim cebimde, yavaş hareketlerle, sanki az önce koşa koşa taksiye binen ben değilmişim gibi girdim içeriye. Birazdan güzel haberler vermesini beklediğim Ayhancım beni salona buyur etmişti bile... Neyse ki evde Ezgi falan yoktu.

“Sinan kardeşim, başın sağolsun tekrar. Böyle durumlarda ne denir bilmiyorum ki, kaç yaşındaydı anneannen?”

Aha, buyurun işte. Yine konu anneannemin yaşına gelmişti. “F 83 İstanbul” şeklinde yanıt verdim. Anlamadı Ayhan. “Female 83 İstanbul” diye açıklamak zorunda kaldım. Bu sefer de gülmedi, konuyu kapattık ve asıl mevzuya geldik.

“Abi sorması ayıptır, beni kim dövdü ya dün? Çok güzel, çok temiz dövdüler de, merak ettim.”

“Ehehehe, boşver be Sinan. Üzümlü ye bağını sorma. Sonra daha çok başın ağrır.”

“Ne bileyim abi, hayatta bulaştığım ilk kavga olduğu için merak ediyorum biraz. Biliyosun ilkler hep önemlidir.”

“Şaka maka helal olsun ama... Tipine göre gayet yürekli davrandın. Hayret ettim.”

Dışarıdan böyle ayna gibi belli mi oluyordum acaba? Bu son sözleri güzel gibi görünse bile hayal kırıklığına uğramıştım. Demek tam bir korkak, kavga görünce hemen vitesi geriye takan biri olduğum anlaşıyordu iki dakikada.

“Peki abi, sorması yine ayıptır, güzel haber ne acaba? Bana güzel haber vadetmiştin telefonda.”

“E dur be olm; gelir gelmez hemen amma soru sordun. Çağırdık işte, otur. Hayır işin gücün de yok diye biliyorum. Dur ben sana bi bira getireyim, az bi nevale hazırlayayım. Bakayım ya arkadaşşıma...”

O gece dışarıda bira içerken ağladı ağlayacak bir halde karşımda duran Ayhan’dan eser kalmamıştı. Karşımda gayet mutlu, neşeli ve enerjik bir insan vardı. Üslubu babacandı ancak yine de her an fevrileşmeye müsaitti. Dikkatli olup tadını kaçırarak bir şey söylememem gerekiyordu. Yine konuya en iyi bildiğim yerden girdim.

“Abi geçen günkü derdinden, gamından bir şey kalmamış geriye. Ezgi’yle arayı düzelttiniz galiba, hadi hayırlı olsun...”

Gölerek elindeki birayı açıp, önüme koydu. “Oğlum Sinan sen insanların özel hayatına ne kadar da meraklısın böyle. Pazar günü magazin programları var, git onları izle. Sana ne şimdi Ezgi’den?” dese bile halen gülümsemesinden bir şey kaybetmemişti. Biradan bir yudum aldım.

“Ha yok abi. Çok tanımıyorum seni neticede, yani istersen Türkiye’nin bu yılki enflasyon hedefleri hakkında konuşalım ama sen bilirsin yani...”

“Sinan, bak kafamı bozma benim. Sevdim seni, iyi çocuksun ama az boşboğaz mısın acaba?”

Bu ve benzeri sözleri Ayhan gülerek söylese de, her defasında geriliyordum. Gerilmemin sebebi sadece tavırları değil, benden daha iri olmasıydı. Neticede herhangi bir konuda zıt fikirlerimiz olsa ve bunları sonuna dek savunmaya çalışsak bir yerde beni çok rahatlıkla dövebilirdi. Niye dövmesin ki? İstese beni tokatlardı bile. Bir insan bunun özgüveni ile her tartışmada dilediği kadar pervasız olabilirdi.

“Boşboğaz demeyelim de abi, iki duble rakı içtim gelmeden. Onun bir gevezeliği var.”

“İyi valla, şimdi bir de üstüne birayı cila yapınca hiç susmazsın. Neyse, ben senin konuşmana hiç fırsat vermeyeyim madem. Sinan, dün sende şu ana dek çok fazla insanda görmediğim bir özellik gördüm. Kavgaya girene kadar ne kadar korkak biri görünsen de, kavga ederken gözündeki o her şeyden kolayca vazgeçebilen Sinan’ı fark ettim.”

Bu sözleri sıralarken, gözlerimin içine bakıyordu Ayhan. Bir an kalkıp onu öpesim geldi fakat çok kısa bir an. Hemen akabinde “Kesin başıma kötü bir şey gelecek,” hissi oturdu boğazıma. Artık şüphem falan kalmamıştı, bu heriften bana güzel haber falan gelmezdi. Şu saatten sonra duyacağım her şey benim için gayet acı verici şeylerin başlangıcı olacaktı. Bundan emindim.

Çakmağıyla önündeki birasını açarak konuşmasına devam etti Ayhan:

“Ne kadar tam tersi gibi görünsen de, ölümden zerre korkmuyorsun Sinan. Bunu dün seni orada dayak yerken gören herkes anlamıştır. Cengaver değilsin, kimseye seni delikanlı adam diye anlatmam ama bu gözünün kararması öyle herkeste rastlanan bir şey değil. Bu yüzden senle ufak bir iş... Hatta iş demeyelim de, şans eseri başlayan bu arkadaşlığımızın pekişmesi için birlikte ortak bir adım atalım istiyorum...”

Hiç de beklemediğim bir şekilde enikonu ciddi bir konu konuştuğumuz için, yüzümü beceriksizce “evet seni dinliyorum” moduna getirmiştım. Kaşlar hafif çatılmış, çok dikkatliymiş gibi karşımdakine konsantre olmuş, yer yer kafa sallayarak onay veriyor ve Ayhan’ı dinliyordum. Neden bilmiyorum ama hayatımda ilk defa bu kadar ciddi olmayı başarmıştım. Galiba işin içinde kavga, dövüş falan olunca bün-yemde ufak bir heyecan yaratmıştı bu durum.

“Buyur abi valla. Mimarlık falan değildir sanırım bu iş?” dedim gülerek. Ayhan da güldü bu dediğime. Niyeyse beni sevdiğini düşünmeye meyletmiştim. Sonra gülmesini birden yarıda kesti:

“Masrafların tarafımdan karşılanmak üzere küçük bir yolculuğa ne dersin Sinancım?”

HEP İNCELİKLER (VE BİRAZ DA GERİZEKALILIK) YÜZÜNDEN

Anlaşılan birileri düğmeye basmıştı. Bu birileri, kainatın ta kendisi ya da Ayhan veya Pervin olabilirdi. Ancak kesin olan şuydu ki, bir süre Ankara'dan uzaklaşmam için herkes beni bir yerlere göndermeye niyetleniyordu. Daha henüz Hindistan meselesini tam çözememişken bu sefer de Ayhan'dan yolculuk teklifi almıştım. Tekinsiz, her an her şeyi yapabilecek tıynette bir adamdı ve bir de üstüne Gerçek Kesit'in Sarı Bıyık'ı gibi elinde birayla bana iş buyurması hiç hoşuma gitmemişti. Gerçek Kesit programından hatırladığım kadarıyla bu şekilde yapılan planların çoğunun sonu "Sinan, hiç bulaşmaması gereken bir hikayede kendine yer edindiği için arkadaşı tarafından öldürülmek zorunda kalmıştı..." benzeri bir dış ses yorumuyla biterdi. Çok da hevesli görünmemeye gayret ederek, Ayhan'ın bahsettiği yolculuğun detaylarını dinlemeye devam ettim:

"Bak Sinan, sen hem okumuş bir adamsın, hem de gözü karasın. O gece anladım, bi tek sen yardımcı olabilirsin bana. On gün içerisinde ufak bir Yunanistan yolculuğu yapacaksın. Öyle gerilme. Şıkır şıkır gidip, şıkır şıkır geleceksin. Birkaç güne hazırlan, hemen yola çık. Hem sana da hava değişikliği olur, bir ferahlarsın. Hep Ankara, hep Ankara boğulur insan aslanım..."

Ne diyeceğimi bilemediğimden boş gözlerle Ayhan'a bakarak biramdan seri yudumlar aldım. Artık o suratımdaki acemice "Seni çok iyi dinliyorum" ifadesi de kalmamıştı, tam bir malak gibiydim. Bir ara sekiz bin yediyüz elli dört dolar gibi bir şeyler dediğini duydum, bir tek o kısımlarda dikkatim bir nebze daha yoğunlaştı.

"Sen de zaten çalışmıyorsun...", "E az para da değil, alır bir müddet takılırsın işte...", "Her şey hazır, tereyağından kıl çeker gibi gidip geleceksin...", "Paranın yarısı dönüşte, yarı-

sı daha sonra şey...” diye bir şeyler geveliyordu bizimkisi, hiçbir karşılık vermedim.

“Hemen yarın ilk iş vize işlemleri için başvurman gerek, onun masraflarını da ben karşılıyorum. Pasaportun var değil mi?” diye sordu. Şans o ki vizem bile vardı. Geçtiğimiz yaz bizim çocuklarla Yunanistan’a gitmiştik. Ezgi’yi unutmam için arkadaşlarım tarafından Yunanistan’a kumar batağına sürüklenmişim. Hiçbir işe yaramamıştı. Üstüne üstlük cebimdeki üç kuruşumdan da olmuşum.

Vize problemimin olmadığını öğrenince iyice keyfe gelmişti Ayhan. O bir yandan konuşurken, ben yine kendi hayatımı düşünmeye başlamıştım. Şu an bir mimarlık ofisinde çalışsaydım, saat çok geç olduğu için çoktan uyumuş olurum. Büyük ihtimal bankada güzel bir birikimim ve yine çok büyük ihtimal, tamamına ermiş ya da ermek üzere olan bir ilişkim olurdu. Eğer o yolu seçersem hayatın çok çabuk bitmesinden korkuyordum. Sırf bu yüzden öyle yaşamaktan kaçmışım ve hiçbir şey yapmayarak ağır bir şekilde hayata tanıklık ediyordum. Bunca sene hiçbir şeye cesaret edemedim buralara kadar gelmişim ve en sonunda da ne idüğü belirsiz adamlardan saçma teklifler alıyordum.

“Ayhan yaa, yanlış anlamazsan biraz merak ettim. Ne yapıcım ben şimdi bu Yunanistan’da?” şeklinde gayet insani bir soru sordum.

Karşılığında ise Ayhan elindeki şişeyi havaya kaldırarak “Tamam, tamam. Boşver şimdi bunları. Yakın zamanda hepsini öğreneceksin zaten. Hadi, şerefe!” diyerek, beni çocukmuşum gibi oyaladı.

“Elinin körü affedersin” dedim içimden. Gerçi bunu da içimden dememişim, Sinan bir müddet ne dediğimi anlamaya çalıştı ama araya kaynadı. Daha üç gün önce parasızlıktan Kızılay’a bile çıkamayan ben şimdi zorla Yunanistan’a gidecektim. Eğer işler aksamadan yürürse üstüne üstlük ay sonunda bir de Hindistan’a gidecektim.

“Abi tamam şerefe de... Gözünü seveyim, içim şişti. Dün oturmuş bira içip, dertleşiyorduk, bugün gelmiş bana Yuna-

nistan'ı anlatıyorsun. Normal şartlar altında siksene gitmem ama sırf yani n'olacak diye merakımdan gideceğim. Ha parası da iyi gelir, o ayrı ama yani valla içim rahat değil..."

Ayhan yine gülümseyerek mutfığa doğru gitti. Sinir olmuştu. Hazır bu kadar debdebeli işe bulaşmışken umarım yanlışlıkla falan bu adamı öldürürüm diye iç geçirdim. Sonra da o içerideyken biraz evini inceledim. Dışarıdan odun gibi görünmesine rağmen ince bir şekilde döşenmişti evi. Siyah deri koltuklar, ortada beyaz lake genişçe bir sehpa (tertemiz olması önemli bir detaydı), sehpanın alt rafında bir dolu kitap-dergi (bu adamın herhangi bir şey okuduğunu hiç sanmıyordum), çok küçük çiçek motiflerinin bulunduğu ve genelde yeni evli çiftlerin evinde gördüğüm tipte bir duvar kağıdı, tüm oturma takımının ona göre yerleştirildiği ve salona odak noktası olarak düşünülmüş devasa bir televizyon, televizyon rafının üzerinde tıklım tepiş yerleştirilmiş kitaplar, kalorifer peteğinin üzerindeki mermer tezgah bunun üzerindeki kocaman göbekli, ağzında sigara içen Çin biblosuyla biblonun hemen yanındaki silah... Hasıktır, silah?

"Silah ne alaka? Bu adam kim? Ben daha önce hiç silah sahibi bir insanla yalnız kalmamıştım ve bir sahnede silah varsa eninden sonunda patlar," gibi düşüncelere gark olmuşken Ayhan yine elinde biralarla geldi. Dana gibi bira içmesine rağmen, çivi gibi olmayı nasıl başarıyordu anlamıyordum. Kesin gizli gizli spor yapıyordu şerefsiz. Biranın tekini bana uzatırken, silahtan dolayı panik olduğumu gizlemek için "Ev senin mi, kira mı?" diye saçmaladım. Sorumun manasızlığı karşısında gülmeye başladı.

"Yok abisi, ikisi de değil. Ev kuzenimin ama kendisi uzun bir yolculuğa çıktığı için ben kalıyorum. Sen şimdi tapu müdürlüğünü bırak da sana anlatacaklarımı güzelce bir dinle, biranı iç, sonra da gidersin..."

Adamın oturduğu ev bile şüpheliydi. Nasıl bir uzun yolculuktu ki bu acaba? Silahın ardından yurtdışına giden kuzen ve onun evine çöken Ayhan'ı duyunca sinirlerim daha da gerilmişti. Her şeyden bir mana çıkarıyordum. Birayı açıp yarısını kafama diktikten sonra Ayhan'ın aşık olduğum ka-

dının eski sevgilisi olduğunu tekrar hatırlamıştım. Bana birazdan bir şeyler anlatacak ve daha sonra da Yunanistan'a gönderecekti. Ya ciddi şunları annem görse ağzıma terlikle vurabilirdi.

“Önümüzdeki pazartesi çıkacaksın yola. Önce İstanbul'a gideceksin. Orada ufak bir buluşman var. Kim olduğunu söyleyip şimdi kafanı karıştırmayayım. Her an bana telefonla ulaşabilirsin, kafana bir şey takılırsa çekinmeden sorarsın. Buluşmanın ardından da Esentepe Garı'na geçip, Selanik'e gitmek için otobüs bileti alacaksın. Sakın uçak bileti alma, otobüsle gitmen gerekiyor. Oraya varınca da ulaşman gereken adresi ve adamı sana mail atacağım. Tamam mıdır kardeşim?”

Sanki hiç umrumda değilmiş gibi “Anlaşıldı merkez, tamam,” deyip gevrek gevrek güldüm. Birayı kafama diktim. Eve doğru gitmek üzere ayağa kalktım.

“AMA AÇIKLAYABİLİRİM” DİYEN HIÇKİMSE BİR ŞEY AÇIKLAYAMAZ

Sıkıcı ve iç bunalıcı bir sonbahar akşamıydı. Belki de canım sıkın olduğu için öyle hissediyordum. Eve gitmek istemiyordum, çünkü hâlâ cenaze kalabalığı vardı. Bu zor zamanlarında ailemin yanında olmam en mantıklısıydı ancak buna mecalim yoktu. Gökhan’ın yanına gitmek istiyordum, fakat o da eve kız attığı için ona da gitmek olmazdı. Çünkü erkekler arasında “eve kız atmak”, en saygı gösterilen bahaneydi. Gökhan’ın sınav haftası olsa “Lan n’olacak olm, siktir et. Bira alıp geliyorum, içeriz,” falan diyebilirdim ama “eve kız atmak” söz konusu olduğunda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. O eve gidemezdim.

Eve kız atmak... Ne kadar da çirkin bir deyim. Sanki kızın çuvalıymış da, Gökhan sırtına yüklenip eve atıyormuş gibi. Ciddi bir ilişkide bu kalıp kullanılmaz. Eğer Gökhan sevgilisi ile birlikte olsaydı, “Eve kız attı” diyemezdim. “Sevgilisi ile birlikte yalnız kalmak istiyor,” derdim en fazla. Hatta onu da demez, gider yanlarında otururdum. Zira çiftler bir yerden sonra birbirinden sıkıldıkları için, yanlarında “kemancı” tabir edilen üçüncü bir arkadaşla asla hayır diyemezler.

Ne yapacağımı bilmez bir halde düşündüğüm sırada telefon çaldı. Bilmediğim bir numara arıyordu. Şu Yunanistan işi ile alakalı olabileceği geldi aklıma birden. Heyecanlandım ve hafiften tırsarak telefonu açtım;

“Efendim?”

“Sinan yavrum Süheyl Amcan ben, n’aptın güzel yavrum. İyi misin?”

“Alooo... aloooo...”

“Sinan yavrum Süheyl Amcan ben...”

“Alooo, ses gelmiyor. Sesbirkiüçdört... Alloooo...”

“Dıt dıt dıt dııt...”

Hay Allahım! Süheyl Amca emeklilik meşgalesi olarak bana sarmıştı. Çok şükür altmış yaş üstündeki insanlardan kurtulmak için her zaman işe yarayan “ses gelmiyor” numarası yine başarıya ulaşmıştı ama belli ki Süheyl’in de duracağı yoktu. Kesin çok pis dadanacaktı bana. Bir an için “Acaba şu Yunanistan meselesini emekli polis memuru Süheyl Bey’e söylesem mi?” diye düşünsem de, bunun kötü bir fikir olduğunu anladım hemen. Zaten o sırada nihayet Pervin de geldi.

“Çok beklettim mi canım, nasıl oldun?” diyerek hızlıca oturdu masaya. Yüzüme çok bakmamaya gayret ediyordu. Saniyeler içerisinde üzerini çıkardı, karşıma geçti, sigarasını yaktı ve daha ben ağzımı bile açamadan garsonu çağırıp birasını söyledi. Bunların hepsinin bana birer mesaj olduğunun farkındaydım. Aslında haklı olduğu için kızamıyordum ancak yine de anneannemin vefat etmesine biraz daha saygı duyabilirdi. Tamam, Gökhan’ın “eve kız atması” kadar büyük ve geçerli bir bahane değildi ama...

İlk olarak “Pervin, sen bana kızgın mısın cidden? Yoksa başka bir şey mi var?” diyerek salağa yatmayı tercih ettim.

“Yok bir şey Sinan, senle ilgisi yok. Kasım’ın yedisinde Hindistan’a gidiyorum ve hâlâ kedime bakacak birini bulamadım. O yüzden biraz gerildim. Yoksa sana niye kızayım ki?”

“Ya onu mu dert ediyosun, ben kediye bakarım. N’olacak...”

“Ahaha sağol canım, bir de iyice arsızlık ediyorsun ha?”

“Aşkolsun ya, ne arsızlığı?”

Bu son soruyu sorarken itiraf etmem gerekir ki iyice utanmaya başlamıştım. Tam sekreteriyle fingirdeşirken yakalanan Şener Şen gibi acınası bir haldeydim. Ne yaptığımı açtıktı; birkaç gece önce Hindistan’a gideceğimden eminmiş

gibi konuşup onu umutlandırmışken şimdi de karşısına geçmiş geveliyordum. Artık dişe dokunur bir şeyler söylemeliydim.

“Pervin bak senin karşında oturmuş, hiç güvenilirmez bir adammış gibi duruyor olabilirim ama gayet geçerli nedenlerim var. Birincisi, belki sen doğru dürüst bir ‘başın sağolsun’ demesen bile, anneannem gerçekten öldü ve bu beni derinden yaraladı. Bir ikincisi ise, pazartesi günü önce İstanbul’a, oradan da Yunanistan’a geçeceğim. Bunun nedenini sana açıklayamam, sadece gitmem gerek. Bu kadarını söyleyebilirim. Döndüğümde ise Kasım’ın 7’sinde sana yetişmek için elimden geleni yapacağım. Hiç şüphelen olmasın...”

Evet, tam kafamdaki gibi konuşmasam da elimden bu kadarı geldi. Benim adım Hıdır, elimden gelen budur. Ki yani vakit kazanmak da değil sadece, gerçekten 7 Kasım’da Pervin’le gidip en azından bir süreliğine buralardan uzaklaşmayı istiyordum. Pervin o anda karşımda ne diyeceğini bilmez bir şekilde bana bakıyor, yelkenleri suya indirip normale dönmek ile soğuk savaşı sürdürmek arasında kararsızlık yaşıyordu.

“Yunanistan’a niye gidiyorsun Sinan? Şu sanat avcılığı ile alakalı mı?” diye sordu. İyi hatırlatmıştı, bir de öyle bir şey vardı.

“Yaanii... Orası biraz karışık Pervin ama sadece bana güvenmeni istiyorum. Yunanistan’dan döneceğim, sonra Hindistan’a senle gelip, aslında beraber tatile çıkmak için ne kadar yanlış bir seçim olduğumu sana ispatlayacağım. Umarım o zamana dek bu hatandan dönmezsin.”

Çok değil, bundan en fazla iki hafta önce Zafer’le birlikteyken karşılaştığım Pervin ne kadar da kendi halinde, dünyadan uzak, huzurlu bir insan gibi görünüyordu. Fakat hiç hesapta olmayan bir şekilde birlikte olduk ve hiç de gereği yokken artan beklentileri yüzünden yine üniversite yıllarındaki ciddi, takıntılı, düşünceli Pervin’e dönüşmüştü. Şu an artık kesin olarak emindim, Pervin saçma sapan biri tarafından terk edilince o eski Pervin olmaktan kurtulmuştu. Şimdi

yine birilerine karşı bir şeyler hissettiği için... Ve bingo! Demek ki bana karşı öyle alelade hisler beslemiyordu. Şu an bunu daha iyi anlamıştım. Ne güzel.

Son söylediklerimin ardından nihayet silahlarını toprağın altına gömmüştü. Gülüyordu. O gülerken ben de ortamdaki kasvetli, iç bayıltan hava dağılsın diye eşlik ettim kendisine. Böyle birden keskin bir şekilde halet-i ruhiyesi değişebilen insanlar hep sempatik gelmiştir bana. 7 yaşından sonra büyümekten vazgeçmişlerdi sanki. Beş dakika ağlayıp, sonra hemen gülen, sonra “hooop uçak” deyince birden ilgisi dağılıp şaşırان çocuklar gibiydiler ve en az çocuk kadar da saf-lardı. Durup dururken bu sefer de “Annen nasıl oldu?” diye sordu Pervin.

“Bilmiyorum ki, eve gidemiyorum bir türlü. Keşke anne-annem balkondan düşmeseydi de, normal yollardan ölseydi.”

“Nasıl yani?”

“Ne bileyim işte, yatağında ölü bulunsaydı falan. Şimdi balkondan düşmesi canlanıyor gözümde sürekli olarak, apartmanın önüne düşerken bedeninden çıkan sesi duyuyorum sanki. Sonra betona akan kanını düşünüyorum, orayı temizleyen insanları... Artık eve gidince hep bunlar gelecek aklıma...”

“Sence de biraz fazla düşünmüyor musun Sinan?”

“Belki de haklısın... Sana gidelim mi? Bu gece ne eve gitmek ne de bunları düşünmek istiyorum.

Çok rahat anlaşılacağı üzere bu açık açık bir seks teklifiydi. Fakat ya Pervin anlamadı, ya da anlamazdan geldi. “Bence tam da bu aralar gidip annene destek olmalısın,” diyerek akıl verdi bana. Haklıydı da, madem öyle ben de güzel anacığımın yanına gidip onlara moral verirdim. Ev de boşalmışsa, daha sonra odama çekilir, Pervin’in güzel vücudunu düşünerek uykuya dalardım. Herkes için en temizi, en rahatı bu olacaktı...

HAYAT BİRİLERİ PLANLAR YAPARKEN BENİM BAŞIMA GELENLERDİR

Üç boxer, üç çift çorap, yolda okumak için bir adet kitap (Jonathan Coe'dan Uyku Evi – büyük ihtimalle hiç okumadan geri getirecektim.), bir tane uzun kollu penye, bir tane hırka, koltuk altı roll-on'u ve aklıma bir şeyler gelirse diye not defteri ve kalem. Normal şartlar altında elime kalem alıp bir şeyler yazmaya çalışmazdım ama ne zaman kafamı otobüsün camına yaslasam hayatın anlamını bulacaktım gibi hissediyordum. Yol boyunca kafamın içinden geçen düşünceler o an için müthiş geliyordu ancak "Hayatımda iki kelimeye yer yok!" diye başlayan notlarımı sonradan okuduğumda kendimden utanıyordum.

Sanki tatile çıkıyormuş gibi büyük bir özenle sırt çantamı hazır ettim. Belki de hayatımın en büyük macerası için Selenik'e doğru yola çıkmak üzereydim ama hâlâ bünyemde en ufak bir heyecan yoktu. Çantam sırtımda annelere veda ettim. Anneannemin vefatından sonra Ankara'da iyice bunaldığımı, üç günlüğüne İstanbul'a kaçacağımı söylemiştim. O kadar da sallamamış gibiydiler. Bir tek babam dikkat etmemi söyledi:

"Yavrum otobüste falan birisi yemek ikram ederse alma bak."

Babamın da dikkati bu kadardı işte. Her yolculuk öncesi rutin olarak bunu tembihler, babalık görevini yapar, sonra da köşesine çekilirdi. Onun dünyasında yolculukta ortaya çıkabilecek sorunlar bundan ibaretti. Develerle Sahra Çölü'nü geçsem, bisikletle dünya turuna çıksam ya da Mars'a gitmek için NASA tarafından görevlendirilsem de yine en fazla "Yavrum yabancılardan ikram kabul etme," derdi.

"Peki babacım, merak etme," deyip ikisine de sarıldım. Sanki bir daha görüşmeyecekmişiz gibi bir his doğdu içime,

gözlerim doldu. Gözlerimin dolmasını hemen anneannemin ölümüyle bağdaştırdım, rahmetli Mukaddes Hanım'ı bir tur daha andım ve Ayhan'ın yanına doğru yola çıktım.

Ayhan'la bir AVM'de buluşacaktık ve ben biraz erken gittiğim için AVM'deki masaj koltuklarından birine oturmamak için hiçbir neden göremedim. Çok seviyordum bu koltukları. Küçükken zengin olma hayallerim içerisinde eve bilardo masası, kollu atari, kola-gazoz makinesi almak olsa da, artık yetişkin bir insandım ve yeni hayalim evime bu masaj koltuklarından birini temin etmektir.

Koltuk üzerinde kendimden geçmiş bir şekilde sarsılırken uzaktan Ayhan'ın geldiğini gördüm. Kafam, sırtım, bacaklarım... Yani bütün vücudum titreşim içerisindeydi şu an ve Ayhan başımda dururken dünya üzerinde olabilecek en aptal pozisyonlardan birinde ona baktım.

“Bi.bi.bi sa.nii.yeee abi,” diye titredim karşısında. Ben, Sinan Su, Ayhan Bey'in verdiği direktiflerle Yunanistan'da ne idüğü belirsiz işlere bulaşması beklenen şahıs bir masaj koltuğunda deli gibi titrerken kendisine gizemli görevler veren adamla karşılıklı bakışıyordu. Zavallının gözündeki acımayla karışık tikslenme ifadesi neredeyse ete kemiğe bürünüp bulunduğumuz ortamdan kaçacaktı.

“Senin bu yolculuktan dönebileceğini hiç zannetmiyorum,” dedi iğrenerek.

Titrediğim için bir cevap veremedim. Onaylarmış gibi kafamı salladım. Yani aslında onaylamadım da; o kadar çok titriyordum ki, kafamı sallamış oldum. Neyse, cidden zor bir durumdu. Sadece masaj koltuğuna oturanlar anlar. Zaten çok geçmeden de koltuğun 1 liralık süresi doldu ve Ayhan'la birlikte AVM içerisinde dolaşmaya başladık. Sanki mağazaların vitrinleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi yürürken, bana ne yapmam gerektiğini anlattı:

“Sinan, şimdilik sana sadece 500 lira verebiliyorum. İstanbul'a gidiş, Selanik, Selanik'ten dönüş ne harcarsın bilemem ama üstünü kendin tamamla. Nasıl olsa iş bitiminde paranı alınca rahatlayacaksın. İstanbul'a iner inmez Beşik-

taş'ta Hayri Lokantası var, orada Sıtkı'yı buluyorsun. Çarşı'nın içinde zaten. Orada beni telefonla ara, Sıtkı hemen gelir mekana. Rahat ol, eğer rahat olursan hiçbir sorun çıkmadan gider dönersin.”

500 liraymış! Güya beni Yunanistan'a iş için gönderen esrarengiz adamın “Masraflarını karşılayacağım,” demesi, 500 liraymış. Ayhan'ın sefilliği karşısında bir kez daha hayal kırıklığına uğramıştım. Ben ki diferansiyel denklemleri bilen, laplace dönüşümü ile problem çözebilen, eğer istersem bir gökdelen bile tasarlayabilecek donanımda bir insandım... Şimdi kalkmış bu denyo Ayhan'ın garip gurup işlerine ortak olmuş, bir de 500 lira ile kıt kanaat Selanik'e gönderiliyordum.

İyice soğumuştum Ayhan'dan. Ezgi'nin şu anki erkek arkadaşı ile tanışmamın bir faydası varsa, o da şu olmuştu: Herifi tanıdıkça, Ezgi de gözümde giderek basitleşiyordu. Demek ben bu denli denyo bir adamı sevebilecek tıynetle bir kıza aşık olmuşum da günlerce yok yere milletin kafasını şişirmiştım. Hayır yani ne alaka ben ve Ayhan? Sosyal deney falan mı yapıyor acaba? Hangi düzlemde yolları kesişti de, benim yerine bu garip yarattığı tercih etti?

Bu tercih edilme konusu, ayrılık sonrası en çok can yakan mefhum olabilir. “Nasıl benden vazgeçebilir?” şeklinde bünyede zuhur ediyor ve o birden gelen kabullenme hissine dek hayatın merkezinde kalıyor. Bir ayrılık sonrası en kolay yoldan, “Sadece benimle birlikte olmak istemiyor artık,” denmediği takdirde ne yazık ki işin sonu pek de iç açıcı yerlere gitmiyor. Ben de bu cümleyi gönül rahatlığı ile kuramadığım için an itibarı ile saçma sapan bir yerlere savruluyordum.

ANKARA'DAN İSTANBUL'A HAREKET EDECEK YOLCULARIMIZIN DİKKATİNE

Otobüsün 20 numaralı koltuğuna bindiğimde, hareket saatine on dakika kalmıştı. İçimde büyük bir huzursuzluk olsa da, hiç yoktan İstanbul'u göreceğim için yine de mutluydum. Ankara'yı çok sevmeme rağmen şu sıralar buranın hareket-sizliğinden kaçıp İstanbul'a gitmek bana cazip geliyordu. Çünkü İstanbul'un günlük olağan hızı bile insanın kendisini unutmasına yetiyordu. Şimdilik gelecek ile ilgili tek kaygım, otobüste yanıma boş boş konuşan bir yaşlının oturmamasıydı. Ailem ve akrabaların ardından bir de yaşlı yolculuk arkadaşımın, "E evladım, niye mimarlık yapmıyorsun?" sorusunu hiç çekemezdim.

Neyse ki korktuğum başıma gelmedi. Yanıma oturan yol arkadaşım benim yaşlarımda birisiydi. Takım kıyafet giymiş, güzelce tıraşını olmuş, parfümü üzerine boca etmişti. O kadar şık ve o kadar temiz olmasına rağmen, benimle birlikte otobüse bindiği için acımiştım ona. Hadi ben otobüs rahatlığında bir insandım da, bu çocuk bu kılık kıyafetle otobüse bindiğine göre görüldüğü kadar zengin değildi. Dışarıda karşılaşsam beni görünüşüyle kandırabilirdi ama bu otobüste hayır; ayan beyan ortadaydı ki; dar-orta gelirli bir satış pazarlamacıydı ve sırf zenginlere bir şeyler satabilmek için onlar gibi giyinmeye gayret ediyordu.

Elimde mizah dergim, önümde otobüsün koltuk arkası ekranında dünyanın en tırt filmlerinden birisi ile birlikte (İsim verip, kimseyi rencide etmek istemiyorum ama maske-li üçler, beşler gibi bir şeyler işte...) yola çıkmıştık bile. Ben dergiyi okurken, yanımdaki elemanın kıpır kıpır olduğunu hissediyordum. Bir yandan çaktırmadan dergiye göz atıyor, öte yandan da benim okumam bitsin diye dakika sayıyordu. Çocuğun amansız markajı beni yıldırılmıştı. Dergiyi bırakır bırakmaz da, çakal gibi atıldı hemen:

“Okuyabilir miyim?”

“Tabii buyurun” deyip, önümdeki filmle ilgilenirmiş gibi yaptım. Ezkaza şu dakikalarda açılacak bir sohbet, en az beş saat boyunca bitmeyecekti. Tecrübeyle sabittti. Böyle bir yanılaşa mahal vermemek için elimden geldiğince dikkatli olmalı, en ufak bir konu açma teşebbüsünü bile savuşturmalıydım. Belki yaşlı bir amca gibi kafamı ütüleme şansı yoktu fakat ben yaşlarda biriyle sohbet etmek de şu riski barındırıyordu: Eğer gerçekten güzel muhabbet edersek, arkadaş olma, birbirimizin telefonlarını alma ve daha sonra tekrar görüşme ihtimalimiz vardı.

Gerçi yazlık yerlerde, otobüslerde veya bir arkadaşın evinde misafirlikte birileri ile çok kısa süre içerisinde sıkı fıkı olabilirsiniz ama her şey orada kalır. Eve gidip, kendinize geldiğinizde önce korkuya kapılır, sonra da “Neyse ya, ararsa eğer bir daha telefonu açmam, heralde çok da ısrar etmez,” diyerek kendinizi rahatlatmaya çalışırsınız. Hele o telefon numaralarının alışverişini yaptıktan sonraki on, on beş gün içinde kimseden ses çıkmazsa, artık bu konuyu unutursunuz bile. Peki ya bir gün askerlik arkadaşım Zafer gibi damdan düşer gibi hayatınızın ortasına dalarsa? İşte o da hep mukadderat, ondan da kaçış yok artık maalesef.

Otobüste yiyecek servisi başlamak üzereydi. Kafamı, yasladığım pencereden kaldırdım ve doğruldum. Muavin bizim koltuğun olduğu yere henüz gelmeden, ne servis ediliyor diye baktım. Acaba kola mı içsem, yoksa riske girip kahve mi içsem karar veremiyordum. Aslında canım kahve içmek istiyordu ama üşeniyordum. İki saat poşeti aç, kahveyi bardağa dök, şeker koy ve tüm bunları yaparken de sıcak su üstüne dökülmesin diye azami özeni göster. Ayrıca o sıcak su kimsenin başına bela olmasın diye de muavin neredeyse bardağın yarısından daha az su dolduruyordu.

Muavin yaklaşıyordu ve henüz karar verememiştim. Ancak sonunda düşünmeyi bıraktım ve “carpe diem” diyerek, adeta bir gamsız gibi kahve içmeye karar verdim. Kendimi daha fazla yıpratmanın bir manası yoktu.

“Kahve, ay, kola, fanta, kek, kraker, sandviç...”

Muavin ben ve yanımdaki takım kıyafetliye ikram edilecekleri sayarken, daha lafını bitirmeden kahve ve sandviç rica ettim. Ne tesadüf ki, takım kıyafetli de aynıından istedi. Muavin önce sandvilerimizi verdi, sonra da kahveyi bardağın yarısına kadar doldurarak önce bana uzattı. Ayı gibi önceden almamak için kahveyi ocuğaa uzattım, o da “Yok canım” der gibi kahveyi almak istemedi. Niyeyse ben bir kere daha ısrar etmek için yeltendiğimde otobüs ani bir fren yaptı ve ikimizin ortasındaki kahve yere döküldü. Hay amına koyim! Seksist kfrm için özür dilerim ama gereksiz bir nezaket yüzünden şu an ikimiz de yanıyorduk.

“ok özür dilerim. Ay çok pardon yaa!” diyerek ocuğaa yardım etmeye çalışırken, bir yandan da kasık blgemdeki acıyı içime içime atıyordum. Çocuğun ise suratı kıpkırmızıydı, ağızından tek bir söz bile ıkılmıyordu. Sonunda dayanamadı ve pantolonunu indirerek bağırmaya başladı. Benim de canım yanıyordu ama mahcubiyetimin yanında hafif bir sızlamaydı sadece.

Otobüs küçük bir mola verdi, isminin Onur olduğunu öğrendiğim ocuk bagajdan bavulunu aldı ve üstünü değıştirdi. zerindeki o jilet gibi lacivert takım kıyafetin yerine şimdi kot pantolon ve siyah renkli bir penye vardı. Aslında adama ne güzel iyilik yapmıştım. Yolculukta zaten böyle rahat giyinmesi lazımdı ama bu konuda kendisi ne düşünüyordu bilemezdim. Tekrar zr diledim, ağızının kenarıyla “nemli değıl,” dedi. En başta konuşmaktan çekindiğim adamın şimdi gönlünü almak için elimden geleni yapıyordum.

“Ya valla çok özür dilerim. şimdi bunu söylerken utanıyorum ama İstanbul’da sana yeni bir takım kıyafet almak istiyorum.”

“Yok hocam ya, teşekkür ederim. Kuru temizlemeye versem, 2 saate geri verirler.”

“Geri verirler de, sıfır gibi olmaz. Valla bak ben sana bir takım kıyafet alayım, çok mahcubum şu an.”

Ne kadar ısrar etsem de kabul etmedi Onur teklifimi. 31 yaşındaymış. Ankara, OSTİM’de CNC tezgahları satan bir firmada çalışıyormuş. İstanbul, Zeytinburnu’nda da mutfak ürünleri üreten bir firmaya tezgah satmak için gidiyormuş. İyi bir satıcıymış, işine odaklıymış, sadece son altı ay içerisinde toplam sekiz tane freze tezgahı, üç tane de metal pres makinesi satmış.

“Satış yapıyorsan, önce kendini güzel satman lazım. İster sigorta sat, ister halı yıkama makinesi, istersen de CNC tezgahı sat. Önce kendini güzel pazarlarsan, gerisi gelir.”

Cidden prezantabl kelimesinin karşılığı gibiydi Onur. Yolculuğun başında acıyarak baktığım adamı, vicdan azabının da etkisiyle beğenmeye doyamıyordum. Her ne kadar yaptığı iş ile hiç ilgilenmiyor da olsam, CNC tezgah almayı dahi aklımdan geçirmeye başlamıştım. Artık o tezgah ile vida mı yapardım, kalıp mı üretirdim, yoksa metal mi bükerdim bilinmez ama param olsa valla alırdım bir tane. Sattığı tezgahlardan bir tane edinmemek için sadece birkaç gerekçem vardı:

1. Yüz bin dolarım yoktu.
2. Tezgahı koyacak yerim yoktu.
3. N’apacaktım zaten tezgahı, bir tarafıma mı sokacaktım?

Onur’un üzerine kahve döktüğüm için ne yazık ki bu saatten sonra artık ne derse dinlemek zorundaydım. Tezgah veya isterse ayağındaki nasırdan bahsetsin fark etmez, yolun bitmesine üç saat vardı ve o istediğini anlatmakta özgürdü. Biraz futboldan bahsettik, hemen üzerine “Acaba İstanbul’a mı taşınısam diye düşünüyorum, Ankara’da piyasanın çapı belli. Eğer daha çok para kazanmak istiyorsam illaki İstanbul’a taşınmalıyım ama daha vakti var,” içerikli bir sohbete geçiş yaptık.

Bu süreçte o anlatıyor, ben dinliyordum. Anlattığı her şeye büyük ilgi gösteriyormuş gibi yapmak için dikkate değer bir efor içerisindeydim.

“E İstanbul’da daha çok kazanacaksın da, daha da çok harcayacaksın. En saçma evlerin bile kiralari arşa çıkmış, direkt maaşı kiraya yatacağsın, yine aynı hesaba gelecek.”

“Öyle abi öyle de, bizim okuldan çocuklar var. Onlar daha şimdiden deli maaş almaya başlamışlar. Ankara’da öyle maaşlar almak imkansız.”

Ben de bir mimar, yani teknik bir eleman olduğum için bu muhabbeti yakın çevremdeki insanlardan defalarca işitiştim. Ankara’da hayat yokmuş, İstanbul’da her şey varmış. Konserler, maçlar, gece hayatı, şu bu... Ama işte İstanbul’da da yıllarca denizi görmeden, bir tane konsere gitmeden yaşayan arkadaşları varmış. Belli ki aslında İstanbul’a yerleşmeyi kafaya koymuştu da, şimdilik sadece götü yemi-yordu.

“Valla Onur, eksisine artısına bak, öyle karar ver. Benim için çok da fark etmiyor, önemli olan kafa rahatlığı,” diyerek, bu konuyu daha fazla uzatamayacağımı belli ettim. Ha gayret! Sadece bir buçuk saat kalmıştı, dayanabilirdim. Daha önce de dayanmıştım ve bunu yine yapabilirdim. Sonra da Sıtkı’yla buluşurdum, oradan da Esenler’e giderdim. Sonra da orada kafama tek kurşun yer, infaz edilirdim. Çok da güzel olurdu valla, bana da tam böyle bir son yakışırđı.

Şimdi de mola yerinde mercimek çorbası içiyorduk Onur’la beraber. Ben çorbamı içerken o hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Ne kadar tutkulu birisi olduğü her halinden belliydi. Hayata her anlamıyla tutunmuştu ve onu tek kelimeyle anlatmam gerekse, “İstemek” kelimesini kullanırdım. Para kazanmak istiyordu, gezmek istiyordu, bir hobisi olsun istiyordu, yeni bir cep telefonu istiyordu... İstiyordu da, istiyordu. Hayata karşı büyük bir iştah duyuyordu. Böyle bir adam tabii ki dünyanın en güzel ilişkisine de sahip olmak isteyecekti.

“Öylesine bir ilişki olacaksa, olmasın daha iyi. Güzel olacak, akıllı olacak, o kadar rahat olmayacak... Tamam, modernim ama neticede Türkiye’de yaşıyoruz. Fazla rahat olmaya gelemem ben,” diye kafasındaki ilişkiyi tanımlıyor-

du. Sanki istediği bilgisayardaki özelliklerden bahsediyor-
muş gibiydi. Bu salağın bu kafayla evlenmesine imkan yok
diye düşünürken, iki sene önce nişan attığını da sözlerine
ekledi.

“Nişan atmak artık herkesin başına illa bir kere geliyor.
Bunu en kısa zamanda aradan çıkarmak lazım,” diyerek
güldürmüştü beni. Komik çocuktuk da aslında. Nişanı nasıl
attığını, niye attığını merak etmediğimden tuvalete gitmek
için kalktım ayağı. Hesabı vermek istesem de ısrar etti, ken-
disi ödedi çorbanın parasını. Evet, kafam biraz sikildi ama
hem çocuğun üzerine kahve döktüm, hem de çorbasını içtim.
Pek zararda değildim, hatta karda sayılırdım.

Otobüse bindiğimizde muavin yolculara kolonya ikram
ediyordu. O sırada da Onur iş evlenmeye geldiğinde anne,
baba, teyze, dayı, anneanne herkesin işin içine girdiğinden
ve bir ilişkinin en zor evresinin hemen evlenmeden önceki
altı ay olduğundan bahsediyordu. Eski nişanlısı Pervin’in de
o arada delirdiğini ve tam akıllı, zeki, güzel bir kız bulmuş-
ken direktten döndüğünü anlattı.

Muavin kolonyayı döktü avucumuza, güzelce yüzüme
sürdüm. Eski sevgilimin şimdiki sevgilisi için Selanik’e
doğru giderken, Pervin’in de eski sevgilisiyle birlikte yolcu-
luk yapıyordum. Kolonyayı sarhoş olana dek koklamak iste-
dim.

BEŞİKTAŞ SENİNLE ÖLMEME GELDİM GALİBA

Ben Kavacık'ta otobüsten inerken Onur'a artık veda etme vakti gelmişti. Pervin'in eski nişanlısı olduğundan emin olmak için birkaç soru sorabilirdim ancak hiç içimden gelmedi. Zaten kaç tane Pervin olabilirdi ki Ankara'da? Hayatımdaki kadınlardan birinin daha eski sevgilisine tahammül edecek gücüm kalmamıştı. Zaten biraz konuşsam, bu da kesin bir yerlere gönderirdi beni. Kabullenmiştim artık. Vedalaşırken kartvizitini verdi ve neyse ki telefonumu istemedi:

“Ha süper abi, ben seni buradan çaldırırım. Ankara'da haberleşiriz.”

Onu ne çaldırmaya, ne de Ankara'da aramaya niyetim vardı. Şimdi bu Onur mevzunu tamamen unutup doğru Beşiktaş'a doğru gitmeliydim. Beşiktaş'ta Sıtkı ile buluşacaktım, tıpkı filmlerdeki gibi. “Beşiktaş'ta Sıtkı'ya git, hiçbir şey sorma. Sadece Sıtkı'yı bekle...” cümlesinin güzelliğine doyamıyordum. Kaç yıldır bana yaşadığımı en çok hissettiren cümle bu olmuştu. Sıtkı nasıl bir adamdı acaba? Umarım Sıtkı isminin hakkını verebilecek cinsten biridir. Bana göre Sıtkı kırk, elli yaşlarında, kerli ferli, çok sigara içmekten dolayı boğazında balgam varmış gibi sesi olan ve ağırkanlı birisi olmalıydı.

Kavacık'tan servise binip, Boğaz Köprüsü'nün üzerinden geçerken Sıtkı'yı düşünmeye bir süre ara verdim. Boğaz manzarasının herkese hissettirdiği o hafifleme duygusu beni de teslim almıştı. Bütün sene Ankara konusu açıldığında “Deniz yok ki!” diye balıklama atlayanlar, bu boğaz manzarasına kanıyorlardı kuvvetle muhtemel. Ve yine kuvvetle muhtemel, İstanbul'da yaşarken boğaz manzarasını pek de farketmek gibi bir lüksleri olmuyordu.

Beşiktaş'taki Balık Pazarı'na geldiğimde o gün Beşiktaş'ın maçı olduğunu anlamıştım. Etrafımda onlarca siyah-beyaz formalı insan ve "Burası Beşiktaş, alayına gider!" şeklindeki tezahüratlar bunu ispatlıyordu. Pazar'a girer girmez yüzüme çarpan balık ve rakı kokusu da maç olduğu konusundaki şüphelerimi artırırken bir yandan da midemin kazınmasına sebep olmuştu. Pazarın yanındaki dar sokakta yukarı doğru çıktım, orada birilerine Hayri Lokantası'nı sordum ve mekanı bulunca ilk iş olarak kendime çupra ile bir duble rakı sipariş ettim. Sonra da Ayhan'ı arayıp, mekana geçtiğimi haber verdim.

Mekandaki tipleri tek tek inceliyordum. Aralarından Sıtkı olmaları muhtemel tipleri gözden geçirdim. Bir tek mekanın sahibi gibi görünen, kasanın başında oturan adam bana Sıtkı olabilemiş gibi geldi. Kocaman göbeği ve hayattan elini ayağını çekmiş yaşlılara yakışır cinsten bir gömleği vardı. Gömleğinin cebindeki sigarası ve nefes alırken burnundan çıkan 'hıss hıss' sesleri ile tam kafamdaki Sıtkı idi. Garsonlar ise bu adama göre çok hareketli ve çok zayıftılar. Müşterilerle konuşurken kibar olup, birbirlerine herkesin duyabileceği şekilde lanlı lunlu seslenmeleri, onları Sıtkılık-tan çıkartıyordu kafamda. Müşterilerden ise Sıtkı olma ihtimalini verdiğim tek adam, hemen çapraz masamda oturuyordu. Fakat onun Sıtkılığı sadece mekan içerisinde, kış günü güneş gözlüğü takması ile alakalıydı. Bilmiyorum, belki de kör olabilirdi. Ya da hem kör, hem de Sıtkı olabilirdi.

Kasada duran amcanın sık sık telefonuna bakması ve mekanı kolaçan etmesi, şüphelerimi giderek artırıyordu. Balığın yanında gelen söğüş soğan yetmediği için ekstra soğan isteme bahanesiyle Sıtkı olmasından şüphelendiğim adamın yanına gittim. "Abi bana bir ekstra soğan göndertebilir misin?" derken telefonuna baktım. Maç skorlarına bakıyormuş. O an benim Sıtkı'mın bu Sıtkı olmadığını idrak ettim.

Çok uğraşmamak için elimle yediğim balığımın yanında söğüş soğan ve rakı çok lezzetliydi. "Keşke hiç Sıtkı Mıtkı uğraşmadan balığı yiyip, buradan da Taksim'e geçseydim,"

diye düşündüm. Afiyetle yemeğimi yerken başıma kötü şeyler gelecekmiş hissine kapılmıştım. O esnada, kötü bir şey mi bilmem ama Sıtkı geldi. İncecik, dal gibi bir oğlandı. Uzun saçları, yüzünü neredeyse tamamen kapatan sakalları ve elindeki Bond çantayla karşımdaydı. Şu an şu mekanda Sıtkı olmasına en son ihtimal vereceğim kişiydi. Sıtkılık bahis oranı olsa 1'e 30 falan verirdi. Sürpriz at gibiydi ve eminim yatırımcısına muazzam para kazandırır. "Afiyet olsun abi," diyerek masaya çantayı koyup, tek kelime etmemeye izin bile vermeden gitti.

Bu muydu yani Sıtkı?

Afedersiniz ama sikeyim böyle Sıtkı'yı. Ne lan bu? Üniversiteye yeni başlamış, bilgisayar müptelası tipli Sıtkı mı olur? İnanılmaz hayal kırıklığına uğramıştım; sanki aylarca internette konuştuğum kızla sonunda buluşmuşum ve bana gönderdiği fotoğraflara göre ekstra kırk kilosu daha varmış gibi bir histi.

Hadi tamam, Sıtkı böyle olsun diyelim. Peki bu cibilliyetsizin getirdiği çantada ne olabilir yani? Birisi kazağını falan bunların evinde unutmuş, ben de onu götürüyorumdur en fazla. Bundan daha başka bir şey beklemiyordum. Hemen çantayı açmak istedim ancak kilitliydi. Tüm hevesim kaçmıştı. Sakince yemeğimi yedim, elimi yıkadım, üzerine bir de fırında helva söyledim. Helvayı da gömünce keyfim azıcık yerine geldi, elimde çanta dükkandan çıktım. Kısa bir süre önce Sıtkı olduğundan şüphelendiğim amcaya "Hayırlı işler" demeyi de ihmal etmedim. Keşke gerçek Sıtkı o olsaydı, hayallerimin Sıtkı'sı kesinlikle o idi.

Çanta çok ağır değildi. İçi silme para olsa ne kadar ağır olabilirdi hiçbir fikrim yoktu. Belki mücevher ya da tarihi eser de olabilirdi. Belki de gizli bir işin sözleşmesi ya da... Veyahut, uyuşturucu mu? Zaten çantayı getiren Sıtkı da zayıf, çökmüş, müptela kılıklı biri sayılırdı. Eğer bu çantadaki uyuşturucu ise ve sınırda aranırsam, ömrümün önemli bir bölümünü hapishanede geçirebilirdim. Bu düşünce aklıma gelir gelmez korkuya kapıldım ve çanta olduğundan daha ağır gelmeye başladı.

Elimdeki çanta ben ne düşünüyorsam o oluyordu ve sanki herkes elimdeki çantaya bakıyordu. Beşiktaşlı taraftarlar yavaş yavaş stada doğru yürümeye başlamıştı ve trafikten dolayı araçla Taksim'e çıkmanın imkanı yoktu. Önce Taksim'e gidecek, oradan bilet alacak ve sonra da otobüsle Selanik'e geçecektim. Fakat öncelikle Taksim istikametine doğru yürümeliydim.

Ellerinde içkiler ve tezahüratlar eşliğinde arz-ı endam eden taraftarların peşine takıldım. Taraftar olmak hiçbir zaman çekici gelmemişti bana ama şu an tam bir Beşiktaşlıydım. Normalde dünya yansa umrunda olmayan insanların futbol söz konusu olunca dünyayı yerinden oynatmalarına dayanamıyordum. Hiçbir şeye tepki vermeyen birinin hiç düşünmeden kendisini sahaya atmasını, üşenmeden Federasyon'un kapısına çelenk bırakmasını, UEFA'ya otuz sayfa mail yazmasını izah etmekte güçlük çekiyordum.

Fakat şimdi, tam burada olmakta hiçbir sakınca yoktu. Hatta hoştu bile. Beşiktaş'tan, stada doğru olan ağaçlı yol, trafiğe ve hıncahınç dolu olmasına rağmen fazla güzeldi. Beşiktaş formalı herkes birbiriyle arkadaşmış gibiydi ve bu da onlara özenmeme neden oluyordu. Peşlerine takılıp onları izleyerek yürüyordum ki; önlerden bir grup durunca aniden herkes durdu. Elemanın teki herkese "Çök çök çök!" komutunu verince de herkes yere tünemiş, bir tek ben ayakta kalmıştım. Çok sürmedi, ben de çöktüm.

Çökerken bir yandan "Futbol kitlelerin afyonudur," deyimi geliyordu aklıma, bir yandan da kalabalığın "Pınarbaşı burma burma yar yar yar yar, yar yar aman," tezahüratı eşliğinde yavaşça ayağa doğru kalkıyordum. "Yaz gelince öter kuşlar, leylim leylim leylim aman," kısmı geldiğinde herkes gibi ben de coşmuştum. Elimdeki ne idüğü çantayı yere bırakarak, futbolla hiç alakam olmamasına rağmen deli gibi zıplamaya başlamıştım. Kaşla göz arasında ortadaki kalabalıkla bütünleşmiş, Beşiktaş'ın kiminle oynadığını dahi bilmediğim maçı öncesinde siyah beyazlılara eşlik ediyordum. Hoplama-zıplama faslı bittiğinde herkes sakın bir şekilde küfürlü tezahürata başladı ki, ben de o arada küfürlere eşlik

ettim. Eşlik ettim, çünkü çanta bıraktığım yerde değildi. Hay Allah kahretsin!

Vücutlarındaki alkol oranı belli bir promilin üstüne çıkmış yüzlerce Beşiktaşlı vardı etrafımda ve ben bu keşmekeş içerisinde çantayı arıyordum. Korku içerisinde sağa sola bakındım. Kenara, köşelere, ağaçların diplerine. Ya çantayı kaybedersem? Ayhan manyağı kesin kulağımı keserdi. Gerçi çantada ne olduğunu bilmiyordum; belki de o kadar önemli bir şey değildi. Hem çok önemli olsa, Ayhan benimle yollamazdı. Bana ne canım, ben mi dedim “Abi senin çantayı n’olur ben Selanik’e götürüyüm?” diye. Kendisi geldi gerizekalının.

Arkadaki kalabalık akın akın stada doğru yürüdüğü için, ben de onlara fazla direnmeden çantayla birlikte durduğum noktadan çok uzaklaşmıştım. Etraftakilere “Ya bir çanta vardı?” benim diyordum fakat nafile; onu bulmak yine benim boynumun borcuydu ki, neyse ki çok geçmeden bir ağacın kenarında gördüm çantamı. Canım çantam benim. Millet ayağıyla top gibi sektire sektire, bıraktığım yerden 250 metre öteye götürmüştü. Sağı solu hep çamur, toz toprak olmuştu. Hemen çantaya sarıldım ve kalabalığın içerisinde kaçıp kenara geçerek soluklandım.

Rakının etkisiyle kendimi bilmez hareketler sergilediğim aşıkardı. Derin bir nefes aldım ve biraz daha mantıklı düşünmeye çalıştım. Şu an elimde tuttuğum çantada bir bomba olmaması için hiçbir neden yoktu. Nereden tanıyordum ki ben bu Ayhan’ı? Badici özel üniversiteli bir tipi olsa da, bildiğin, enikonu bir terörist olabilirdi. Evet, elimdeki mutlaka bir bombaydı. Bir ara uyuşturucu olduğuna karar vermiştim ancak bu sefer de bundan emindim: Çantada saatli bomba vardı ve Ayhan beni Ezgi’nin eski sevgilisi olduğum için öldürmek istiyordu. Bu neredeyse kesin gibi bir şeydi.

KERVAN YOLDA DÜZÜLEMEDİ

“Abi bu çantanın içinde ne olduğunu söylemezsen, bunu çöpe atmayı planlıyorum,” diye çıkmıştım Ayhan’a telefonda. Dolmabahçe’deki ağaçlı yolda yaşadığım panikten bu yana kafamda Tarantino filmlerine benzer senaryolar dönüyordu. Belki bir mafya hesaplaşmasının içerisindeydim ve Yunan mafya liderine kesik serçe parmağı taşıyordum. Ya da dünya üzerinde bulunan son ejderha yumurtasını yurtdışına çıkarma görevi bana verilmişti.

Tabii bunlar nispeten güzel olasılıklardı. Çantada bomba olmasından çok feci kıllanmıştım. Sekiz bin yedi yüz elli dört dolara çekilecek iş değildi. Ayrıca sekiz bin yedi yüz elli dört dolar da neydi? Belli bir komisyon üzerinden mi hesaplamışlardı da böyle küsuratlıydı bu para? Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum ama kendimi bu işten vazgeçirecek dirayeti de gösteremiyordum.

“Sinan’ım sen şimdi çantanın içindekini düşünüp kendini durduk yere germe güzel kardeşim. Ne olduğunu söylesem şimdiye dek söyledim zaten,” şeklinde karşılık verdi Ayhan. “Abi bomba falan yok değil mi? Bak benim canım çok tatlıdır,” diye ısrar ettim ama sadece kahkaha atmakla yetindi. İt herif. “Kendini germe!” imiş. Lan nasıl germeyeyim? Bomba olmasa, uyuşturucu, uyuşturucu olmasa, tarihi eser kaçakçılığı, kaçakçılık olmasa, kara para aklama... Aklıma bir tane bile iç rahatlatacak ihtimal gelmiyordu. Hem korkuyor, hem sonunu merak ediyor, hem de bir şekilde ölmeden bu hikayeden kurtulmak istiyordum.

Telefonda son olarak “Ezgi n’apıyor abi? Aranız nasıl?” dedim. Ağzını aramak istiyordum. Eğer konunun Ezgi ile alakalı olup olmadığını öğrenirsem, beni öldürüp öldürmeyeceğini de anlayabilirdim.

“Aaaaaa, bak küfrettirceksin. Hâlâ mı? Sana ne ulan Ezgi’den? Boşver Ezgi’yi Mezgi’yi. Gelirken uzo al, içeriz birlikte.”

Adam daha tanıştığı gün Ezgi’yi anlatarak bana ağlarken bugün gelmiş “Özel hayatım hakkında açıklama yapmak istemiyorum,” diyen pop şarkıcısı gibi davranıyordu. “Bunlar Ezgi ile benim aramda özel şeyler arkadaşlar, vakti geldiğinde avukatım kamuoyunu bilgilendirecek,” diye eklese tam olacaktı. Bilerek mi Ezgi konusunu geçiştiriyordu? Yoksa gerçekten ketum biri miydi? Bir türlü karar veremiyordum. O kadar çaresizdim ki; tutunabilecek tek dal olarak “Gelirken uzo al” cümlesi kalmıştı elimde. “Heralde uzo istediğine göre, dönüşte güzelce içip muhabbet edeceğiz” diye kendimi teselli ediyordum. Daha doğrusu teselli etmeye çalışıyordum. Pek işe yaradığını söylemem imkansızdı.

Otobüsün kalkmasına daha bir saat vardı ve ben Esenler Otogarı’nda bir çaycıda oturmuş, makus talihimin beni nelerle karşılaştırabileceğini tahmin etmeye çalışarak çayımı yudumluyordum. Korku, hemen ardından gelen boş vermişlik, onun peşinden belirginleşen kendime acıma ve tekrar korku ile yüzleşirken, birden pasaportumu unuttuğumu zannederek endişelendim. Sırt çantamın ön gözüne baktım, bulamadım. Bu tam da bana yakışacak bir salaklıkta son olurdu. “Ayhan, ben pasaportumu unutmuşum abi,” diyerek bizim çocuğun karşısına çıkmayı çok isterdim. N’apacaktı? “Hem okumuş adamsın, hem gözün kara!” diye gaz veriyordu. Buyursun işte, okumuş adamın hali ortada. Çantanın arka gözlerine baktım, yine yoktu. Aynı gözlere, aynı ceplere tekrar tekrar elimi sokuyordum. Tabii ki tüm çantayı döküp, donumu, eşyalarımı masaya yayınca ayna gibi çıktı ortaya. Çantada bir şey ararken, o işin sonu illa çantanın tamamını tahlile etmekle sonlanıyordu. Üzücü ama gerçektir.

Yunanistan’a ilk kez gittiğimde çocuklar beni rehabilite etmek adına kolumdan çekiştirmişlerdi. Tatilde bol bol fotoğraf çektirip dünyaya ve eski sevgiliye “Bak her şey çok normal, senden sonra karalar bağlamadım,” mesajı göndermek için epey bir uğraşmıştım. Tahmin etmesi çok zor değil,

bir boka yaramadı o çabalarım. Ya da yaramadığını zannediyordum. En iyi ihtimalle Ezgi benim o fotoğraflarımı görüp, “Keşke şu tatile Sinan’la gitseydim de, kerizliğinden biraz daha istifade etseydim,” demiş olabilirdi. O da küçücük bir ihtimal.

Tatil ekibimiz ben, Tolga ve Gökhan’dan oluşuyordu. Sırf gönlümü yapmak için beni Kos’taki kumarhanelere götüren Tolga ve Gökhan kumar masalarında her şeylerini kaybederken bense hayatımdaki duruşuma paralel olacak şekilde ufak oynayıp, ufak kaybetmişim. Ha bir de bedava içki ve sigarayı sonuna kadar sömürerek sarhoş sarhoş herkese Ezgi’nin beni nasıl göt gibi ortada bıraktığını anlatmıştım. Şimdi düşününce az gerizekalı değilmişim: insanlar oraya kumar oynayıp eğlenmeye gitmiş, ben de onların tadını kaçırmak için elimden geleni ardıma koymamışım. Ayıp.

Gerçi beni pek dinlediklerini de sanmıyorum. Çoğu elli yaş üstü olan kumarbazlar, hayatlarının son deminde biraz olsun heyecan tatmak için pokere, rulete, blackjack ve kollu makinelere sarılmıştı. Onlar orada benim hayatımda harcamadığım kadar para kaybederken, ben de onlara Ezgi’yi nasıl kaybettiğimi anlatıyordum.

“14’e koy, 28’e koy... Bir de 30’a koy bence. Efendim abi? Ha şey, yok ya, seks hayatımız iyiydi. O yüzden olduğunu sanmıyorum. Yani açık açık da soramıyor insan bunu ama öyle olsa anlardım...”

“Yok abi bu krupiye ile kazanamıyorsun sen, bırak bence. Abi şu mesaja baksana, geçen ay atmıştı. Sen bu mesajdan ne anlam çıkartırsın?”

“Firdevs Ablâ sen bilirsin ya... Karo as burada bak ablacım, bence sen girme bu el. Sence dönünce arayayım mı, aramayayım mı?”

Ah Firdevs Ablâ’cım, gözümün önünde beş bin euro kaybetti ama yine de benim aşk acımı dinlemişti. Hatta bu yetmemiş, bir de Ankara Hukuk’ta okuyan kızını benimle tanıştırmak istemişti. Fotoğraflarını da göstermişti, ne de güzel kızdı. Ben ise nezaketen bile evet demeyip, kadıncağı-

za Ezgi'nin fotoğraflarını göstermiştim. Halbuki Firdevs Abla ne kadar iyi bir insandı ve bu aralar böylesi iyi insanlara denk gelmekte bir hayli zorlanıyordum.

Oturduğum yerde artık biraz daha çay içecek halim kalmamıştı ki, sonunda otobüsün hareket saati geldi. 38 numaralı koltuğa oturdum. Amacım hemen uyumaktı ve yan koltuğum en azından bu sefer boş olsun diye dua ediyordum. Hadi boş olmasın da, bir kez daha aşk hayatımdan birilerinin eski sevgilileri ya da mevcut sevgililerine katlanamazdım. Derken yanıma alelade bir Yunan oğlan oturdu. Ben ise arka dörtlünün boş olduğunu görünce muavinden izin istedim. Gençten bir çocuktan muavin, 18 yaşlarında. O “Tabii abi, kafana göre yat,” deyince arka tarafa geçtim, kafamı çantama koydum ve kıvrıldım. Uyumaya çalıştım fakat uyuyamıyordum. Çünkü muavin kardeşim servisi bitirdikten sonra ayak ucuma oturdu ve telefonda sevgilisi olduğunu düşündüğüm kişiyle konuşmaya başladı.

Çantam kafamın altında, gözüm açık bir şekilde gökyüzünü izleyerek Selanik’e doğru gidiyordum. Yıldızlara bakıp hayal kurmayı, aklıma birdenbire parlak bir fikir gelmesini ve hemen not etmeyi istedim ama muavininin kısık sesle şiir okuması tüm dikkatimi dağıtıyordu. Kendi şiiriydi galiba, çok da dokunaklı okuyordu ama o kadar baktan bir şiirdi ki, sonunda dayanamadım. Ayağımla dürtmek zorunda kaldım.

“Birader şiiri mesaj atsana ya, böyle kendin okuyunca kız bir şey anlamaz.”

Kulağını telefondan uzaklaştırarak “Efendim abi,” dedi. Bir kez daha tekrar ettim. Zavallının tüm şevkini kaçırmıştım. Telefona, “Benim şimdi bi kapamam lazım,” dedikten sonra, bana dönerek “Çok rahatsız ettim mi abi?” diye sordu. O kadar içten ve samimi bir şekilde sordu ki bunu, “Kafamı siktin,” diyemedim.

“Yok ben rahatsız olmadım da, bunlar özel şeyler. Kız arkadaşınla aranda kalması lazım.”

“Kız arkadaşım değil be abi, ne kız arkadaşı...”

“E oğlum gecenin bir vakti kime şiir okuyorsun öyle?”

“Anneme okuyorum abi, annem çok sever şiiri. Yola çıktığımda vakit geçsin diye böyle birbirimize şiir okuruz.”

Arka dörtlÜdeki koltukların Üçüne uzanmış, kendime yas-tık yaptığım çantanın üzerinden çocuğa sadece gülümserken içimden “Ne acayip bir aile,” dedim. Çocuğun yüzünden ve birbirlerine şiir okumalarından ne kadar iyi insanlar oldukla-rına emindim ama Allah muhafaza şü yolculukta bir de şiir dinlemeye katlanamazdım.

“Olsun canım, annenle de aranda çok özel şeyler bunlar. Aile arasında kalmalı, öyle otobüsteki kırk kişi duymamalı.”

“Pardon abi, özür dilerim. Kahve, çay bir şey ister mi-sin?”

Teşekkür ederek, sadece uyumak istediğimi söyledim genç çocuğa. Kimseye yapmadığım cesur çıkışı, el kadar muavine yapmışım. Şiiri dinlemek zorunda kalmadığım için mutluydum fakat çocuğun annesi ile olan nahif ilişkisine çomak sokmuştum. Hem de çocuk “Abi kalk yerine otur, arka dörtlÜde uzanma,” dese, verebilecek bir cevabım da yoktu.

Keşke gıcık bir muavinle karşılaşsaydım da şü vicdan azabını çekmeseydim. Nasıl bir annesi vardı ki yolculukta oğlundan şiir okumasını istiyordu? Kafamda annesini, elinde içkisiyle sinir krizi geçiren nevroitik bir kadın olarak hayal etmişim. Evde yalnız. Kocası, oğlunun babası, yıllar önce onu terk etmiş. O zamandan beri oğlu ile aralarında hassas bir ilişki var ve annesinin içki problemini bilen çocuk, yani beş dakika önce ayağımla dürttüğüm muavin, onu bu şekilde teskin ediyordu.

Eğer gerçekten böyle veya buna yakınsa durum, vicdan azabım daha da artacaktı. Gücümün yettiğini nasıl da ezmiş-tim. “No more Mr. Nice Guy” demek isterdim fakat hayır, gücüm muavine yetmişti sadece. Neyse, bunları düşünerek daha fazla vakit kaybedemezdim. Sabaha güçlü olmalıydım. Hiç bilmediğim bir yerde, içinde ne olduğu hakkında en ufak

bir fikrim olmayan bir çantayı, şu an için hiç bilmediğim birisine ulaştıracaktım. Düşündükçe paranoyam artış gösteriyordu ancak korkum arttıkça da hoşuma gidiyordu. Yaşadığımı tüm hücrelerimde hissediyordum.

Tam biraz olsun dalmıştım ki genç muavin tarafından dürtülerek uyandırıldım. “Mola mı verdik?” diye düşünürken, sınır kapısına geldiğimiz söylendi. Sınırın bu kadar yakında olmasına şaşırmıştım ve henüz buna hazır değildim. Otobüsün ışıkları yanmış, yolcular yeni uyananlara özgü çirkinlikleri ile aşağıya iniyorlardı. Yeni uyanan insanın ağır hareketleri, idrak yetmezliği ve konuşmasındaki pelteklik beni rahatsız ederdi. Kalabalıktan uzaklaşmak için otobüsten iner inmez bir sigara yaktım ve hiçbir şey düşünmeden, başıma gelebilecekler öncesinde küçük bir mola verdim.

Normalde mağazaların güvenlik bölümlerinden geçerken bile rahatsızlık yaşayan bir insanım. Tam kapıdan geçerken alarm ötecek de herkes dönüp bana bakacak diye strese girerim. Benzer şekilde İpsala Sınır Kapısı’nda işlemlerimi yapmak için beklerken de bir hayli gerilmiştim. Önce Türk tarafında işlemlerimi yaptım, sonra köprünün öte yanına geçtim. Meriç’in üzerindeki bu köprüde şimdi de Yunan tarafında pasaport işlemlerimi yapacaktım.

Pasaportumu vermeden önce olabildiğince gülümsemeye çalışarak, “Kalimera” dedim. Başıma bir iş gelmesin diye var gücümle sevimli olmaya çalışıyordum ancak aşırı sevimli olup durduk yere de adamları işkillendirmemek için mimiklerimi kontrol etmeye çalıştım. Biraz gülümseyerek, biraz gülümsememi kontrol ederek pasaportumu aldım geçtim.

Etrafımda gördüğüm tüm üniformalılar her an yakama yapışacakmış gibi geliyordu. Elleri arkalarında, gamsız ve umursamaz bir halde dolaşıyorlardı fakat içlerinden bir tanesi çıkıp “Pardon, beş dakikalığına bizimle gelebilir misin?” diyecek diye ölesiye korkuyordum. Tıpkı bir sevgilinin durup dururken “Konuşmamız lazım” demesi kadar tatsız ve sonunda asla hayırlı bir şeyin olmadığı bir cümleydi bu da. Her birinin yanından geçerken ellerim kollarım uyuşuyor,

eğer bir hareket yaparlarsa hemen yere kapaklanarak tehlikesiz biri olduğumu göstermeyi planlıyordum. Bazıları ikili, üçlü gruplar halinde kendi aralarında gülüp, şakalaşsa da ben yanlarından geçince sessizliğe bürünüyorlardı.

Benimle aynı otobüste olan tipler de artık tekinsiz gelmeye başlamıştı. Belki de içlerinden bazıları beni İstanbul'dan bu yana takip ediyordu. Tabii ya, kahretsin. Nasıl hiç aklıma gelmedi ki? Ülkeler sınırlarını polisle, tüfekle korumaz. İstihbaratla korur. Elimdeki çantada her ne var ise çoktan haberini almışlardır, beni iş üstünde yakalamak için takip ediyorlardır. Öteki türlü zaten bu kadar rahat sınırı geçemezdim.

Otobüse tekrar bindiğimde sınırı geçmiş bir kanun kaçağı havasına bürünmüştüm. Tıpkı Meksika sınırını geçen bir kaçaktım ben de. Eğer sınırın bizim tarafında başıma bir iş gelse en fazla üçüncü sayfaya düşerdim ancak artık bu taraftaki herhangi bir olumsuzlukta direkt gazetelerin manşetlerine geçerdim.

“Yunanistan’da bir Türk genci patladı”

“Selanik’te ölen Türk uyruklu kişinin kimliği tespit edilemedi”

Umarım bu başlıklar atılmazdı ama yine de hiç olmayacak şey değildi. Ben kendimi her şeye hazırlamıştım. Hatta şu da mümkündü:

“Yunanistan’da bir Türk kaçakçı yakalandı.”

“Yunanistan bu Türk’ü konuşuyor” ise en muhtemel başlık gibiydi. Konuşsunlardı, n’apabilirdim. Elalemin ağzı torba değil ki, konuşurlar. Her şey bittiğinde bu başlığı atmalarında karar kılmıştım. Kulağa en hoş geleni buydu.

Yolun sonuna doğru geldikçe yolculuk daha da çekilmez bir hal almıştı artık. Düşünmekten, ihtimalleri hesaplamaktan beynim patlamıştı adeta. Selanik’te olacaklarla ilgili, çantada ne olduğu ile ilgili mantıklı ya da mantıksız binlerce ihtimali düşünmüştüm. Henüz düşünmediğim ise sadece bir milyon küsur ihtimal vardı ve eğer şu yol hemen bitmezse ne

yazık ki hepsini de gözden geçirecektim. Geçirmemeliydim. Başka bir şeyler düşünmeliydim. Telefonu aldım, Pervin'e mesaj attım: "Uyudun mu?"

Her ne kadar Pervin'den "Uyudum" diye bir yanıt gelmese de, uyuduğunu çok iyi anlamıştım. Ben de uyumaya çalıştım. Galiba farkında olmadan başardım da.

MODERN İNSANIN İMTİHANI: Bİ YERDEN TELEFON BEKLEMEK

Gümölcine, Kavala ve nihayet Selanik'teydim işte. Otobüsle geldiğimden olsa gerek hiç öyle yabancı bir şehre gelmiş gibi hissetmiyordum. Yıllar boyunca Selanik'i sadece tarih kitaplarında görmüştüm. Ne haberlerde geçiyordu, ne de Selanik'e giden, Selanik'ten gelen birini biliyordum. Benim için sadece tarih dersi müfredatındaki bir şehir olduğundan burada olmayı yadırgamıştım. Fakat yadırgamak için çok da vaktim yoktu; elimdeki çantayı ivedilikle sahibine teslim etmem ve Ankara'ya bir an önce dönmem gerekiyordu. Belki şu vad edilen sekiz bin yedi yüz elli dört dolardan bir miktar ödenirse Ankara'ya uçakla bile dönebilirdim.

Otobüsten indiğim andan itibaren bu şehirde olmamam gerektiğini, bu şehre gelerek zamanda bir kırılma meydana getirdiğimi ve bu yüzden etrafımdaki insanların kötü şekilde etkilenebileceğini düşünüyordum. Evet, ben de tıpkı Marty Mcfly gibi olmamam gereken yerlere gidip tarihin akışına müdahale etmişim. Hayatın olağan akışına göre benim şu an Ankara'da fosur fosur uyumam gerekirken önce hiç binmem gereken bir otobüse binmiş, daha sonra da buraya gelerek insanların hayatını tehlikeye atmıştım. Belki de şu an birileri bazı fotoğraflardan siliniyor, birileri de hiç alakası olmayan aile fotoğraflarında yavaş yavaş belirliyordu. Kim bilebilirdi ki?

“Selanik'ten kucak dolusu selamlar,” şeklinde oldukça laubali bir mesaj attım Ayhan'a. Mesajı gönder'e bastıktan sonra da, yurtdışında attığım her mesajın çok pahalıya geldiğini, yani bir tarafıma girdiğini düşünerek canım sıkıldı. Neyse, nasıl olsa buradan güzel para alacaktım, o yüzden iki mesajın, biraz internette gezinmenin hesabını yapmanın pek de bir anlamı yoktu.

Tam ben kendimi ikna etmişken “Oğlum yurtdışından mesaj atma, faturan kol gibi olur. Bir wi-fi bul, ben sana mail atıcam,” diye yanıt geldi Ayhan’dan. Koduğumun pezevengi, ulan sekiz bin yedi yüz elli dört dolar vercek sen bana şunun tatavasını yapmaman gerekiyordu. Bu son mesaj beni çok yaralamıştı. Yolculuk öncesi cebime beş yüz lira sıkıştırmıştı rezil gibi, şimdi de kalkmış üç kuruşun hesabını yapıyordu. Emin olmuşum artık; bu herif bana zırnık koklatmazdı. O yüzden haklıydı da; boş yere telefonu kullanmamak gerekti. Telefonu kapatmaya karar verdim ancak tam o anda bir mesaj daha geldi:

“Uyuyordum, şimdi uyandım. Günaydın:))”

Hah işte, tam telefonu kapatacakken bu sefer de Pervin mesaj attı. Şimdi bir kez daha masrafa girmek zorunda kalacaktım. Mesajı gördükten sonra hemen koşa koşa yanıt veriyormuş gibi olmamak için biraz beklemekte karar kıldım. Hem de bu esnada bir nebze olsun ekonomi yapmış olurdum. Karşı cinsten insanlarla mesajlaşırken bu tip ufak hesapları yapmak istemesem de, bir yerde illa yapmak gerekiyordu. Fakat bugüne kadar nasıl ve ne türlü hesaplar yaparsam yapayım, en sonunda hep kadınlar benden daha sallamaz ve umursamaz görünmeyi başarmıştı. O yüzden ben Pervin’e bir iki saat içinde dönersem, o da bana en az beş altı saat sonra mesaj atardı. Bundan neredeyse emindim.

Otogarın hemen çok yakınlarında bir kafeye oturdum. Ekonomimi de gözeterek, çok da pahalı olmayacak şekilde, bir peynirli sandviç ve yanında da kahve söyledim. Kafede çok güzel kızlar vardı ve henüz Selanik namına bir şey görmemiş de olsam sırf bu nedenle buranın güzel bir şehir olduğuna kanaat getirmiştım. Buranın kızları güzel gibiydi; demek ki burası da güzel bir şehirdi. Bu, işte bu kadar basitti.

Türkiye’de yaşayan bir erkek, yurtdışından döndüğü anda arkadaşları tarafından coşkuyla karşılanır ve ilk iki soru şu olur:

“Çok kız var mıydı?”

“Kızlar güzel miydi?”

Üçüncü soruda artık daha ince detaylara geçilir. Gidilen ülkedeki kadınların flörtöz olup olmadıkları sorgulanır. Tabii bu böyle nahif bir şekilde değil de çok daha çirkin ifadelerle dile dökülür. Daha kaba, daha terbiyesizce ve tabiri caizse hayvanca.

Ne yazık ki benim de buna benzer çok arkadaşım vardı ama kızlarının güzelliği ile övünen onlarca şehrinin olduğu bir ülke için belki de normal olan buydu. Bir yerin kızlarının güzel olup olmadığını önemsiyorduk hepimiz.

“Hayır asıl İzmir’in değil, Aydın’ın kızları güzel.”

“Yok siz asıl Ankara’nın kızlarını görün; hele bir Tunalı tarafına gidin en güzel kızlar orada...”

Bazen “Karadeniz kadını başka güzeldir,” diye daha geniş bir alanı kaplayan kadınlar güzel ilan ediliyordu, bazen de bir şehrin tek bir caddesine kadar detaya inilebiliyordu. Ve işin daha üzücü kısmı; bu konu birtakım insanlar tarafından saatlerce tartışılabilirdi. Eğer Yunanlar da dedikleri gibi “Tıpkı biz” gibiyse, o zaman Selanikliler de kızlarının güzel olması ile övünmelilerdi. Bu en doğal haklarıydı. Onlar güzel Selanik kızları ile övünedursun, ben Ayhan’dan gelecek mail için telefonumu kontrol edip duruyordum. Yaklaşık bir dakika yirmi üç saniyede bir tuş kilidini açarak boş ekrana bakıp, tekrar tuş kilidini devreye sokuyordum.

Mail, facebook, whatsapp, skype, twitter... Telefonda birileriyle iletişim kurabileceğim çok fazla seçeneğim vardı ve bu kadar çok seçeneğe rağmen hiçbirinde en ufak bir hareket olmamasından dolayı daha da yalnız hissediyordum. Eğer hiç telefonum olmasaydı aklımdan “Niye beni kimse aramıyor?” gibi bir düşünce geçmezdi. Fakat şimdi telefonda arayan, mail atan, Facebook’ta herhangi bir şeyi beğenen, whatsapp’ta utanan maymun yollayan bir kişi bile yoktu ve yalnızlığım normalde olması gerektiğinden çok daha fazla canımı sıkıyordu.

“Bakınca gelmiyor ya, telefonu elimden bırakayım biraz, hemen mail gelir,” diye, normalde insanların hoşlandıklarından mesaj beklediklerinde yaptığı taktiği uygulamaya karar verdim. Altı üstü bir mail atacaktı dangalak Ayhan, niye bu kadar uzatıyordu ki? Sonunda dayanamayıp, telefonu uçak modundan çıkardım ve mesajı ben attım:

“Abi seni bekliyorum...”

“Maili yolladım olm, iyi bak,” diye cevap gelince, bir kez daha baktım mail kutuma. Ayhan’ın saçma sapan mail adresi (la_figaro_182) yüzünden spam kutusuna düşmüştü. Gitmem gereken adres Atatürk Evi Müzesi’ymiş. Çantayı benden alacak olan adam beni tanıyormuş, ismini bilmeme gerek yokmuş. Saat tam 15’te orada olup sadece biraz beklemeliymişim.

Mail’i okur okumaz Ayhan’a “Bu muymuş yani? Bunun için miydi bütün tantana?” diyerek, içimden bir tur daha sövdüm. Şunu neden en baştan söylemedi de bu kadar gizem yarattı ki sanki? Gizemli kalarak ilişkimizdeki heyecanı yüksek tutmasını biliyordu şerefsiz. “Belki Ezgi sırf bu yüzden bununla birliktedir,” diye düşündüm. Ben hiç bu gizem işlerini beceremezdim, ayna gibi ortada olduğum için de etrafımdaki kadınlar benden hemen sıkılırdı.

Neyse ki bir kez daha Ezgi muhasebesine girmeden düşünmeyi bırakabildim bu sefer. “Gideyim de artık n’olacaksa olsun,” dedim ve hesabı istedim. Beş euro bıraktım, üzerini almadım. Neticede benim ekonomim ne kadar kötüyse, Yunanistan’ın ekonomisi de en az o kadar kötüydü. Almanya’nın, Avrupa Birliği’nin kapısında utana sıkıla borç isteyen bir ülkede iki üç Euro’nun lafını edemezdim. Halden anlayan bir insandım.

YUNANİSTAN - ACI VATAN

Mavi ekose takımlı, ceketinin cebinde çok şık bir mendil olan, bıyıklarının boya olduğundan şüphelendiğim bir adam bana doğru yaklaşıyordu... Ve yanımdan geçip gidiyordu.

Son yarım saat içerisinde çantayı benden almak için geldiğini düşündüğüm on ikinci kişi olabilirdi bu şık Yunan beyefendisi. Bekledikçe geriliyordum, gerildikçe aklıma olmadık şeyler getiriyordum. Bugüne dek izlediğim filmlere göre, bu gibi durumlarda planlar tıklar tıklar işlemiyorsa, muhakkak kötü şeyler olacak demektir. Ya benden çantayı alacak adam daha yanıma gelmeden polise yakalanmıştı, ya da çantamda bir bomba vardı ve patlatmak için en doğru anı bekliyorlardı.

“Atatürk’ün evine bomba koyan Türk kim?” şeklindeki bir haberde eğer benim fotoğrafım çıkarsa, annemler gerçekten üzülürdü. Bu yüzden eğer bu çantada bomba varsa, onunla birlikte patlamak benim için daha hayırlısıydı. Hiç değilse annemlerle yüzleşmek zorunda kalmazdım.

Etrafta wi-fi olmadığı için telefonumu tekrar uçak modundan çıkardım ve Ayhan’a mesaj attım. Hayatım tehlikede olduğu için artık üçün beşin hesabını yapmıyordum.

“Ayhan abi ben burada kazık oldum, nerede bu herif?”

Eğer telefon parası ile ilgili bir yanıt gelirse çantayı burada bırakıp gideceğime dair kendi kendime yemin ederek beklemeye devam ettim. Karşımdan ben yaşlarda, yağmurluk giymiş, top sakallı bir genç geliyordu. Top sakallarıyla teknik üniversitede mühendislik okuyan bir öğrenciye benziyordu. İstanbul’da bana çantayı veren Sıtkı düşünülürse, çantayı alacak eleman da pekala bu zevzek olabilirdi. Bana doğru yaklaştı ve yüzüme karşı Yunanca bir şeyler söyleyip öylece uzaklaştı. Hiçbir şey anlamadım. Artık bu bekleme işi iyice canımı sıkmışken, Ayhan’dan mesaj geldi.

“Herhangi bir sorun çıkmazsa adamımız yarım saat içerisinde orada olur.”

Siktiğimin herifi artık her kimse, yapacağı bir tane iş var, gelip çantayı almak ve onu da beceremiyordu. “Yarım saat daha beklerim en fazla. Yarım saatten bir dakika bile fazla beklemem,” kararım gitgide pekişiyordu. Zaten buraya geleli en az kırk beş dakika olmuştu. Baktım gelen giden yok, önce Atatürk’ün evini gezer, sonra da otogara doğru koyulurdum. Eğer hiçbir şey olmazsa Atatürk’ün evini gezmiş olurum en azından. Naaşının yattığı şehirde yaşıyordum ve şu an doğduğu evin önündeydim.

Bir süre bunları düşünerek kafam dağıtıtsam da, karşımdaki iki polis memurunun bana baktıklarını görmemle tekrar toparlandım. Birisi tarafından izlendiğinizde elinizin, kolunuzun veya yürüyüşünüzün değiştiğini, artık kontrolünüzden çıktığını fark edersiniz ya, polisler de bana baktıkça dengem kayboluyordu.

Evin etrafında bir tur attım, biraz çevredeki dükkanlara girecekmiş gibi yaptım ancak çantayı almaya gelecek adamı kaybetme korkusuyla, hemen koşa koşa Atatürk’ün Evi’nin önüne geri döndüm. Polisler oradaydı ve bana bakmaya devam ediyorlardı. Normalde Avrupa’daki polislerin bizimkilere kıyasla çok daha rahat ve barışçıl olduklarını biliyordum fakat son zamanlarda dünyanın dört bir yanında patlayan bombalar yüzünden o iyicil hallerinden biraz uzaklaşmış gibiydiler. Zaten artık sadece bana bakmıyorlar, aynı zamanda üzerime doğru yürüyorlardı. Saniyenin onda ikisi kadar bir süre hareketsiz bir şekilde polislerin gözlerinin tam içine bakarken panik halinde karar verdim. Yapabileceğim bir şey yoktu. Çantayı bırakarak depar attım.

Günde bir paket sigara içen ve hayatı boyunca doğru dürüst spor yapmayan biri için hiç de şaşırtıcı olmayacak şekilde en fazla elli metre sonra enselenmiştim. Burada ‘enselemek’ kelimesini bilerek kullanıyorum çünkü cidden ensenden yakalayıp yere yatırdılar beni. Bir yandan ellerimi tersten kelepçelerken bir yandan da bir şeyler söylüyorlardı ama tabii hiçbir şey anlamıyordum. Ne dediklerini merak da

etmiyordum açıkçası. Buraya kadardı. Şu saatten sonra ne söylediklerinin bir önemi yoktu. Yerde tüm vücudumu olabildiğince bırakmış, bir çuvalmış gibi davranarak işlerini kolaylaştırıyordum sadece. Onlar beni yerden kaldırıp polis aracına götürürken ben o esnada sadece anneleri düşünüyordum. Ne diyecektim annelere? Bir işin ucundan tutmaz, doğru dürüst çalışmaz, evlenmekte gözü olmayan bir çocuk-tum ama en nihayetinde düzeleceğimi umuyorlardı. Bir gün gelecek ve böyle yaşamaktan vazgeçecek, tıpkı onların istediği gibi işe girip evlenecektim. Bunun gerçekleşeceğinden eminlerdi ama işte ben adamı böyle yanıltırım. Şimdi beni Yunanistan’dan geri alabilecekler mi o bile meçhuldü.

Polis arabasında oturmuş, dışarıdaki hengameyi izliyordum. Yanımdaki polis bana bir şeyler sordu ama sadece boş gözlerle karşılık verdim. Birkaç kez Türk olduğumu belirtmememe rağmen benimle Yunanca konuşmakta oldukça ısrarlıydılar. Sonunda polis aracına İngilizce bilen bir polis geldi ve çantada ne olduğunu sordu. Ben de yanıt olarak sadece “I really don’t know,”^{2*} diyebildim. Benimle uğraşmayı bırakıp telaşla çantayla ilgilenmeye devam ettiler. İçimden Ayhan’a ve Ayhan’la karşılaşmama dolaylı yoldan neden olan Ezgi’ye küfrederken dışarıda bomba imha ekiplerinin çantanın yanına gitmek için hazırlanmalarını seyrediyordum.

Atatürk’ün evinin önünde ne oldu ne bitti göremedim. Polis merkezine gittiğimizde bir polis memuru gelip bana Yunanistan’da ne aradığımı, ne amaçla geldiğimi, niye polislerden kaçtığımı soruyordu. Zaten İngilizcem çok iyi sayılmazdı, bir de Yunanistan’da, polis merkezinde iyice lal olmuş-tum. Sorulara saçma sapan cevaplar veriyordum. En sonunda sadece hiçbir şey bilmediğimi söyleyerek ağlamaya başladım. “Hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum,” diyerek hıçkırıklara boğulmuş-tum.

Beni sorgulayan polis gayet iyi giyimli, nazik bir sivil memurdu. Ağlamam karşısında istifini hiç bozmadan sesimi kesmemi bekledi. Fakat bir türlü sakinleşmiyordum. Uzun

2* “Gerçekten bilmiyorum.”

süredir ağlayamadığım için sanırım sonunda gözyaşlarım akacak bir gedik bulmuştu ve dizginleyemiyordum. Ne biçim bir hayat yaşıyordum ben? Hayatım boyunca hiçbir şeye değer vermedim, hiçbir şeyin peşinde koşmadım, her şeyi olurluna bıraktım ve tek derdim hep götümün rahatlığı oldu fakat onu da beceremedim. Aymazlığımdan, şapşallığımdan ve vurdumduymazlığımdan başımı kendi memleketimde bile değil, ta Yunanistan'da belaya sokmuştum.

Ağlamamı bir türlü durduramıyordum. Karşımdaki herif bir Avrupalı soğukkanlılığında, hiçbir şey hissetmeden izliyordu beni. Kalkıp cebinden mendil verdi ancak yine de yüzündeki donuk ifade hiç değişmemişti. Öyle filmlerdeki gibi güzel ağlamıyordum, bayağı salya sümük ve çirkin bir halde olduğumun farkındaydım. Biraz sakinleştikten sonra tuvalete gitmek için izin istedim. Sağ olsunlar beni tuvalete kadar götürdüler. Elimi yüzümü yıkayıp çıktığımda biraz olsun kendime gelmiştim.

Tekrar aynı soruyu sordular. “Neden polisi görünce kaçtın?”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Dilim döndüğünce kendimi anlatmaya çalıştım. Bilmediğim bir şehirde polisler üstüme doğru koşunca paniğe kapıldığımı söyledim. Bunun bir refleks olduğunu, o an kendimde olmadığımı iddia ettim. Yunanistan'ı çok merak ettiğim için buraya geldiğimi, tek amacımın Atatürk'ün evini ziyaret etmek olduğunu, ancak çok duygulandığım için içeri girmekte zorlandığımı ve sadece bu yüzden kapının önünde o kadar oyalandığımı da ilave ettim. “Tamam,” deyip polis merkezinden çıkabileceğimi söylediler.

Evet, gerçekten bu kadardı. Bu uzun uzun açıklamalarım, bozuk İngilizce cümlelerim işe yaramış gibiydi. Yani ben öyle zannediyordum. Halbuki işin aslı çantadan hiçbir şey çıkmamıştı ve beni sadece şüpheli davranışlarım nedeniyle sorgulamışlardı. Çıkmadan önce “E peki çantayı alabilir miyim?” diye masumca sordum. Fünyleyle patlattıkları için alamayacağımı söylediler. Haklıydılar. Fünyleyle patlamış bir çantayı alıp da n'apacaktım zaten.

Her şey olup bittikten ve ben polis merkezinden öyle elimi kolumu sallayarak çıktıktan sonra, sanki bütün kış bot giydikten sonra havalar güzelleşince spor ayakkabı giymişçesine hafiflemiştim. Uçuyordum. Beni buraya ne amaçla gönderdiği hakkında herhangi bir fikrimin olmadığı Ayhan, eski sevgilim Ezgi ve hiç bilmediğim bu şehirde bulunmam umrumda değildi. Özgürdüm artık. Eşeğimi kaybedip sonra tekrar bulmuştum ve bu gerçekten dünyanın en güzel hissiydi. Telefon faturasını iyice kabartmasına aldırmadan Pervin'e mesaj attım:

“Yarın Ankara’da olacağım, bütün planlarını iptal et!”

Polis tarafından içeri alınıp, bir müddet ağlayıp, sonra salıverilmem özgüvenimi artırmıştı. Neden bilmiyorum ama durduk yere bana bir hayat enerjisi gelmişti. Ankara’ya dönünce o Ayhan’a da gününü gösterecektim. Battı balık yan gider, ona da bir mesaj attım hemen:

“Ayhancım, işlem tamamdır. Çantayı teslim ettim. Parayı ne zaman hesabıma geçebilirsiniz?”

Dedim ya özgüvenim yerine gelmişti ve bu ancak otuz yılda bir olurdu.

SAĞLIKLI BİR YAŞLILIK MÜMKÜN MÜ? (HAYIR)

Uzun ve yorucu bir yolculuğun ardından sabah vakti annemlerin yanına gittim. Sanki hiç anneannem ölmemişçesine her şey o kadar normaldi ki, bunu biraz yadırgadığımı söyleyebilirim. Birisi öldükten sonra yaşadığınız o ilk acı gerçekten çok yıpratıcı olabiliyor ancak ölenin yokluğuna hemen alışılması insanın içinde tarif edemediği başka bir burukluk bırakıyordu. Annemler sabah kahvaltısını hazırlarlarken İstanbul seyahatimin nasıl geçtiğini sordular.

“Yok valla Anne, İstanbul’da yaşanmaz. İlk bir Boğaz’ı görünce etkileniyorsun da, sonra o kalabalıktan hemen bunalıyorsun,” dedim. Çünkü bundan hoşlanacaklarını, biricik çocuklarının asla Ankara’dan ayrılmayacağından emin olmak istediklerini biliyordum. Ben İstanbul’u yarım ağız kötülediysem, onlar benden devrıldıkları bayrağı daha da ileri taşıdılar. İstanbul’da yaşayanların ne gerizekalılığı kaldı, ne aptallığı. Hiçbir karşılık vermeden, yorgun olduğumu söyleyerek odama geçtim.

O son attığım mesajdan sonra Ayhan’dan bir cevap gelmemiş, ben de sonradan, “O an fazla gaza gelmişim,” diye düşünmeye başlamıştım. Şimdi, şurada karşıma çıksa ne yapacağımı veya ne söyleyebileceğimi pek kestiremiyordum. Ben mi kızmalıydım herife, yoksa çantayı teslim edemediğim için Ayhan’dan kaçmam mı gerekiyordu? Sıkışmış kalmıştım. Bir an için annemlerin komşusu Süheyl Amca’dan yardım istemek geldi aklıma. Tamam, kafası biraz gidikti ancak yine de eski komiserdi. Hiç olmadı gider polis arkadaşlarına sorar; bu Ayhan kimdir, necidir öğrenebilirdi. Evet, bu güzel fikirdi. Hiç uyumakla vakit kaybetmeden Süheyl Amca’nın yanına gitmek için evden çıktım.

Merdivenleri inerken Süheyl’e hikayenin ne kadarını anlatmam gerektiğinin muhasebesini yapıyordum. Onu hem bu işin içine çok sokmamam, hem de Ayhan hakkında bazı

temel bilgileri bana getirmesini sağlamam gerekiyordu. Kapısına yaklaştım. Daha ben zili çalmadan kapıyı açıp “Geç içeri,” dedi. Tüm gün kapının arkasında gelip geçen var mı diye bekliyordu demek ki manyak. İçeri geçtim.

Evin içerisi buram buram toz kokuyordu. Her yer tıklım tepiş doluydu ve salondaki en yeni eşya en az elli yıllık. Sanki zaman tüneliyle yıllar öncesine gitmiş gibi hissettim. İskeleti oymalı koltuğa oturdum ve ben daha ağzımı açmadan Süheyl Amca, nam-ı diğer Komiser Süheyl beni sorgulamaya başladı.

“Şimdi söyle bakalım Suat, nedir derdin? Sana rahatsızlık veren bir hususun olduğunu uzun zamandır hissediyorum...”

“Suat değil Süheyl Amca, Sinan,” diye düzelttim fakat konuşmanın ilerleyen dakikalarında bunun beyhude bir çaba olduğunu anlamıştım. Çünkü asla üst üste iki kez aynı isimle seslenmeyecekti bana. Evin o insanı boğan havasına, Süheyl Amca’nın takım kıyafetinin altında görünen çıplak ayaklarına ve her şeye rağmen hiçbir sonuç alamama ihtimalime karşın anlattım:

“Süheyl Amca, daha önce bana yardım edebileceğini söylemiştin. O yüzden sana geldim ancak bunun sadece ikimiz arasında kalması çok önemli...”

Söylediklerimi sadece kafasını sallayarak onayladı yaşlı kurt. Yıllar sonra kriminal bir olayın içinde olduğu için mutlu olduğu her halinden belliydi.

“Bir süredir hiç istemediğim işlerin içerisindeyim Süheyl Amca. Ne olduğunu tam olarak bilmediğim için sana da tam olarak söyleyemiyorum. Ancak senden bir ricam var, sana bir isim vericem. Onun emniyette bir kaydı olup olmadığını öğrenirsen çok sevinirim.”

Ayhan’ın fiziksel görünümü ile yarattığı hayta, bıçkın ama boş beleş adam izlenimi, evdeki silah, çanta teslimatı ve gizemli havası yüzünden yerini cevval bir mafyöze bırakıyordu. Fakat yine de emin olamıyordum ve emin olmak için Süheyl Amca’ya kadar düşmüştüm.

“Önünde sonunda bana geleceğini biliyordum evlat, polis sezgilerim beni asla yanıltmaz. Neymiş bakalım o isim?”

“Ayhan,” dedim. Ayhan dedikten hemen sonra da adamın soyadını bilmediğimi anladım ve duraksadım. Duraksadığımı gören Süheyl Amca da, araya girmekte çok gecikmedi.

“Bu Ayhan Bey’in bir soy ismi yok mu evladım?”

“Hımm... Bir saniye Süheyl Amca, bir telefona bakayım. Unutmuşum gitmiş,” diyerek, bir umut Facebook’a baktım. Facebook’ta Ayhan’dan bol bir şey yoktu ancak hangisinin bizim Ayhan olduğunu anlayamıyordum. Ezgi’nin profiline girdim, beni arkadaşlıktan çıkardığını fark ettim. Gerizekalı kadın! Neyse ki –biraz uğraşırsa da– sonunda doğru Ayhan’a ulaşmayı başardım.

“Ayhan Kiper. Bana bu adamın adli sicilini bulsan yeter, çok bir şey istemiyorum. Bir vukuatı var mı, varsa ne; sadece bunu merak ediyorum,” diyerek, işi çok dallandırıp budaklandırmak istemediğimi izah ettim sevgili komşumuza.

“E şimdi evladım, benden bir şahsın vukuatnamesini istiyorsun ama ne için istediğini dile getirmiyorsun. Şimdi bir muhterem de çıksa, senin vukuatnamenini istese hoşuna gider mi?” derken, sık sık dudaklarını yalıyordu Süheyl Amca. Yaşlılıktan dolayı dudakları öyle kuruydu ve o kadar çok yalanlıyordu ki, asabım bozulmuştu. Yüzüne bakmamaya özen göstererek karşılık verdim.

“Süheyl Amca, zor durumda olmasam zaten sana gelmezdim. Gençlerin başına gelebilecek türden, basit bir olay ancak yine de özel kalmasını istiyorum. Bunun karşılığından benden istediğin her şeyi yapmaya hazırım.”

Süheyl Amca’nın “Her şeyi mi evladım?” derkenki ses tonundan bir hata yaptığımı anlamıştım. Çekinerek ve hiç de kendimden emin olmayan bir şekilde “Yani tabii, her şeyi,” dedim. Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden yerinden kalktı, televizyon sehпасının kapağını açtı. İçi ilaç dolu bir poşet çıkardı ve bana uzattı:

“Evladım, o zaman ilk olarak senden bir istirhamım olacak. Nicedir boynum çok ağrıyor. Yaşlılık işte, enseme merhem sürecektir kimse de bulamıyorum. Şöyle bir beş dakika ovarsan, çok makbule geçer...”

Bazı insanların şöyle dediğine defalarca şahit olmuşum: “Yaptığım, söylediğim hiçbir şeyden hayatım boyunca pişman olmadım.” Fakat konu ben olunca, söz henüz ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olabiliyordum. Yaşlı kurt daha dakika bir demeden isteklerine başlamış, benden bir yanıt gelmeden ceketini çıkartarak gömleğinin yakasını gevşetmişti. Tek bir söz dahi etmeden merhemi alıp yaşlı adamın buruş buruş olmuş ensesini ovmaya başladım. Elimdeki hiç de hoşlanmadığım merhem kokusuna, bir de yaşlı kokusu eşlik ediyordu. Neyse, en azından Süheyl Amca’nın sürekli yalanlamasını görmüyordum. Ben masaj yaparken o konuşmaya devam etti:

“Sen hiç merak etme evladım, en geç yarın Ayhan Kiper hakkındaki her şeyi öğreneceksin. Biz daha ölmedik! Ak mı kara mı hepsini ben tek tek ortaya çıkartırım. Süheyl Komiser için bunlar çocuk oyuncağı,” derken sesi oldukça güven veriyordu ancak yine de bu ensesine merhem sürdüğüm gerçeğini değiştirmiyordu. Çaresizlik zor şey, pek umudum olmasa da başka bir seçeneğim kalmadığından onun bu işi kotarmasını bekleyecektim. Masajı bitirip, kalkmak için yaşlı komşumuzdan izin istedim. Komiser Süheyl ise hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

“Siz bizim elimizde büyüdünüz evladım, destek olmak bilhassa bizim görevimiz. Ben senin bu apartmanın bahçesinde...” dediği sırada, sözünü kesmek zorunda kaldım.

“Süheyl Amcacım, ben çıkıyorum artık. Eve geçip biraz dinleneceğim.”

“Tabii evladım tabii. Sen gönül ferahlığı ile istirahat et. Ayhan Kiper vakası emin ellerde...”

“Teşekkür ederim Amca’cım.”

“Ha bir de mutfakta da çöp var evladım, çıkarken de onu atar mısın sana zahmet?”

İyice arsız çıkmıştı Komiser Süheyl. Sinirlerime hakim olmaya çalışarak “Ne demek Süheyl Amcacım,” dedim ve ondan yardım istemiş olmaktan dolayı büyük bir pişmanlık duyarak mutfağa doğru ilerledim. Çöp poşetinin akıtmasına aldırmadan -ve hatta intikam duygusu ile o pis suyu her yere özenle damlatarak- evden çıktım. İşte gerçek bir intikam böyle olurdu! Pis, ıslak ve kokulu.

Süheyl Amca’yı ilk kez kendi evinde görünce, yaşlılık korkum bir kat daha artmıştı. Yıllarca beraber olduğu kadının ve çocuklarının anılarıyla birlikte, kocaman evde bir başına kalmıştı. Ben çok daha basit bir ayrılığı kabullene-
mezken o bir daha geri gelmeyecek eşinin arkasında öylece kalakalmıştı ve kabullenmekten başka da bir çaresi yoktu. Bir insanın hayatta yaşayabileceği en güzel aşk hikayesi bile bir tarafın diğerinin üzerine toprak atmasıyla bitebilirdi en fazla. Ezgi’den ayrıldığımızda sık sık bunu düşünüp kendimi teselli etmeye çalışıyordum ancak ölümden farklı olarak beni diri diri hayatından çıkarmış olmasına içerlemekten de kendimi alamıyordum.

Hala bu cesareti nasıl gösterdiğine hayret ediyordum. Beraber tatile gidiyorduk, beraber scrabble oynuyorduk, içiyor-
duk, dans ediyorduk, geceleri yatmadan önce uzun uzun konuşup, sarılarak uyuyorduk ve bir gün karşıma geçip “Bit-ti” diyerek, tüm bunları artık yapmak istemediğini söylüyor-
du. Bundan böyle bu ve buna benzer aktiviteleri başkalarıyla yapmak istiyordu ve bunu da bana hiç çekinmeden anlatı-
yordu. Soğukkanlı bir katil gibiydi.

Süheyl Amca’nın evinden çıktıktan sonra odama çekilip bunları düşündüm. Bazen pencere kenarına gelip evdekilere çaktırmadan sigara içiyor, bazen de sırt üstü uzanıp boş boş tavanı izliyor ve artık güzel bir şeylerin olması için sabırsızlanıyordum. Nihayet evde olduğum için kendimi güvende hissediyordum ve evden çıkarak bu güven ortamını bozmaya hiç de niyetim yoktu. Fakat odamın kapısını çalan annem bu güven ortamına ilk müdahaleyi gerçekleştirecekti: “Oğlum

Süheyl Amca geldi misafirliğe, kalk hadi salona gel. Seni de görmek istiyormuş...”

Apar topar yatağımdan doğrularak, büyük bir merakla içeri geçtim. Yaşlı kurt acaba niye gelmişti? Ben evden çıkallı taş çatlasa iki saat olmuştu ve bu kadar sürede bir şey bulması imkansızdı. Salonun ortasında kahvesini yudumlayarak, babamla hoşbeş ediyorlardı. Pat diye girdim lafa: “Süheyl Amca? Hoşgeldin... Hayırdır?”

Babam uzaktan bakınca densizce sayılabilecek bu çıkışıma ilk tepkiyi veren kişi oldu.

“Ne demek hayırdır Sinan? Kaç yıllık komşumuz Süheyl Bey, niye bu kadar şaşırdın?”

Ben daha bir cevap veremedim, Komiser Süheyl dudaklarını yalayarak direksiyona geçti.

“Bırakın canım. Gençler böyle oluyor artık, kabullenmek gerek.”

Kısa birkaç cümleyle kötü manada bir söz etmediğimi belirttikten sonra, salonda kendimi annem, babam ve Süheyl Amca’nın pek de akıcı olmayan sohbetinin arasında bulmuştum. Evde, bayram sabahı o kadar da samimi olmayan komşuların ailecek ziyaretine benzer bir hava vardı. Muhabbet havalardan, her şeyin pahalılaşmasından ve gençlerin çok özensiz olmasından bir adım daha ileri gidemiyordu.

“Mevsimler birbirine girdi Hilmi Bey. Yazın yağmur yağıyor, kışın güneş açıyor. Her şeyin dengesi bozuldu maalesef,” diyerek, hava durumu hakkında konuşmaya devam ediyordu Süheyl Amca.

Acaba niye gelmişti? Belki de birinin suç dosyasını öğrenmek sadece telefonla iki dakikada halledilebilecek bir işti ve ben bunu boş yere gözümde büyütmüştüm. Babam “Yok canım, gençler artık bizi hiç umursamıyor Süheyl Abi,” derken annem bana bakıyordu. Ben ise hâlâ komşumuzun geliş amacını düşünüyordum. Eğer Ayhan hakkında herhangi bir bilgi aldıysa, bunu hemen öğrenmenin bir yolunu bulmalıydım.

“Yine de kıymetlerini bilin evlatlarınızın. Bir kere evden çıkıp gittiler mi, gidiş o gidiş. Bir daha da geriye dönen olmuyor...” dedi Süheyl Amca, buruk bir ses tonuyla. Sonra devam etti: “Neyse, ziyaretin makbulü kısa olanıdır. Ben artık kalkayım. Yalnız Sinan evladım, senden ufak bir ricam olacak. Bugün elektrik faturamın son günü, hiç halim yok. Bankaya gidip onu ödeyebilir misin yavrum?”

Daha ağzımı açıp da bir şey diyemeden hem annem, hem babam coşkuyla kabul etmişlerdi bu isteği. “Tabii tabii, zaten ne işi var? Bütün gün evde oturuyor. Bir işe yaramış olsun bari,” diyerek beni Süheyl Amca’nın kollarına attılar. Komiser Süheyl benden bir yanıt beklemeden cebinden faturayı çıkartıp, bir de 200 liralık banknot uzatırken, “Paranın üstünü de getir ha evladım, başka param yok ay sonuna kadar,” diyerek takılmayı da ihmal etmedi.

Otuz yaşımda iyice şamar oğlanına dönmüştüm evin içerisinde. Bir yandan babam, bir yandan annem, bir yandan da Süheyl Amca hiçbir fırsatı kaçırmadan belimin altına doğru sert yumruklar atıyorlardı. Tamam işsiz güçsüz bir adamdım ama Süheyl Amca’nın parasının üstüne de kalmamıştım. Üzerime bir şeyler giyip, dışarı çıkarken odadaki huzurumun bozulmasından dolayı da ayrıca hoşnutsuzdum. Süheyl Amca “İstediğin her şeyi yaparım,” cümlesini suistimal ediyordu resmen. Yavaş adımlarla, kocaman bir mutsuzluk kütlesi halinde bankaya doğru ilerlediğim sırada telefon çaldı. Bilmediğim bir numara arıyordu.

“Alo! Evladım Süheyl Amcan ben, Süheyl Amcan.”

“Efendim Süheyl Amca, buyur. Bir şey mi oldu?”

“Yok evladım yok, bir şey olmadı da... Senin bu arkadaşının ismi Ayhan Kiper idi değil mi?”

“Evet Süheyl Amca. N’oldu bir gelişme var mı?”

“Ha yok evladım, şimdi dairedakilere açacaktım da konuyu. Emin olmak istedim.”

“Anladım Süheyl Amcacım. Dur ben faturayı yatırıp yanına geliyorum zaten.”

“Hadi evladım, selametle...”

Komiser Süheyl’in Ayhan için bir adım atmak üzere olduğunu öğrenmem bir nebze de olsa keyfimi yerine getirmişti. Bankada aldığım sıra numarasının 363, veznelerdeki numaraların 129 civarında olması bile moralimi bozmamıştı. Bir yandan Süheyl’in bu işi becerip beceremeyeceğini kafamda tartıyor, öte yandan da bu işi başardıktan sonra elime geçen bilgiyle ne yapabileceğimi düşünüyordum.

Hadi diyelim Ayhan azılı bir suçlu çıktı. Ne yapacaktım ki bu durumda? Kendimi eve kapatıp bir daha dışarı çıkmayacak mıydım? Ya da tam tersi; adam sabıka dosyası pırıl pırıl, normal bir insan olsa karşısına çıkıp hesap mı soracaktım? Aslında bir paket sigaraya birilerini dövmek için hevesle bekleyen insanlardan bahsedildiğini çok sefer işitmiştim. En azından yüreğimin soğuması adına bu tip bir seçeneği de değerlendirebilirdim ancak şimdi öncelikle yapmam gereken, alt komşumuz Süheyl Amca’nın faturasını yatırmaktı. Yaklaşık bir saatlik bekleyişin ardından ödememi gerçekleştirdim ve Süheyl Amca’ya doğru yola koyuldum.

TİRTLİKLER KURYESİ SİNAN

Aynı gün içerisinde ikinci defa Süheyl Amca'nın evindeydim. Bir kez daha ben daha zili çalmadan kapıyı açmış ve ne menem bir manyak olduğunu tekrar gözler önüne sermişti. "Geç bakalım içeri Sinan Efendi," diyerek beni içeri buyur etmiş, söyleyecek çok önemli şeyleri olduğu izlenimi yaratmıştı. Düşünceli bakışları, gözlerinin sanki hep bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi dalıp dalıp gitmesi, beni gerçekten de birtakım bilgiler elde ettiği yönünde umutlandırmıştı. İşte salonundaydım ve takım kıyafetinin altındaki çıplak ayakları yeniden bana merhaba diyordu.

"Sinan evladım; zat-ı alimin Ankara Emniyeti'ndeki evveliyatı 1950'li senelere dayanır. Belki son yıllarda kadrolar ziyadesiyle değişmiş, eski ahbablarım pek kalmamış olsa da, yine de her arzuma kulak verecek şahısları bulmak benim için pek zor değil."

"Anlıyorum Süheyl Amcacım. Sanırım o zaman Ayhan Kiper hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalısınız?"

Bu sorunun üzerine gözleri bir kez daha uzaklara daldı. Çok yavaş bir bilgisayara işlem yaptırıyormuş gibi hissediyordum. Verdiğim her komutun ardından kum saati dönme-ye başlıyordu ve en basit bir işlem için dahi dakikaların geçmesi gerekiyordu.

"Ayhan Kiper miydi o arkadaşın ismi? Bak onu bir türlü aklımda tutamıyorum. Neyse, Ayhan Kiper vakası bende evladım. Sen onu merak etme ancak; daha evvelinde senden bir ricada bulunmam gerekecek."

Komiser Süheyl'in istekleri bir türlü bitmek bilmiyordu. Beni esir almış bir fidyeci gibi sürekli bir şeyler isteyip duruyordu. Korkarım ki bu isteklerin sonu "Çatıya da helikopter"e kadar varacaktı.

“Buyur Süheyl Amca. Elimden gelen bir şeyse, neden olmasın...”

“Bak yavrum, bugün senden ne istediysem hepsini harfiyen yaptın. Fakat onlar sana güvenebilmem hususunda ufak bir imtihandı. Şimdi isteyeceğim şey ise biraz daha teferuatlı.”

Komiser Süheyl’in konuşmaları giderek daha yavaşlıyor ve kelimeleri daha özenle seçmek istediği her halinden anlaşılıyordu. “Dinliyorum,” dedim.

“Sevgili evladım Sinan. Bunlar özel meseleler ancak benim de çok fazla ömrüm kalmadı önümde. O yüzden bunları seninle paylaşmakta bir beis görmüyorum. Eşim rahmetli Cavidan Hanım öldüğünden bu yana ben ne çocuklarımla görüşüyorum, ne de torunlarımla haberleşebiliyorum. Hayat meseleleridir, gelinlerin benden pek hazzetmemesidir... Artık neyse ne, benimle tüm ilişkilerini kestiler. Vefasız çocuklarım neyse de, en çok sevmeye doyamadığım torunlarım için üzülüyorum ve senden bu konuda ufak bir yardım istiyorum.”

Daha bu sabah Süheyl Amca’nın evinden çıkar çıkmaz yaşlanma korkusu sarmışken dört bir yanıma, bir de bu hikayeleri dinleyince iyiden iyiye yaralanmıştım. Yaşlılık gerçekten korkutucuydu. Üzüldüğüm çok belli olmasın diye yüzümü Süheyl Amca’nın yüzünden kaçırıp, ayaklarına bakarak: “Tabii, buyur Süheyl Amca. Elimden ne gelirse,” diye karşılık verdim.

Yaşlı komşumuz ceketinin iç cebinden beyaz bir zarf çıkardı. Zarfın üzerinde sadece “Torunum Sinem Mendir’e” yazıyordu. Mektubu titreyen elleriyle uzatırken sözlerine devam etti. “Evladım bak, bendeniz Ayhan hakkında bilgi toplayacağım ama sen de benim için bu mektubu torunum Sinem’e ileteceksin” diyerek bir kez daha iş kitledi bana. İçi bir hayli dolu olduğu belli olan zarfı cebime koydum ve torunu Sinem’in adresini sordum yaşlı kurda. Dudaklarını yalayarak karşılık verdi.

“Evladım, Sinemlerin adresine vakıf değilim. Hakkında tek bildiğim Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’nde öğrenim gördüğü... Yirmi iki yaşında genç bir kız kendisi. Okuluna gittiğin takdirde çok zorlanmadan Sinem’e ulaşacağını varsayıyorum,” derken gözleri dolmuştu. Ortamın haddinden fazla dokunaklı bir hal almasına dayanamadığımdan, havayı yumuşatmak amacıyla “Ya Süheyl Amca, sen daha torununun adresi bilmiyorsun. Benim Ayhan’ı bulabileceğinden emin misin?” diyerek densizlik yaptım. Densizliğim hemen karşılığını buldu ve Komiser Süheyl karşımda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ona acılamakla beraber, biraz daha burada durmam halinde en az on yıl yaşlanacağımı fark ettiğimden, kaçmak için müsaade istedim.

“Neyse, ben o zaman çok geç olmadan hemen çıkıp Dil Tarih’e gideyim. Çok uzak değil, yarım saate gider, sana da haber ederim. Sen gönlünü ferah tut Amcacım.” diyerek, kendimi evden dışarı attım.

Süheyl Amca’nın haline üzülmekten ciğerim solmuştu. Apartmanın önünde bir sigara yakıp, önce Komiser Süheyl’e, ardındansa kendi halime acımıştım. Çantadan sonra, bir de elime şimdi bu zarf tutuşturulmuştu. Altı üstü Ezgi’nin beni hayatından çıkarmasını kabullenemediğim için kurye gibi durmadan oradan oraya gönderilmekle cezalandırılıyordum.

Sigara içip efkarlandığım sırada bir yandan da Sinem Mendir ismini Facebook’ta aratıp, neye benziyordu, nasıl bir şeydi bir fikir edinmeye çalıştım ancak sonuç negatifti. Bir şey bulamayınca “Napayım, benim de kaderim böyleymiş,” diyerek hiç vakit kaybetmeden Dil Tarih Coğrafya Fakültesi’ne doğru yola çıktım. Öncelikle okulun kantinine gidip oradaki insanlara “Sinem Mendir diye birisini tanıyor musunuz?” diye sormayı planlıyordum. Onlar da büyük ihtimalle beni öfkeli bir eski aşık sanıp, kıza zarar vermemem için bir temiz döveceklerdi. Böyle olması gerekiyordu, çünkü son birkaç haftada yaşadıklarına bakınca böyle bir ihtimal hiç de uzak gelmiyordu. “Neyse ne artık,” diye düşünerek, taksiye bindim.

Ayrancı'dan toplam beş dakika süren bir yolculuğun ardından Sıhhiye Köprüsü'ne vardığımızda, buradaki olağan dışı hareketlilikten dolayı taksiden inmek zorunda kalmıştım. Ankara'daki tüm otobüslerin ortak geçiş noktası olduğu için bu köprünün altı her zaman kalabalıktı ancak DTCF'nin önündeki öbek öbek polis birikintisi bir başka tehlikeyi işaret ediyordu. Tıpkı Ankara Siyasal'da olduğu gibi, burada da karşıt görüşlü öğrenciler sık sık karşı karşıya gelir ve en nihayetinde bütün düşüncelere karşıt olan polisler tarafından dağıtılırlardı. Buraları az buçuk bilen birileri, birazdan çok pis bir karışıklık çıkacağını tahmin edebilirdi. Ben de tahmin edebiliyordum ancak bu mektup verme görevini uzatmaya hiç niyetim yoktu. Sırf eve dönmeye üşendiğim için, durakta otobüs bekleyen bir yolcu gibi olayların kendiliğinden bitmesini beklemeye koyuldum.

Aydınlıkevler, Subayevleri, Etlik otobüsleri bir bir gelip geçerken duraktaki diğer insanlar benimle birlikte, iş makiyesi izlermişçesine okuldaki karışıklığa dikkat kesilmişlerdi. Kaskları, copları ve kalkanları ile polislerin en ufak bir hareketlenmede burayı tamamen biber gazına boğacağını hepimiz biliyorduk fakat yine de çekinmeden, elimiz cebimizde öylece bekliyorduk. Biber gazı yesek ne olacaktı ki? Son birkaç yılda resmen arsız olmuştuk hepimiz; sinek ilaçlama arabasının ardından koşan çocuklardan bir farkımız yoktu. Öğrenciler zaman zaman sol yumruklarını havaya kaldırıp “Faşizme karşı omuz omuza!” diye bağırırken bazen de “Katil polis, okuldan defol!” diyerek kolluk kuvvetlerine meydan okuyorlardı. Helal olsun gerçekten; onları böyle yürekli olmalarından dolayı takdir ediyordum fakat bir yandan da bu karmaşa halinin bitmesi için sabırsızlanıyordum.

Sabırsızlığım öğrencilerden birinin bildiri okumaya çalıştığı sırada had safhaya ulaştı, bu bildiri esnasında polislerin megafonla son uyarılarını yapması ve ardından fırlatılan ilk gaz fişegi ile de yerini hayal kırıklığına bıraktı. Artık ortalık toz dumandı. Polisler gaz fişeklerinin ardından okula doğru sıra sıra yürüyerek –ve önlerine gelen öğrencilere coplarıyla vurarak– harekete geçtiler.

Şu andan itibaren olayların yatışması ve benim okula girip Sinem'i bulma ihtimalim sıfırdı. Bu ülkenin kendi iç dinamikleri yine kişisel gündemlerin önüne geçiyordu. Benimle birlikte durakta bekleyen diğer insanlar çoktan arazi olmuşlardı, ben ise elimle ağzımı-yüzümü kapatmaya gayret göstererek, umursamaz bir şekilde ve fazla telaşlı görünmekten imtina ederek hızlı adımlarla yürüyordum. Niyetim, beni gören polisleri vurdumduymazlığım ile sıradan bir vatandaş olduğuma inandırmaktı.

Bir süreliğine bunu gerçekten de başarmıştım. Okulun bahçesinden sağa sola doğru kaçışan öğrenciler koşarak yanımdan geçerlerken ardından gelen polisler onları takip ediyorlardı. Hiçbir polis de bu gümbürtünün içinde boğulmak üzere olan benimle ilgilenmiyordu. Ta ki tam önümde derdest edilen bir öğrencinin ardından iki sivil polis kollarıma girene dek.

“Memur Bey ben evime gidiyordum... Memur Bey, lütfen,” şeklinde bağırsam da, o karambolde beni duyan kimse'nin olmadığından eminim. Beyaz gömlekleri, yelekleri ve ellerinde telsizleri ile sivil polisler tarafından emniyet aracına götürülüyordum. Sadece birkaç gün içerisinde önce Yunan polisi, şimdi de Türk polisi tarafından gözaltına alınmıştım. Bunu dünya üzerinde başarabilen tek insan ben olabilirdim. Bir önceki gün Yunan polisini tanımadığım için korkuyordum, bu sefer de Türk polisini az çok bildiğim için.

Benimle birlikte gözaltına alınan diğer öğrenciler örgütlü, eylemci çocuklar olduğundan durmadan slogan atmaya devam ediyorlardı. Ben bir yandan onların sloganlarına gönülden destek verirken öte yandan da “Ya durun şimdi, zaten başım durduk yere belaya girdi,” diye iç geçiriyordum. Hallerine bakıldığında hiçbiri de gözaltına alınmaktan pek şikayetçi değil gibiydi. Polis minibüsünde yanıma gelecek diğer öğrencileri beklediğimiz sırada selfie bile çekmişlerdi. Ben ise “Gel Hocam, sen de gir kareye,” şeklindeki teklifi “Yok ya, isterseniz ben çekeyim fotoğrafınızı,” diyerek reddetmiştim. Yarım saat içerisinde minibüs tıka basa doldu ve nihayet emniyete doğru harekete geçtik.

Hep birlikte ekip otosundan indirilirken çocuklar “Baskılar bizi yıldırılmaz!” şeklinde bağıırıyordu. İçimden bile olsa onlara eşlik etmek isterdim ancak ben yılmışım. Gerçekten yılmışım. Başıma gelenler sadece basit bir şanssızlık veya gerizekalılıkla açıklanamazdı. İşin içinde bu ikisinin özel bir karışımı ve ayrıca bilmediğim başka doğa olayları daha olmalıydı. Bugüne değin astrolojiye hiç inanmamışım ancak ilk fırsatını bulduğum an Ekim Ayı yorumlarına bakacaktım çünkü bu kadar üst üste gelen aksilikleri bir tek kendi cibil-yetsizliğime bağlamaya gönlüm el vermiyordu. En azından Mars’ın yaptığı bir açt veya Merkür’ün geri gidişı etkili olmalıydı. Şu içinde bulunduğum bedbaht halden en az iki üç gezegeni daha sorumlu tutuyordum.

Emniyete girdiğimizde polis hepimizi tek tek sorguladı. Ne yaptığımızı, nerede okuduğumuzu, amacımızın ne olduğunu, herhangi bir örgütle bağlantımız olup olmadığını sorular. Karakol binasının mimarisi, içerideki mobilyalar, polislerin üniformaları dahil her şey çok yapay duruyordu. Nerede olduğumu düşünürken bir an her şeye yabancılaşmışım. Sanki uyduruk bir Türk dizisinin içerisindeydim ve birazdan babacan bir polis komiseri çıkıp “Evladım, sizin böyle olaylarda ne işiniz var? Okulunuza bakın, işinize gücünüze bakın,” şeklinde ders verecekti hepimize. Biz de başımız önümüzde komiseri dinleyip “Haklısınız komiserim, özür dileriz,” diyerek evlerimize dağılacaktık.

Fakat tam olarak kafamda kurduğum şekilde cereyan etmedi olaylar. Emniyete beraber getirildiğimiz diğer çocuklar sorulan sorulara cevap vermeyi reddederek, avukatları olmadan hiçbir şey söylemeyeceklerini beyan ettiler. Bekleme sırasında konuştuğum bir çocuk, “Sakın bir şey söyleme. Bunlara ifade verersen, başın daha fena belaya girer. Öğrenci adamsın, bir şey olmaz,” diye tembihte bulunmuştu. O esnada çok da yüksek sesle öğrenci olmadığımı ve yanlışlıkla buraya geldiğimi belirtmek istemediğimden, “Sen hiç merak etme kardeşim, bende bunlara bırakacak pabuç yok çok şükür,” diye karşılık verebilmişim. Çocuk da bu konuşmanın hemen ardından serbest bırakılmıştı.

Nezarethanedeki bekleyiş giderek daha da sıkıcı bir hal alarak devam ediyordu. Bir minibüs dolusu insanla tıka basa doldurduğumuz nezarethane giderek boşalıyordu fakat sıra bir türlü bana gelmiyordu. Yorulmuştum. Hem yorulmuştum, hem de etrafımdakilerle diyaloga girmemek için gözlerimi dinlendiriyordum. Zaten çoğu arkadaş olduğundan dolayı kendi aralarında sohbet dalmış, bana da “Kim ulan bu lavuk?” dercesine bakıyorlardı.

Onları suçlayamazdım. Karşıt görüşlü öğrencilerin gerginliğinde genelde sadece tek bir taraf polis tarafından gözetilmesine alındığı için, daha önce görmedikleri bu adamın onlara tekinsiz gelmesi gayet olağandı. Konuşmalarını dahi bana pek duyurmadan yapmaya çalıştıklarının farkındaydım. Arada benimle diyalog kurmak isteyenler ise zarf atar gibi konuşuyor ve bana sanki kendilerinden olduğum kesinmiş gibi muamele ediyorlardı.

“Hocam, yarın yine tüm gün kantinde olacağız. Bunların kantinde horozlanmasına izin vermeyeceğiz,” demişti, isminin sonradan Ahmet olduğunu öğreneceğim çocuk. Şu nezarethane içerisindeki en tıfil eleman olabilirdi. En fazla üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi ve hasır tabureye oturmadan sırtında kamburluk, fazla çay içmekten ise dişlerinde sarılık göze çarpıyordu. “Horozlanmak” kelimesini kendisine hiç yakıştıramamıştım. “Dur bakalım Ahmet, hele bugün şuradan çıkalım da,” diyerek, suya sabuna dokunmayan bir cevap vermiştim. Ahmet belli ki benim neci olduğumu anlamaya çalışıyordu fakat yıllardır herkesi geçiştirerek konuşmamdan dolayı, “Cevap verirmiş gibi yapma,” konusunda ne denli tecrübeli olduğumu bilmiyordu.

Saatler ilerledikçe kalan birkaç kişinin sesi de açlık ve yorgunluktan kesilmişti. Herkes olduğu yerde kıvrılmış uyukluyordu. Ben de uyumaya gayret ediyordum ancak muvaffak olamıyordum. Işıktaki uyumama imkan yoktu. Hele de beyaz ışıktaki. Oldum olası beyaz ışığı sevmeydim. Bulunduğu yerde her şeyi soluklaştırır, çirkinleştirirdi. Zaten oldukça çirkin olan nezarethane beyaz ışıktaki daha çekilmez olmuştu. Sessizliğin içerisinde belli periyotlarda kapılar açılıyor,

ayakkabı sesleri tüm uğursuzluğu ile bize doğru yaklaşıyor ve ismi anons edilen öğrenciler tek tek gidiyorlardı. Günün sonunda ise bir ben kalmıştım. Gözaltına alınanlar arasında sadece ben öğrenci olmadığım için beni hemen bırakmadıklarını tahmin ediyordum. Büyük ihtimal “Bu çocuk ne ayak?” diyerek beni ellerinin altında tutmak istemişlerdi.

Gerçi biraz geçmişime baksalar, adli sicil kaydımın tertemiz olduğunu görürlerdi ama işte bilinmez bu işler. İçerideki konuşmalardan öğrendiğime göre savcının hiçbir gerekçe göstermeden beni bir gece içeride tutma hakkı varmış. Oh ne ala memleket! Belki dışarıda birilerine haber verme yoluna gitseydim, bir ihtimal erkenden çıkmama yardımcı olabilirlerdi ancak şu olanları kimsenin duymasını istemiyordum. İki gün içerisinde ikinci kez karakola düşmüştüm ve bunu da tek başıma atlatmalıyım. Göz göre göre demir parmaklıkların arkasında tek başıma oturmuş sabahın olmasını bekliyordum.

“İçerideyken düşünmek için fazla zamanım oldu,” cümlesi, hapishaneye düşenler tarafından kullanılan yaygın bir ifadedir. Yirmi yıl ceza alan insanların bunu söylemek için geçerli sebepleri olduğu aşikardır da, fakat ben henüz yirmi dört saat dahi olmamasına aldırmadan bu cümleyi kurmak istiyordum. Birazcık düşünmek için zamanım vardı ve bu düşünceler içimde büyük bir huzursuzluk ve mutsuzluk uyandırıyor. Karanlık ve soğuk nezarethanede yerimde duramıyor, odanın içerisinde volta atıyordum. Bundan on sene önce üniversitede kariyer günlerine katılıp barlarda da “Ya hiçbir şeyin anlamı yok yaa, keyfine bakacaksın kankacım,” diye bilmişlik yapan biriyken bugün tıpkı bir emmi gibi nezarethanede volta atar hale gelmiş olmamın hiçbir mantıklı izahatı yoktu.

Tam şu an, şuracıkta delirsem kariyerim için enfes bir zirve olabilirdi. Sabah beni bıraktıklarında altıma sıçmış bir şekilde, salyalarım ağızımdan akarak dışarı çıkmak yapabileceğim en doğru şey olurdu. Hatta karakolun kapısından adımlımı attığım anda çırılçıplak soyunup eve doğru koşmalıydım. Eğer bunu yapmayı başarırsam, bir anda tüm yaptıkla-

rım yok hükmünde sayılırdı. Kimse bana hesap soramazdı, çünkü ben deliydim. Ailem, Ezgi, Ayhan, Pervin veya bir başkası artık benimle uğraşmaya tenezzül etmezdi zira bokunu avuçlayan bir tımarhaneliktim. En fazla “Allahın delisi, yazık,” der, geçerlerdi. Ben de her canım sıkıldığımda çırpı-çıplak soyunur, Ankara sokaklarında koşardım. Düşüncesi bile rahatlatıcıydı fakat bu kozu en çok ihtiyaç duyduğum anda kullanmak üzere, şimdilik cebimde tutmaya karar verdim.

Bu hengamede Pervin’i de arayamamıştım. Kız kim bilir yine ne düşünmüştü? En son anneannem öldü diye zaten yeterince suratsızlık yapmıştı, bu sefer de nezarethaneye düştüğüme hayatta inanmazdı. Ki arada Selanik’e gittiğime de inandığını hiç zannetmiyordum. Bunları düşünürken ortamın sessizliğini bozacak kadar gürültülü bir şekilde kahkaha attım. Kızın hayatıma girmesi asker arkadaşım Zafer’le birlikte olmuştu ve o andan itibaren saçmalıklar silsilesi hız kesmeden devam ediyordu.

Hahahaha! Boş nezarethanede bir başıma kahkaha atıyordum. Ben Sinan Su, otuz yıl boyunca yaşadığım en anlattılası şey mezuniyet töreninin sonunda arkadaşlarımla birlikte süs havuzuna atlamam ve burada düşüp kafamı kanatmamdı. Sekiz dikiş atmışlardı, canım çok yanmıştı ancak okulumuzun mezuniyet tarihinde sağlam bir iz bırakmıştım. Pervin’le birlikte olduğum o geceden bu yana geçen kısa sürede ise mezuniyette kafamı yarmış olmam hayatımdaki basit bir ayrıntı haline gelmişti. Hahahah! Zavallı Pervin beni ipe sapa gelmez, uçarı bir zannediyordur şimdi! Halbuki Ezgi gibi bir salağın peşinde bile köpek olacak tıynetle bir insandım. Bir kahkaha daha patlattım. Kendi kendime durmadan güldüğüm için olacak galiba, nöbetteki polislerden biri yanıma geldi.

“İyi misin genç, neyin neşesi bu gece gece?”

“Ahahaha... İyiyim ben Memur Bey, aklıma komik bir şey geldi de ahahha! Kusura bakmayın... Su alabilir miyim?”

“Otel mi sandın burayı pezevenk, git musluktan iç suyunu!”

“Musluk suyunda fazla miktarda koli basili mikrobu var diyorlar Memur Bey, rica etsem ahahahahah”

“Tövbe tövbeee! Alem deliye hasret, biz akıllıya. Bir nöbet bit... Bu gece de elimden bir kaza çıkmadan bit...”

SİZ HÂLÂ ANNENİZDEN Mİ FIRÇA YİYORSUNUZ?

Sabah 6'da beni hiçbir şey olmamış gibi salıverdiklerinde yaşamak için bile takatim kalmamıştı. Ankara'nın havası iyiden iyiye soğumaya başlamıştı ve ben üzerimde sadece kot ceketle dolaştığım için feci şekilde üşüyordum. Cebime baktım, 10 lira artı bozukluklar vardı. Taksiye binsem Ay-rancı'ya çok fazla yazmazdı ama Allah kahretsin ki tüm dertlerimin üzerine bir de parasızlık mevzuu iyiden iyiye kendini belli ediyordu. Yine de "Sikerler!" diyerek, bir taksi çevirdim. Kafamda tek bir şey vardı; o da eve gidip güzelce uyumak. Ancak son zamanlarda istediğim hiçbir şeyin gerçekleşmiyormuş olması beni ümitvar olmaktan uzak tutuyordu.

Büyük bir özen ve sessizlik içerisinde girdiğim evin salonunda, canım annem elinde ince sigarasıyla beni bekliyordu. Hay bin kunduz! "Keşke Gökhan'ın evine gitseydim," diye iç geçirdim ancak bunun için artık çok geçti. Üzerinde beyaz sabahlığı ile annem "Hoşgeldiniz beyfendi, sizi bir yerden tanıyor muyum?" diyerek beni iğnelemeye hazır olduğunun mesajını vermişti. Kısık sesle karşılık verdim:

"Annecim, şimdi çok yorgunum. Sonra konuşsak olur mu?"

"Olur oğlum, ne zaman istersen olur. Ben de anneme hep 'sonra konuşalım' diyordum ama bak şimdi konuşacak bir annem yok. Yine de sonra konuşalım, bir gün konuşuruz elbet..."

Annem heralde uykusunu aldığından olacak tam konsantre bir şekilde, tankıyla tüfeğiyle saldırıyordu. Ben ise nezaretin, uykusuzluğun ve iç huzursuzluğunun etkisiyle kurdun önündeki bir kuzudan farksızdım.

"Offf annecim yaa, ne yaptıysam, ne yapıyorsam özür dilerim. Biraz uyuyayım, kahvaltıda konuşalım. Lütfen, yalvıyorum."

Ben cümlemi bitirmek üzereyken, o bir tane daha sigara yakmıştı. Anlaşılmıştı. Bana bu dünyada huzur yoktu. Hiçbir şey demedim, yanına oturdum. Ne diyecekse hemen desin de bitsin bu azap diye boynumu büktüm.

“Sinan, bak okulunu bitirdin. Tutup bir işe girmedin ses çıkarmadık. ‘Geçer’ dedik. ‘Biraz hayatını yaşasın, demek ki büyümeye hazır değil,’ dedik ama görünen o ki senin suyuna gitmekle hata etmişiz. Meğer senin kendi kendine adam olacağın yokmuş...”

“Annecim ne demek adam olmak. Böyle cinsiyetçi söylemler senin gibi aydın bir Türk kadınına yakışıyor mu? İlla adam mı olmak lazım, insan olmak yetmez mi?” diye lafa girdiğim sırada, anneciğim “Yeter, kes sesini!” diyerek bağırdı.

“Bak Sinan, şuursuz oğlum benim. Abin senden iki yaş büyük, iki tane çocuğu var, işinde gücünde, hayatını kurmuş yaşıyor. Sen hâlâ burada karşıma geçmiş bana laf salatası yapıyorsun. Sanki ne demek istediğimi anlamamış gibi bir de beni aptal yerine koyuyorsun. Oğlum, anneannen öldü sen daha sabahında ortadan kayboldun. Sonra da İstanbul’a gidiyorum diye çektin gittin. Bu nasıl bir rahatlıktır, nasıl bir vurdumduymazlıktır ayol?”

“Ya anne, ben de kendimde miyim? Ne yaptığımı biliyor muyum? Anneannemin yasını illa burada karalar bağlayarak mı tutmam lazım? Ben de acımı böyle yaşıyorum işte.”

“Sinan bak saçma sapan konuşup, benim asabımı bozma. Oğlum sen ne biçim işler peşindesin, bu akşam seni televizyonda gördük. Polis seni minibüse bindiriyordu. Evladım, Dil Tarih’te ne işin var senin?”

Annemin bu son sözlerinden sonra diyecek bir şey bulamamıştım. Şu ana dek iyi kötü tartışmayı uzatıp bir şekilde konudan saptırmaya çalışmıştım ancak şu an fena halde kapana sıkışmıştım. Ne diyecektim lan ben şimdi anneme? “Süheyl Amca’nın torununa mektup götürmeye giderken orada yanlışlıkla beni de gözaltına aldılar,” desem, kadıncağz olduğu yerde yığılırdı haklı olarak.

“Bak annecim... Beni büyüttünüz, hiç de fena olmayan okullarda okumam için elinizden geleni yaptınız ve ayrıca çok teşekkür ederim ki, sayenizde bugünkü bilinç düzeyime gelerek içinde bulunduğumuz hayat hakkında iyi kötü fikir edinebildim. Şu an yaptığım şey ise, edindiğim bu fikirlerim için otorite ile savaşmak. Bu devlet de olabilir, hatta gerekirse aile de olabilir. Lütfen şimdi müsaadenle uyumak istiyorum.”

Bu sözlerimin ardından annem ciddi miyim diye bir süre süzdü beni. Elleri titreyerek, sigarasından derin bir nefes çekti. Aradaki tansiyon arttıkça ikimizin de ses tonu giderek kısılıyordu. Fısıldayarak konuşmaya başladı:

“Bak Sinan... Ben seni dokuz ay karnımda, sonra da kucağımda taşıdım. Oğlum, otuz yıldır ben senin gözünün içine bakıyorum, senin ne bok olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sinan’ım, sen üşengeçliğinden ekmek almaya gitmeyen adamsın, hangi fikirler için savaşıyormuşsun? Ay beni sabah sabah delirtme Sinan, git yat uyu da zıbar Allah aşkına ya!”

Oh be! Annemin son sözleri cidden ağırdı ancak nihayet yakamı bırakıp uyumama izin vermişti. Özellikle şu fikirler için savaşmak konusunda söylediği sözler cidden çok can yakıcıydı ancak şimdi bunu düşünemezdim. Önemli olan yatağa gidip güzel bir uyku çekmekti. Neymiş, ben fikirler için savaşmazmışım. Sanki fikirler için savaşsam, canım annem gelip boynuma sarılacak “Aferin evladım, senin arkadayız,” diyecekti... Gerçekten fikirler için bir şeyler yap-sam, yine karşıma çıkıp “Niye evlenmiyorsun, niye işe girmiyorsun?” diyeceğini biliyordum.

“İyi geceler annecim. Bunları sonra tekrar konuşalım ama merak etmeni gerektirecek bir durum yok, bana güvenebilirsin,” diyerek boynuna sarıldım annemin. Söylediklerime inanmadığını bilsem de, en azından oğlunun sarılmasından hoşnut olduğunu anlayabiliyordum.

“Sarılmayı ne zaman bitirsem acaba? Ben bitirmeden o bitirir mi?” diye düşünmeye başladığımda iki üç dakikadır birbirimize kenetlenmiş bir haldeydik. Annemin kollarını

kendimden uzaklaştırarak odama geçtim. Artık yatağımdaydım. Mis gibi yumuşatıcı kokuyordu. O kadar badire atlattıktan sonra bana ilaç gibi gelmişti. řu rahatlığı ve kokuyu başka hiçbir yatakta bulmam imkansızdı. Hiçbir řey dűřünmeye vakit bulamadan uykuya daldım.

Sabah ola, hayır ola...

OLDURAMIYORUM

Dünyanın en sıkıcı şeylerinden biri de rüya dinlemektir. Ne yazık ki bunu çok iyi biliyorum. Birisi bana rüyasını anlatmaya başladığında ilgileniyormuş gibi yapar ve çok fazla acı çekmemek için karşımdakinin lafı uzatmasına neden olabilecek herhangi bir yorumda bulunmadan, sessizce dinleme yoluna giderim. Tabii bu dediklerim sadece erkek veya flörtleşme ihtimalim olmayan kadın bireyler için geçerli. Yoksa eğer karşımdaki hoşlandığım biriye can kulağı ile rüyayı dinler, hatta anlattıklarını Freudyen açıdan yarım yamalak yorumlamaya bile çalışırdım.

Ben rüya dinlemeyi her ne kadar sevmesem de, uzun zaman sonra güzel bir uyku çekmeyi başardığım bir gecenin sabahında anlatılacak çok acayip bir rüya ile uyanmıştım. Bir dereye cırlıçıplak yüzüyordum. Etrafım yemyeşil ormanlıktı ve ben buz gibi suyun içerisinde dişlerimin titremesine aldırış etmeden yüzüyor, ara sıra da kafamı suyun içine sokup nefesimi tutmaya çalışıyordum. Dere beni bazen akışının kuvvetiyle alıp götürecek gibi oluyordu ancak her defasında taşlara, çalılara tutunarak buna izin vermiyordum.

Bir kez daha nefesimi tuttum, kafamı suyun içine soktum ve karşımdan kalabalık bir alabalık sürüsü üstüme üstüme doğru gelmeye başladı. Kafamı sudan çıkarmaya çalışıyordum ancak –rüyaların genelinde olduğu gibi– bunu bir türlü beceremiyordum. Nefesim tükenmek üzereyken karşımdan gelen alabalıklardan bir tanesi dudaklarıma yapıştı. Yüzü aynı Pervin’e benziyordu, tıpkı Pervin gibi üzerinde dövme-leri vardı ve beni öperek suyun altında nefes almamı sağladı. Daha ne olduğunu anlamadan beraber suyun üzerine çıktık. Bu sefer o dışarıda havasız kalmasın diye ben onu öpmeye başladım. Bu çok sürmedi. Pervin’i suya geri bıraktığım sırada lisedeki matematik öğretmenim geldi ve “Rastgele Sinan,” dedikten sonra, üzerime bir şeyler giymemi söyledi.

Üstümü giymemin ardından matematik öğretmenim Cenker Bey benim aslında liseden mezun olmadığımı ve matematik dersini vermem için bir kez daha sınava girmem gerektiğini haber verdiği sırada uyanmıştım.

Daha önce de liseden mezun olamadığımı, üniversiteden mezun olamadığımı, askerliğimi yapmadığımı öğrendiğim rüyalar olmuştu ancak ilk defa bunların yanında bir de balıkla öpüşmüştüm.

Uyanır uyanmaz önce liseden mezun olduğumu düşünerek rahatladım, sonra da Pervin'i aramam gerektiğini hatırlayarak telaşlandım. Ne demekti şimdi bu? Pervin bir balıktı ve elimden kaçıyor muydu? Yoksa Pervin'le benim yaşam alanlarımız farklıydı da, onu akışına mı bırakmak zorundaydım? Saçma sapan bir rüya görmüştüm işte; buna çok fazla takılacak değildim ancak şimdi bir kez daha kızı arayıp başıma gelen inanılması güç şeyleri anlatmam gerekiyordu.

“Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor. Eğer sesli mesaj bırakmak istiyorsanız...” şeklinde başlayan o ses kaydı çıktı karşıma. Önce bir kahvaltı yapayım, sonra yine ararım diyerek yataktan kalktım. Saat 12'yi geçiyordu ancak evde herkes uyuyor gibiydi. “Ulan yaşlı başlı insanlarsınız, sizin sabah erkenden kalkmanız gerek, öğrenci evi mi burası?” diye düşünsem de, kimseyi görmeyeceğim için gayet mutlu idim.

Mümkün merteye sessiz olup evdekileri uyandırmamaya gayret ederek kahvaltımı yaptım. Daha sonra giyindim ve nihayet o önemli kararı verdim: Evet, Ekim ayının sonları geldiğine göre artık kış sezonunu açabilirdim. Her ne kadar ben kabul etmek istemesem de bir Ankara kışına daha girmiştik ve şu saatten sonra kışı inkar ettiğim sürece hasta olma ihtimalim artacaktı. O yüzden uzun zamandır giymediğim montumu gardıroptan çıkardım ve “Acaba üç beş kuruş unutmuş olabilir miyim?” diye ceplerini kolağan ettim. Sonuç ne yazık ki negatifti.

Ben de yaşıma başıma aldırış etmeden -ve annemin dün sabaha karşı söylediklerinden zerre etkilenmeden- kadının

cüzdanından bir elli lira aldım. Son hazırlıklarımı yaptıktan sonra kendimi dışarı attım ve soluğu Süheyl Amca'nın kapısında aldım. Süheyl Amca, bu sefer kapıyı ben daha çalmandan açmadı. Hatta hiç açmadı. Zilini birkaç kez çaldım ancak görünen o ki bizim yaşlı dedektif evde değildi. Kim bilir? Belki de kendi deyimiyle "Ayhan Kiper vak'ası" için iş başındaydı. Emin olmak için bir kez de telefondan aradım ancak telefonu da kapalıydı. Yaşlı bir insan olmasından dolayı az da olsa endişelenmiştim ancak şu an için Pervin konusu benim için daha önemliydi.

Süheyl Amca'nın kapısını yalandan bir iki kez daha çaldıktan sonra anneciğimden gelen paranın rahatlığı ile taksiye binip Kurtuluş'a doğru yola çıktım. Tahminlerime göre Pervin bana gıcık olduğu için telefonu kapatmıştı ve şu an evde olmalıydı. Böyle düşünüyordum, çünkü sanki Pervin benden hoşlandığı için her hareketi benimle ilgili olmalıymış gibi geliyordu. Telefonu kapalıysa benim yüzümden kapalıydı. Morali bozuksa benim yüzümden bozulmuştu. Kendine gelecekte benim sayemde gelecekti. Bu bence böyleydi ve böyle hissettiğim için apartmanın kapısına vardığımda sırf bu yüzden rahatlıkla avaz avaz bağırabilirdim.

"Pervin, açar mısın kapıyı? Yukarıda olduğunu biliyorum. Lütfen yanına gelmeme izin ver..."

Daha bundan kısa bir süre önce o kadar da hoşlanmadığımı düşündüğüm, ortada fol yok yumurta yokken beni Hindistan'a çağırdığı için rahatsız olduğum Pervin'in kapısında cılgın bir aşık gibiydim adeta.

"Pervin bak eğer kapıyı açarsan, her şeyi açıklayabilirim..." diye bağırdığım sırada, tam yanı başımda sekiz, dokuz yaşlarında bir erkek çocuğu belirdi. Kendisinden beş kat büyük gocuğu ile korku filmlerinden fırlamış gibi bir tekinsizlikle bana bakıyordu. Ufacık çocuğun suratsızlığından rahatsız olmuştum ancak yine de Pervin Ablası hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi:

"Pişttt genç, baksana bi bana! Sen bu apartmanda mı oturuyorsun?"

Sadece kafa sallamakla yetindi gri gocuklu, annesi tarafından atkılarla sarıp sarmalanmış çocuk.

“Pervin Abla’yı tanıyor muydun peki? Evde mi Pervin Ablan? Hiç haberin var mı?”

Bu sefer de bilmediğini ifade eder bir şekilde kafasını salladı küçük çocuk. Belliydi ki, “Yabancılarla sakın ola konuşma!” diye tembihlenmişti çocuğa. Bir an tüm sinirimi ondan almak istedim.

“Evladım, senin ağzın dilin yok mu? Ağzını açıp bir şey söylesene...”

Tam bu soruyu sorduğum esnada içime bir şüphe düşmüştü aslında ancak durumu tam olarak netliğe kavuşturan, Pervin’in bir yan dairesindeki komşusu oldu. Penceresinden duruma müdahale etmekte gecikmedi:

“Hocam, İlker kekeme olduğu için konuşmayı pek sevmez. Çocuğu zorlamasanız iyi olur. El kadar sabi, ne bilsin gariban...” diyerek, soğuk Ankara havasında beni suratıma kadar kıpkırmızı yapmayı başarmıştı. Utancımdan İlker’in suratına bir iki saniye anlamsızca baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Neyse İlkerim, bak al bu parayı. Kendine çikolata, mikolata bir şeyler alırsın,” diyerek önce bir 10 lira uzattım. Sonra da 10 liranın fazla olduğunu düşünerek, 5 lira vermekte karar kıldım. Daha da fazla yapabileceğim bir şey yoktu. Bugün, bu aralar ve son otuz yıldır şanslı günümde değildim. İlker’i de daha fazla bunaltmanın anlamı yoktu.

Tekrar kafamı Pervin’in komşusunun penceresine doğru kaldırarak, bu kez İlker’e sorduğum sorunun aynısını yan komşuya yönelttim. “Hocam, Pervin evde mi, biliyor musunuz?” derken tıpkı bir eski İstanbul-Moda beyefendisiydim.

“Valla birader, Pervin evi boşaltalı oldu birkaç gün. Kapıcıya sor, belki biliyordur nereye gittiğini...” yanıtını aldığım anda ise hayal kırıklığına uğramış bir aşığa dönüşmüştüm. Demek taşınmıştı ha? Gayet mantıklıydı aslında. Hindistan’a gitmek üzereydi; boş yere niye kira verecekti? Bizim bö-

lmden boşuna birincilikle mezun olmamıştı Pervin, matematiği kuvvetliydi.

Süheyl Amca'dan sonra Pervin'in kapısının da duvar olmasına aldırmadan, bu sefer Pervin'in kapıcısının zilini çaldım. Şansımı sonuna kadar zorlamaya kararlıyım. zerinde "apartman görevlisi" yazan dairenin ziline abanmama rağmen yanıt veren olmadı. Sinirlerim iyice bozulmuştu. Acaba annemi kırdım diye mi tüm bunlar başıma geliyordu? Rahmetli anneannem hep "Oğlum ana duası almazsan işin rast gitmez," derdi. Belki de telefonla annemi arayıp hemen ayaküstü bir dua almalıyım. Öyle daimi bir ana duası olmasına gerek yoktu, hiç değilse şu işleri çözüp sükunete kavuşmamı sağlayacak bir iki dua okusa yeterliydi benim için.

Fakat cüzdanından aldığım elli lirayı fark etmesi ve beddua etmesi ihtimaline karşın bu fikirden derhal uzaklaştım. Kapının nnden yenik bir şekilde ayrıldım ve hiç değilse Süheyl'in torunu Sinem'i bularak faydalı bir şeyler yapmak için Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ne doğru yola çıktım.

ÜNİVERSİTE KANTİNLERİNİ SADECE TEMBEL ÖĞRENCİLER SEVER

Dil Tarih'in önüne geldiğimde, daha bir önceki gün yaşadıklarımın dolayısı ile doğal olarak tedirgindim. Bu sefer etraf gayet sakin görünüyordu ancak bunun fırtına öncesi sessizlik olmadığından emin olamazdım. Etrafımda gördüğüm beyaz gömlekliler sivil polis, takım kıyafetli düğüne gelmiş gibi görünen gençler ülkücü grup, tam karşımdaki öğrenci grubu da karşıt görüşlü öğrenciler olabilirdi. Okulun önünde simit satan amca dahi bende büyük bir paranoya yaratıyordu ve paranoyak olmam, simitçinin beni izleyen bir sivil polis olmadığı anlamına gelmezdi.

Bir kez daha başımı belaya sokmamaya kararlıyım. Üst üste iki kere hem Yunan, hem de Türk polisi tarafından gözaltına alınmam, barın önünde tanımadığım insanlar tarafından dayak yemem ve mezuniyet gecesi kafamı havuzda yarmam hayatımda karşılaştığım en sıra dışı olaylar olarak kalmalıydı. Tıpkı puan kaybına tahammülü olmayan bir takım gibi benim de bu listeye bir şey daha eklemeye tahammülüm yoktu. Okulun bahçesine korkak adımlarla girdim. Herkesin gözü benim üzerimdeymiş gibi hissediyor, kimseyle göz göze gelmemek için fazladan gayret sarf ediyordum. Tam merdivenleri çıkıp okulun kapısına yaklaştığım anda içeriden bir kalabalığın dışarıya doğru çıktığını fark ettim. Kesin yine olay çıkacak korkusuyla gerisin geri yürüyüp, koşar adımlarla bir önceki sefer beklediğim otobüs durağına dek topukladım.

Uzaktan gördüğüm kadarıyla okulun içerisinden çıkan kalabalık, dersten çıkmış alelade bir gruptu. Yaklaşık otuz kişilerdi ve kendi içlerinde üçer dörder kişilik daha küçük gruplar halinde kapıdan çıkıp dağılmışlardı. Evet, korktuğum gibi bir durum yoktu ancak fazla tedbirli olmaktan zarar gelmezdi. Bir süre daha bulunduğum durakta etrafı kolaçan

etmemin ardından yeniden okula doğru ilerledim. Giriş kapısından tam geçmek üzereyken bu kez de okulun güvenlik görevlisi tarafından durduruldum. Kafalarına göre iş yapıyorlardı. Daha az önce elimi kolumu sallayarak geçmiştim yanlarından. Benimle birlikte iki öğrenci daha vardı.

“Evet, kimlikleri görelim arkadaşlar.”

Kimliği olan öğrenciler of çekerek cüzdanlarını çıkarttı. Ben ise yalan söylediğim sırada kimsenin beni görmemesi için, onların uzaklaşmasını bekleyecektim.

“Hocam ben yüksek lisans için görüşmeye geldim, öğrenci değilim.”

“Hangi hocayı görmeye geldiniz?”

“Latin Dili Edebiyatı’ndan Profesör Mehmet Bey,” diye salladım. Es vermeden yalan söylemiştim ve adam da –zaten sırf iş olsun diye beni beklettiğinden– inanmıştı. Kafasıyla “Hadî geç” işareti yaptı, ben de kafamla ona selam vererek içeri geçtim.

Normal davranmaya çalışarak okulun kapısına kadar gelmiştim ancak yine de tedirgindim. Nasıl tedirgin olmaya-caktım ki? Dün hiç hesapta yokken gözaltına alınmışım ancak bu çok da yadırganacak bir şey değildi. Son zamanlarda o kadar çok insan gözaltına alınıyordu ki; herkesin bir dönem zorunlu gözaltına alınma görevini aradan çıkartıp işine gücüne bakması iyi bile sayılabilirdi. Gerçi benim gözaltım tam da bana yakışacak şekilde, yanlışlıkla olmuştu. Annem haklıydı; benim değil fikirlerim için savaşmak, durduk yere gözaltına alındığım için hakkımı aramak bile aklıma gelmiyordu. Dün enikonu alıkonulmuşum ancak bu yüzden bir kişiye bile hesap sormak içimden gelmiyordu. Acaba polis aracına bindirilişimi annem dışında kimler görmüştü televizyonda? Annemin arkadaşları? Apartmandakiler, okuldan arkadaşlarım, eski sevgililerim, sevgilim olmayan ama bir dönem olması için çaba gösterdiğim kızlar? Polisler beni araya aldığında ne düşünmüşlerdi? Hiçbiri mi görmedi? Ya da hepsi gördü ancak aramaya bile tenezzül etmediler mi? Yoksa hepsi annem gibi mi düşünüyordu:

“Sinan değildir o ya... Sinan fikirleri için yerinden kalkacak birisi değil” mi diyorlardı?

Böyle bir ihtimalin olması bile canımı sıkmaya yetmişti. Tamam fikirlerim için savaşıyordum belki, hatta öyle çok uğruna savaşıacak bir fikrim de yoktu ama insan yine de alınıyor.

Hiç sayılmış kocaman bir hayal kırıklığı olarak okulun içerisine girdim. Yıllardır defalarca önünde geçtiğim kampüsün içerisine ilk defa giriyordum. Büyük bir usanmışlıkla, gördüğüm ilk öğrenciye yaklaştım, “Pardon, Sinem Mendir diye birini tanıyor musunuz?” dedim bodoslama. Karşımdaki kız soruyu garipsediği anlatan bir surat ifadesi ile bana sadece “Yooo,” diyebildi.

Kantine girdiğimde bundan on sene önceki üniversite hayatım gözlerimin önüne geldi. Kantinin çeşitli yerlerine dağılmış öğrenci grupları, grupların çok konuşan, kendisini grubun merkezine koyan ilgi manyakları, ilgi manyaklarının yancıları, sadece olan biteni sessizce dinleyen silik karakterler... Hepsinden bağımsız, köşede tek başına kitabını açmış, ders çalışan bir kızı gözüme kestirdim. Meşgul olmasını umursamadan başına dikildim.

“Pardon ya, bir arkadaşı arıyordum da, acilen kendisine ulaşmam gerek. İsmi Sinem Mendir. Acaba hiç...” dediğim esnada hiç ağzını açmadan, eliyle bir yan masadaki sarışın kızı gösterdi. Kalabalık bir arkadaş grubunun ortasında, tüm ilgiyi üzerinde toplayan bir ilgi manyağına benziyordu. Yanlarına gittim, kısık bir ses tonuyla Sinem’e seslendim.

“Pardon, Sinem Hanım?”

Sinem’den önce, Sinem’in yancısı, grubun neşeli sempatik üyesi yanıt verdi:

“Oooo, Sinem! Bir hayranın daha geldi. Biz çıkalım istersen.”

Sinem’in yancısı, grubun neşeli sempatik üyesinin aslında bu hiç de komik olmayan esprisi, kalabalık arkadaş grubu tarafından kahkahalarla karşılanmıştı. Nasıl olsa onlar kala-

balık, bense tek başımaydım ve beni araya alıp hacamat etmeleri için şu an sadece ağzımı açıp cevap vermem yeterliydi. Çok şükür o tuzağa düşmedim ve duymamış gibi yaparak Sinem’e döndüm. O da zaten yanıma doğru gelmişti. “Arka-daşlarımin kusuruna bakmayın,” der gibi, ellerini iki yana açtı, kafasını yana eğdi.

“Buyrun tabii, yoksa sizi dedem mi gönderdi?”

“Demek haberiniz vardı?” dediğim sırada, Sinem arkadaşları grubu sanki günlerdir bekledikleri bir haberi veriyordu.

“Oooo çocuklar, arkadaşları dedem yollamış,” dedi ve ardından bir kahkaha daha koptu. Neler olduğunu anlayamamıştım ancak çocuk karşılarında madara oluyormuş hissine kapıldığımdan, bir an evvel o kantinden kurtulmak istiyordum. Sinem ise boş bir masayı göstererek sırtmasını saklamaya çalışıyordu.

“Eeee, söyle bakalım büyük dedem bu sefer ne göndermiş?”

“Sinem, ismimi çok merak ettiğin için hemen söyleyeyim: Sinan ben. Çok memnun oldum...”

Bu sözlerimin ardından da gülümsedi Sinem. Minyon, bebek gibi güzel yüzlü, gözlerinden enerji fışkıran bir kızdı. Henüz neler olduğunu anlamaya çalıştığımdan kendisine yoğunlaşamamıştım ancak varlığı ile etrafına mutluluk yayan insanlardan biri olduğunu fark etmemek imkansızdı.

“Sinan... Abi mi demeliyim? Bilmiyorum. Neyse. Farkındayım, şimdi dedemden aldığın her ne ise, beni bulana kadar çok uğraşmışsındır, buralara kadar gelmişsindir, onu da cebinde taşıyorsundur. Ama inan durum sandığın gibi değil...”

“Yani geleceğimi biliyor muydun?” diyerek, cebimdeki mektubu çıkarıp Sinem’e doğru uzattım. Hiç de heyecanlanmadığını her halinden belli eder bir şekilde mektubu aldı ve usanmışçasına açarak konuşmaya devam etti:

“Ahh dedecim yaaa, yine neler göndermiş deli dedem... Sinan Abi, dedem benim uzun zamandır böyle bir oyun belledi. Sürekli birileri ile bana bir şeyler yolluyor. Her yıl kendine yeni yeni oyunlar çıkarıyor, kusura bakma bu sefer de kurban sen olmuşsun.”

Süheyl Amca’nın deli olduğunu az çok biliyordum ama yine de böyle bir şey yapabileceği aklıma gelmediğinden bir hayli şaşırdım. “Süheyl Amca bile beni kandırdı haa, vay be!” sözleri döküldü ağzımdan. Sinem duymadı. Zarfın içindekileri çıkarırken bir yandan da gülüyordu.

“Ahaha Dede yaa... Evdeki ilaçların prospektüslerini yollamış. İlahi adam yaa, yüz lira da harçlık koymuş. Sen çok yaşa e mi!” dediği sırada ben de gülmeye başladım. Sinirlerime hakim olamıyordum. Bu aralar sık sık gelen sinir nöbeti ve hemen akabinde nükseden gülme krizi bir kez daha kapımı çalıyordu.

“Ahahaha Süheyl Amca ya! Aslında ben en başından beri anlamıştım... Hahaha, heyt be Süheyl Amcama! Sinem benden başka kaç kişi geldi böyle?”

“Dur bir hesaplayayım... Ya sadece son bir ayda bu dördüncü ama bak ondan öncesini hesaplamam biraz zor. Ahaha nerden buluyor acaba bu kadar insanı?”

“Ahahaha kerizi diyecektin değil mi Sinem? Kerizi de, kerizi... Hiç çekinme. Önemli değil valla,” derken yine gözümünden yaş geliyordu. Kantinin ortasındaki masaya çökmüşüm ve Sinem’im masaya saçtığı prospektüslerdeki notlar gözüme ilişiyordu. “Bir gamlı hazan - ud taksimi”, “Güvercinleri beslemeyi unutma”, “EGO yaşlı kartı yenilenecek” gibi hiçbir bağlamı olmayan notlar vardı hepsinin kenarında. Bazılarını Sinem sesli okuyor, bazılarını öylece masaya atıyor ve ben gülmekle ile ağlamak arasında bir yerlerde salınıp duruyordum.

Bir süre hiçbir şey demeden ikimiz de gülmeye devam ettik. Arada nefesimiz kesiliyor, arada da elimizle kendimize hava yelliyorduk. Hadi normalde böyle bir oyuna geldiğim için gam yemezdim de, dün yaşadıklarımı düşündükçe ve

sırf bu yüzden Pervin'i ektiğimi hesaba katınca hissettiklerim daha da ağırlaşıyordu. Bir anlık sessizlikten sonra kendimi zor da olsa toparladım.

“Demek sadece prospektüs ha? Saçma notlar dışında hiçbir şey yazmamış mı?”

“İ ıhh... Zaten yazmayı bırakalı bir hayli oldu. Bilmiyorum belki gizli mesajlar vermek istiyordur ama doğrusunu söylemek gerekirse ailece pek ilgilenmiyoruz. Deli deyip geçiyoruz.”

“İyi yapıyorsunuz da, keşke bunu herkese söyleseydiniz. Biz ne yazık ki deli deyip geçmiyoruz. Komşumuzdur, yaşlı başlı adam diyerek kendisine hürmet ediyoruz.”

Yalandan kızmış gibi yaptım Sinem'e. Söylediklerime gülümseyerek karşılık verdi.

“Bak Dedecim harçlık yollamış, gel hadi sana bir içki ısmarlayayım. En azından bu kadar yol yürüdüğüne değsin.”

“Aslında sadece yol yürümedim, birtakım başka durumlar da oldu ya, neyse...” diyerek kabul ettim davetini. Zaten yapacak pek bir şeyim de yoktu şimdilik. Gidip bira içmekten daha güzel bir fikir gelmiyordu aklıma.

KURTLARIN ARASINDA KOMİK GÜNLER

Mithatpaşa Caddesi üzerinden Sakarya'ya doğru giderken, yolda Sinem'e önceki gün başıma gelenleri anlatıyordum. Çok hoşuna gittiğinden sanırım, her söylediğime kıkır kıkır gülüyordu. En son polisin gelip beni azarladığını anlatırken baya nefessiz kalmıştı ki, sonunda dayanamadım:

“Sinem bu neyin neşesi ya? Deden yüzünden dün geceyi nezarethanede geçirdim. Ne biliyorsun benim bir manyak olmadığımı? Ya da böyle gülmene çok sinirlenip hırgür çıkarmayacağımı?”

Bu söylediklerim üzerine daha da sesli gülmeye başladı Sinem. “Valla Sinan yanlış anlama ama hiç öyle bir tipin yok. Lütfen manyak da olma; yeterince manyak var etrafta,” derken oturacağımız barın önüne gelmiştik. Burda çalışanları tanıdığım için, içim kıpır kıpırdı. Çünkü birazdan Sinem'le içeri girecektim ve bardaki herkese selam verirken gizliden gizliye bundan gurur duyacaktım. Karşı cinsi etkilemek için böyle şeylerden medet ummanın yaşı 18-22 arasındır ancak, bunlar hep geç ergenliğimin etkileriydi.

Keşke o anda bizim Hasan Ecür'ü arka taraflarda görmeseydim. Çünkü şu an hiç Hasan Ecür havamda değildim. Selamlaşma faslını kısa kesip, Hasan Ecür'e sırtımı dönecek şekilde bir masaya oturdum. Hasan, göz aşinalığım olan bir çocukla oturmuş bira içiyordu. Kim bilir kendini sevdirmek için çocuğa ne yapıyordu şimdi? Bütün gece çocuğu dinleyip, karşısında her dediğine gülümsüyordur herhalde. Çocuk üzüldüğünde veya kızdığında ise amatör bir tiyatrocu gibi en klişe sözcüklerle hemen arka çıkıyordur muhtemelen. Arkadaşı eğer birasına limon suyu koymayı seviyorsa, her defasında ondan önce garsona “Yalnız bir tanesine limon suyu koyar mısınız?” diye atılıyordur. Masadaki içkilerin parasını da kesin Hasan veriyordur ve arkadaşını kaybetmemek için çocukla kaybedeceğini bile bile Güneş Sigorta Voleybol takımının maçı gibi olmayacak iddialara giriyordur. “Tamam

birasına!” diye yalandan gaza gelerek, bir buluşma için daha bahane yaratmaya çabalıyordur.

Sinem tabii tehlikenin ne denli büyük olduğunu bilmediği için yavaş hareketlerle arkamdan geliyordu. Her an Hasan Ecür’e maruz kalma korkusuyla ilk biralarımızı söyledikten sonra nihayet Sinem’in yüzüne tüm o hengamenin ardından, sakince bakma fırsatı bulmuştum. Sevimliliğinin dışında çok da güzel yüz hatları vardı. Özellikle de güldükçe gizlemekte zorlandığı dişleri muazzamdı ve insanda sürekli onu güldürmek için istek doğuruyordu. Neyse ki o da gülme konusunda hiç cimri sayılmazdı. Hele Selanik yolculuğumu dinlerken sağolsun kahkahalarını esirgemedi.

“Ahahaha durduk yere Atatürk’ün evinin önünde patlasaydın, ne komik olurdu.”

“Patlamadığım halde yine de çok eğleniyor gibisin.”

“Ya o zaman bu kadar eğlenmezdim ama teoride daha komik olurdu. Kabul etmek gerek. Yalan yok; aslında seni hiç tanımamış olsam ve böyle bir hikayeyi duymuş olsam daha fazla kahkaha atardım. Fakat tanıdığım birisinin patlamasına asla gülmezdim tabii. O kadar da kalpsiz bir insan değilim...”

Sinem’in bu söylediklerine ben de gülmüştüm. İkinci biraları söyledığımız sırada, saniyenin onda biri kadar bir sürede yaş farkımızı tekrar hesapladım. Sekiz yaş aslında pek de fazla sayılmazdı. Neticede üniversiteli kocaman kızdı ya... Arada bir telefonuna bakıyordu, acaba bir sevgilisi mi vardı? Neyse, bana ne... Pervin ne yapıyordu acaba? Beynimin derinliklerinde birbiri içerisine geçen bu düşüncelere, omzuma uzanan bir el son verdi. “Eyvah! Yoksa Hasan Ecür mü?” diye birden panik olsam da, arkamdaki Cihan Çokbilir’den başkası değildi.

“Oooo, adamım. Sen buralara gelir miydin yaa?” derken gözlerinin içi gülüyordu Cihan’ın. Müzisyen Cihan. Komik Günler diye bir grubu vardı; bazen bir barda karşılaşıyorduk, bazen onu ve arkadaşlarını yolda müzik yaparken görüyor-

dum. Aslında çok muhabbetimiz olmasa bile birbirimize hep sarhoşken rastladığımızdan gereğinden fazla samimiydik.

“Yirmi yıldır geliyorum oğlum ben buralara, senin gibi sonradan Ankara’ya gelmedik biz,” diye karşılık verdim. Aynı esnada birbirimize sarılıyorduk. Cidden çok garip; telefonunu bile bilmezdim Cihan’ın. O da benimkini bilmezdi. Eğer yarından itibaren bir daha karşılaşmazsak, ikimiz de birbirimizin hayatından öylece çıkar giderdik. Fakat her şeye rağmen yine de görüşünce böyle mutlu oluyorduk. Bir sandalye çekip masamıza oturdu. Sinem’le tanıştırdım kendisini. Her zamanki yine hafif çakırkeyifti:

“Adamım akşam konsere kalıyorsunuz değil mi?”

Rastalı arkadaşımın sorusuna ne Pervin’i, ne Ezgi’yi ne Ayhan’ı, ne de Süheyl Amca’yı hiç düşünmeden cevap verdim:

“Valla ben kalırım ama Sinem’i bilmiyorum. Sinem’i bilmiyorum derken genel olarak Sinem’i bilmiyorum. Daha bugün tanıştık kendisiyle,” diyerek, topu karşımda kıkır kıkır gülen güzel yaratığa attım.

“Kalırım canım, kalırım tabii de... Ne tür müzik çalıyorsunuz? Bari onu söyleyin...”

“Anadolu Regi çalıyoruz Sinem ama senin özel bir isteğin varsa, onu da çalarız. Kafamıza göre, biz bizyiz burada...”

“Anadolu Regi nedir tam olarak? Sorsam ayıp olmaz değil mi? Daha önce hiç duymamıştım da...”

“Ohooo Sinem, sen de çok soru soruyorsun! Regi, Regi. Anadolu da Anadolu. Anadolu Regi, Anadolu usulü Regi işte. Kal akşama, görürsün.”

“Kız ‘kalıcam’ dedi işte olm, ne var açıklasan biraz?” diyerek araya girdim. Cihan tabii bana göre daha fazla alkolü bünyesinde ihtiva ettiğinden, altta kalmaya pek niyetli değildi:

“Ya sen ne karışıyorsun benim Sinem’le olan muhabbe-time, alla alla? Biz anlaşıyoruz, di mi Sinem?”

Sinem tabii ne Cihan’ı, ne beni, ne de bizim aramızdaki bu sürekli atışma halini pek bilmediği için cevap veremedi. Sadece o sevimli dişlerini birazcık gösterecek şekilde gülümsedi ve “Hadi o zaman, hep beraber Anadolu Regi’ye!” diyerek içkisini havaya kaldırdı. Genç yaşına rağmen, konuyu güzelce toparlayabildiği için bir kez daha takdirimi kazanmıştı. Bir kez daha diyorum çünkü ilk takdiri tabii ki daha önce çok güzel ve sempatik olduğundan dolayı otomatik olarak kazanmıştı. Bunda garipsenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kabul etmek gerekir ki bu dünyada güzel ve sevimli insanlar hep bir adım önde oluyorlar.

Cihan birasını bitirmesinin ardından soundcheck için kalkması gerektiğini söylerken, biz de bir kez daha Sinem’le baş başa kalmıştık. Masaya ilk oturduğumuzdaki kadar ayık olmadığımın, karşımda neredeyse hiç tanımadığım birisiyle içiyor olmayı yadırgamıştım.

“Sinem ayıptır sorması, sen ne okuyorsun? Birden, seni hiç tanımadığımı fark ettim.”

“Arkeoloji okuyorum dersem tanımış olacak mısın beni?”

“En azından bir yerden başlamış olurum. Pöff! Tamam, kusuruma bakma. Tanışma konusunda biraz beceriksizim de...”

“Aaaa, nedenmiş o?”

“Galiba epeydir yeni birileriyle tanışmaktan çok sıkılıyorum. Nerede büyüdüğünü, hangi okula gittiğini, şimdi ne yaptığını anlat... Karşındakiyle ortak arkadaş bulmaya çalış; ‘Aaaa, orada bilmem kim vardır, kesin tanırısın’ gibi bir sürü ismi say ki, ortak tanıdık bulunca kendini daha bir güvende hisset. Daha önce onlarca defa anlattığın en komik anılarını, bir kez daha hayatına yeni giren insana anlat. Sanki zaten halihazırdaki arkadaşlarını, eşini, aileni çok iyi tanıyor, anlıyormuş gibi bir de karşıdakini tanımaya, anlamaya çalış... Ohoo, cidden çok yorucu Sinem.”

Ben bu kadar uzun bir tirat geçerken, Sinem sessizce lafımı bitirmemi bekledi ve sadece “Ya bu kadar strese girdiğini bilseydim, hiç tanışmazdım. Hep dedemin suı valla, özür dilerim,” dedi. Sonra da gülerek devam etti:

“Tanıştığımız her insanın hayatımızda yeni bir yük olduğunu ben de zaman zaman düşünüyorum ama şey... Yani ne bileyim Sinan, yaşayıp gidiyoruz işte. Yirmi iki yaşımdayım. Boyumdan büyük laflar etmek istemem. Fakat çok da düşünmemek lazım. Ayrıca, her tanıştığımız insanla da derin bağlar kurmak zorunda değiliz. Mesela ne var bugün burada birkaç saat eğlensek? Fena mı olur?”

Her ne kadar Sinem’in bu söylediklerini en ufak bir mimik vermeden; sadece “Hıı hıı...” anlamında kafa sallayarak dinlesem de o an bana dünyanın en bilge insanıymış gibi geldiğı için bir hayli oşmuştum. “Ya bakma sen, ben öyle içince her şeyi dert ediniyorum. Benimkisi lafın çoğu, hadi içeri gidelim. Konser başlıyor,” diyerek, elinden tutup kaldırdım. Düşünmem gereken çok şey vardı ama Sinem’in de dediğı gibi, “ok da düşünmemek lazım,” idi. Ki zaten artık alkol duvarının üzerinden atlamak üzereydim ve düşünebilme yetisinden giderek uzaklaşıyordum. Şuurum bedenimden ayrılıp, benimle vedalaşıyordu. Masadan kalkar kalkmaz Hasan Ecr’le göz göze geldiğim anda söylediklerim, bunu ispatlar nitelikteydi:

“Oooo, Hasan, iyilik meleğim! Sen burada mıydın ya?”

Hasan tüm bu abartılı girişime karşı –kendisi biraz alık ve tutuk bir insan olduğundan– sırtıtmakla yetindi.

“Ehehe, lan anca sırt ha! Anca sırt Hasan! Gel lan sarılcam; hayatın boyunca millete kendini sevdirmek için yapmadığın kalmadı. Gel sevicem!”

Buna benzer gereksiz ıkışlar ve sempatiklikler yapıyordum ancak bu söylediklerim gerek mekanın gürültüsünden, gerekse de alkolle birlikte peltekleşmiş olmamdan dolayı çok da anlaşılır değillerdi. Peş peşe içilen biralar hafiften kafamı yakmaya başlamıştı ancak bunu anlayabilecek kadar

da ayıktım. Hasan Ecür aval aval suratıma bakıp sırtıma devam ediyordu.

“Eee kardeşim, bu gece içkileri kim ısmarlıyor? Dur tahmin edeyim; Hasan Ecür mü yoksa?”

Hasan’ın yanındaki arkadaşı bıyık altından güldü. Hasan Ecür de içkileri kendisinin ısmarladığını “İsterseniz size de içki alayım,” teklifiyle kabul etmiş oldu. Tahminimde yanılmamıştım. Her şeye karşın, Hasan Ecür’ü zorla kolundan tutup çektim ve sarıldım. Tehlikeli bir sarhoş olmama çok az kalmıştı. Otuz yaşıma geldiğim için artık bir genç gibi değil, bir dayı gibi sarhoş oluyordum.

Hasan’la daha fazla yüzgöz olup Sinem’e rezil olmamak için muhabbeti kısa kesme becerisini gösterdim neyse ki. Hasan ibişi de Sinem’le el sıkışırken bana öyle bir baktı ki, gözlerinden “Oooo, köftehor, Ezgi’yi de hemen unutmuşsun!” dediği okunuyordu. “Köftehor” aslında 60 yaş altındaki insanların zora düşmedikçe kullanabileceği bir kelime değildir ama Hasan bunu gözleriyle bile söyleyebiliyordu. Gözlerimle ona, “Sen kafanı takma Hasan, bizi bu gece yalnız bırak,” demek istesem de o elbette bunu anlamadı ve biz içeri geçerken hemen peşimize takıldı.

İçerisi ne çok kalabalık, ne de boş sayılırdı. Loş bir ışıktaki Cihan sakın sakın şarkı söylüyordu. “Kurtların arasında, komik günler geçirdik. Çiçek gibi çocuklardan neler öğrendik,” diye gidiyordu şarkı. Bir şey öğrendim mi pek emin değilim ama kurtların arasında her şeye rağmen komik günler geçirdiğimden emindim. Her şey aslında çok komikti ve bunu fark etmek için sadece üzerinden biraz zaman geçmesi yeterliydi.

KIRILACAK HEVES BULUNUR

Konser alanına geçmemizin ardından orta alanda sağa sola doğru sallanan, yeri geldiğinde zıplayıp hoplayan kalabalığın yanında durmak yerine, oturmayı tercih ettik. Hadi ettik demeyeyim de; daha doğrusu “ettim.” Sinem aslında kıpır kıpırdı ancak şanssızlık o ki, benim pek de onun ritmine eşlik edecek halim yoktu.

Gerçi halim olsa da farklı bir şey yapmazdım. Kimseyi kandırmak istemem, hiçbir zaman öyle ortalara çıkıp kendimi tamamen salarak dans etmişliğim yoktur. Belki içkiyi biraz fazla kaçırdığım zamanlarda, belki abimin düğününde zorla... Onun dışında elimde içki milleti izlemek ve içimden “Ya keşke şunları kameraya çeksem de, sabah izletip utanırsam,” demek hep daha fazla hoşuma gitmiştir.

Şimdi de aynısını yapıyordum. İçerideki yüksek ses düzeyi Sinem’le sağlıklı bir iletişim kurmamıza engel olduğundan, oturduğumuz yerden öylece etrafı izliyorduk. Herkes o kadar mutlu görünüyordu ki, birden oradaki en mutsuz insanın kendim olduğum hissine kapılmıştım. Sanki hiçbirinin gecikmiş faturası yoktu, hayatlarında bir kez bile birinden mesaj beklememişlerdi, bir tanesi bile dayak yediğinin akşamında anneannesini kaybetmemişti ve hepsinin hali vakti yerinde gibiydi.

Yanımdaki Sinem’e baktım, o da gayet mutlu görünüyordu. Poff! Yarım saat önce keyfim gayet yerindeyken, neydi bu şimdi? Neşeli, alkollü Sinan olmam gerekiyordu ancak hiç ummadığım bir şekilde melankolik alkollü Sinan olmaya doğru hızla koşuyordum. Epeydir bu kadar çok insanı bir arada görmediğimden olsa gerek, kümülatif olarak böylesi yoğun bir mutluluğa hazır değildim.

Şu kafasını kazıtmış, oduncu gömlekli, İngiliz holiganı kılıklı çocuk, yaşama iştahıyla bende çoktan rahatsızlık ya-

ratmıştı. En az bir 15 dakikadır dizlerini karnına çekip, zıplayarak hiç durmadan dans ediyordu. Hemen onun bitişiğindeki üç kız ve iki erkekten oluşan arkadaş grubu ise suratlarındaki şaşal ifadeye paralel davranıyorlardı. Üniversiteli oldukları her hallerinden belli olan bu grup kendilerini müziğe bırakmak yerine yaklaşık 32 saniyede bir fotoğraf çektiyerek bu ânları ölümsüzleştirmenin peşindelerdi. Fakat her şeye rağmen, yine de benden daha mutlu olduklarından emindim.

Sinem ve benim masanın yakınında ayakta duran Hasan Ecür ve arkadaşı da gayet hallerinden memnundu. Hasan bir yandan kendini müziğin ritmine kaptırırken, bir yandan da arada bana bakarak göz teması kuruyordu. Her kafasını çevirdiğinde göz kırpması, gülümsemesi sonunda sinirlerimi bozdu. “Ne oldu oğlum?” manasında elimi salladım, yanıma geldi.

“Efendim abi? Bir şey mi var?”

“Ben sana soruyorum olm, bir şey mi var? İki de bir göz kırpyorsun?”

“Haaa, yok abi... Öyle bakıyorum, n’oldu rahatsız mı oldun?”

“Oldum, evet...” dedim, alttan almayarak. Aslında Hasan’dan rahatsız olmamıştım. Tüm kararsızlıklarım, her şeyi oluruna bırakmam ama tam da bırakamam, arada derede geçen hayatım ve bir türlü bulduğum andan, mekandan mutlu olamamam bizim zavallı Hasan’a patlamıştı. Yine de yüzüme bakıp olabilecek en masum şekilde “Pardon abi,” deyince, sinirimi ona da yöneltemeyeceğimi anladım. Sigara içmek için dışarı çıktım, peşimden de Sinem geldi. Üzerimdeki gerginliği gizlemek için aklıma gelen ilk şeyi söyledim:

“Aaa, ne tütünü bu? Bana da ver, ben de sarayım...”

Kendisi için çıkardığı kağıdı ve filtreyi hiçbir şey söylemeden bana verdi, sonra da çantasından birer tane daha çıkardı. Aramızda, sanat filmlerinde rastlanan türden bir sessizlik oluşmuştu. Her yaptığımız hareket, elimizi cebimize

sokmamız, çantada bir şey aramamız çok fazla ses çıkarıyor ve o esnada duyulan tek şey –arkadaki kakafoni ile birlikte– bu sesler oluyordu.

“Sen iyi misin Sinan?” diyerek, sessizliği bozdu sonunda Sinem.

“İyi ya, birden enerjim düştü ama bir şey yok. Yorgunluktandır belki, uzun bir gün oldu.”

“İstersen biramız bitince gidelim, ben de yoruldum aslında. Hem yarın sabah okul var.”

Buraya ilk geldiğimizde, bir anlık da olsa aklımdan “Sinem’le bu gece bir şeyler olur mu acaba?” sorusu geçmişti ama sonra hem Pervin, hem Ezgi’nin bende yarattığı yorgunluk, her şeyi unutturmuştu.

“Evet ya, eve gidip uyumak için sabırsızlanıyorum ben de...” derken, bir yandan da Sinem’in bana verdiği tütünü övüyordum. Aradaki cinsel enerji benim açımdan kendiliğinden bittiğinden konuşmak için onu etkileyecek enteresan konu arayışından vazgeçmiştim. Aklıma gelen her şeyi, ezberden söylüyordum.

“Yok yok, içimi bayağı rahatmış. Aslında tütün içmek lazım da, üşeniyorum iki saat sarmaya.”

“Ben çok seviyorum valla, hem de sarıcam edicem derken, daha az sigara içiyor insan.”

“Hem de daha ucuz, tabii o da var,” diyerek, tütün hakkında yapılabilecek en sıradan yorumları iki dakika içinde tüketmiştik. O da anlamıştı benim artık sokakta karşılaşılan uzaktan tanıdık gibi boş boş muhabbet ettiğimi. İkimiz de bitse de bir şekilde gitsek hissine kapılmışken Sinem’in telefonu çaldı. Arayan Süheyl Amca’ydı. Ya da Komiser Süheyl. Veya beni elimde mektupla DTCF’nin önünde maymun eden alt komşumuz.

Ekrandaki ‘Dedemm’ yazısını gülerek gösterdi Sinem. Ben de gülümseyerek karşılık verdim, burada bulunmamıza

neden olan Süheyl Amca'nın telefonla da olsa gecemize iştirak etmesine...

“Efendim dedecim? Ha baba sen misin? Nasıl yaaa?” dediği anda gülümseyen surat ifadesi dramatik bir şekilde değişmişti. Daha çok babası konuşuyor, o da endişeli bir halde dinliyordu. “Nesi var baba? Kötü bir şey mi yani? Tamam tamam... Hangi hastanedesiniz? Anladım, ben hemen geliyorum,” benzeri sözleri sarfederken suratının rengi de kırmızıdan, beyaza dönüşmüştü. Telefon konuşması belki toplamda otuz saniye sürmüştü olabilir ama sanki bir saattir telefonunu kapatmasını bekliyordum.

“N’olmuş Sinem? Süheyl Amca iyi mi?”

“Bilmiyorum, babam bir şey demedi. Şimdi hastanelerimş... Allahım, hiç hazır değildim şu an buna...”

“Dur ya, hemen koyverme,” desem de, ne yapacağımı bir kez daha bilmez haldeydim. Bu yaşıma kadar süregelen durum hayatım art arda kökünden sarsılıyordu. “Hay Allahım! N’olurdu bir gün de normal olsa, bir gün de hiçbir şey olmasa? “No alarms, no surprises.”^{3*} Lütfen ama,” şeklindeki iç sesim eşliğinde, gözleri dolu dolu olmuş Sinem’le birlikte taksiye doğru yol aldık.

Hayatımda Ezgi ile başlayan hatalar zinciri, domino etkisiyle hem beni, hem de bulaştığım insanları tek tek etkiliyordu. Tüm bu yaşananlardan hiçbirinin gerçekleşmemesi gerekirken zamanda kırılma yaratmıştım ve birden gayet sakin giden evrenimden, paralel bir başkana evrene geçmiştim. Ya da bu bilimsel açıklamalar yerine; büyümenin böyle bir şey olduğunu kabullenmeliydim. İnsanın aldığı yaş sayısı arttıkça, aldığı güzel haber sayısında da gözle görülür oranda düşüş kaydediliyordu. En azından benim tecrübelerim bu yöndeydi ve bu hesaplaşmalar eşliğinde kendimi yeni bir kötü habere daha hazırlıyordum.

Eğer, Süheyl Amca’dan yardım istemek gibi dünyanın en aciz fikrine mal bulmuş mağribi gibi sarılmasaydım, hiç

^{3*} Radiohead’in bir şarkısı.

değilse son iki gündür yaşadıklarım başıma gelmeyecekti ve şu an takside Sinem’e eşlik ediyor olmayacaktım. Sinem böyle bir haberi almaya pek hazır olmasa da sükunetinden ödün vermiyordu. “İyi şeyler düşünmeye çalış Sinem, yapılabilecek başka bir şey yok,” diyebildim. Ortamdaki sessizliği bozmam gerekiyor gibi gelmişti. Cevap vermedi. Yanında olduğumu hissettirmek adına, şefkat dolu bir şekilde sırtını okşadım.

Süheyl Amca’yı düşündüğümde aklıma sadece karısını kaybettikten sonra yapayalnız kaldığı geliyordu. İlerlemiş yaşının üzerine zihinsel olarak da çok iyi bir halde olmadığını ekleyince, hayatını kaybetme ihtimali çok da trajik değildi aslında. Hatta kuvvetle muhtemel sırf çocuğuna, torununa ayıp olmasın, durduk yere “Lan bizim dede neden intihar etti acaba?” şeklinde düşünmesinler diye yaşamıştı bunca sene. Gerçi adamın neden hastanede olduğunu bilmiyordum ama kafamda çoktan öldürmüştüm yaşlı komşumuzu. Şu saatten sonra bu kadar yol gidip, ufak bir “Ya bu akşam yemekten sonra çok çarpıntımdı vardı,” gibi bir şey duyarsam, bozulurdum açıkçası.

Hahaha! Bu son düşündüğüm şeylere kendim de gülmüştüm. Sırf ben taksiyle on dakikalık bir yere gidiyorum diye öldürmüştüm koskoca adamı.

“Yanımda olduğu için teşekkür ederim,” dedi, Sinem. Hastanenin kapısından girmek üzereydik. Gülümsedim sadece. O an kafamda tek bir şey vardı: Tüm şu hengamenin hemen bitmesi ve artık bir köşeye çekilip uyumak. Bu aralar uyanık olduğumda o kadar çok şey başıma geliyordu ki, son on beş gün sadece uyuyup evden çıkmasaydım hayatım çok daha güzel olabilirdi. Hatta sırf bu yüzden dünyadaki herkes güç birliği etmişçesine, sinsice beni uyutmamaya çalışıyor bile olabilirdi. O uyutmayanlardan birisi de şu an Süheyl Amca idi ve yoğun bakımda yattığı kapının önüne varmıştık. Yani öyle sanıyorduk. Meğer yoğun bakımda falan değilmiş. Adamı kafamda öldürmekle hiç de haksız sayılmazmışım. Çoktan ölmüş.

Bir bu eksikti, kahretsin! Bu gece de gidip güzelce uyuyamayacaktım. Ah be Süheyl Amca, ne vardı birkaç gün daha dayansaydın? Ah be yani, ne diyeyim ki? Allah rahmet eylesin koca Süheyl Komiser. Ölümünü tam da bana denk getirdiğin için ayrıca teşekkür ediyorum.

STÜDYODA GERGİN ANLAR

Birisi öldüğünde çok kısa bir süre hayatını kaybeden kişi için üzülsünse de, hemen ardından insan o ölümü alıp yine kendisi üzerinden değerlendirerek, kendisi için endişeleniyor. Anneannem öldüğünde, kısa bir süre onun bundan böyle toprağın üst tarafında olmayacağına üzülmüştüm. Hemen ardından ölüm sırasının artık anneme, babama ve sevdiklerime geliyor olduğu gerçeği boğazıma düğümlenmişti ve peşinden de kendim için hayıflanmıştım.

Süheyl Amca örneğinde ise tam bir gamsız gibiydim. Hastanenin ortasında herkes oturmuş Süheyl Bey için ince ince gözyaşı dökerken, ben çok kısa bir süre içerisinde ikinci kez birisinin cenazesine katılacak olmama üzülyordum. Evet, aramızdaki ince duvarın arkasında cansız bir şekilde yatan Süheyl Amca'nın hali değil de, benimkisi çok daha acıklı gibiydi.

Sinem'e baktım, onun durumu da iyi sayılmazdı. Şundan bir saat önce beraber içip, gülüp, eğlenirken, şimdi ölümün soğuk gerçekliği karşısında afallamıştı. Salya sümük ağlamamak için kendisini tuttuğu rahatlıkla anlaşılyordu. Sesi titreyerek babasına sordu:

“Nasıl olmuş?”

“Öğlen vakti Maltepe’de dolaşırken kalp krizi geçirmiş. Hemen ambulansla hastaneye getirmişler ama kurtaramamışlar maalesef.”

“Hiç mi dayanamamış dedeğim? Hemen mi kapamış gözlerini?”

Sinem’in babası bu soruya öncelikle kızına sarılarak karşılık verdi. Uzun ve içli bir sarılmanın ardından doktorların çok uğraştığını, ancak Süheyl Amca'nın henüz Maltepe'deyken son nefesini verdiğini anlattı.

“Dedem en son ne zaman Ayrancı’dan çıktı hatırlamıyorum bile, ne işi varmış baba onun Maltepe’de?” sözleri dökülürken ağzından, boncuk boncuk ağılıyordu Sinem.

“Bilmiyorum kızım. Biz de aynı soruyu sorduk haliyle. Cebinden yine bir sürü mektup, bir sürü kağıt çıkmış dedenin. Henüz hepsini inceleyemedim ama kağıtların bir tanesinde ‘Ayhan Kiper-Maltepe’ yazıyordu. Kim bilir yine kime, ne mektubu verecekti?”

Bu sözleri duyduğum anda kıpkırmızı olmuşum. O an Sinem’le göz göze geldik. Ben de mektup verdiği mağdurlardan biri olduğum için, Sinem sözcüklerini daha dikkatli kullanmaya gayret eder gibiydi:

“Başka bir şey var mıydı peki kağıtta?”

“İşte yine o polisçilik oyunlarını oynuyormuş sanırım. Ayhan Kiper’in altına suç şeması falan çizmiş, bir sürü isim uydurmuş, ‘S.S.-Selanik-Araştır’, ‘Çantada ne vardı? - Bul’ diye not almış. Bayağı eğleniyormuş anlaşılan...”

Sinem’in babası konuştuğu anda suratımın aldığı renk artık geniş bir yelpazeye bürünüyor ve her bir kelimedede farklı bir ton oluyordu. İçimden çektiğim “Ha siktir”lerin sayısı da bu renk skalasındaki değişime bağlı olarak artıyordu. Korku ve panik içerisinde Sinem’e dikmişim gözlerimi. Acaba Selanik yolculuğumu anlatırken ona hiç Ayhan isminden bahsetmiş miydim? Ha siktir ya, bütün gün barda oturup çok fazla şey anlatmışım ama neyi söyleyip, ne söylemediğimi hiç bilmiyordum. Şuurum benimle birlikte değildi. Aklıma gelen en iyi şey, Sinem’in babasına başsağlığı dileyerek, konuyu değiştirmek oldu:

“Başınız sağolsun beyfendi, ben Süheyl Bey’in üst kat komşusuyum. Çok severdim Süheyl Amca’yı...”

“Figen Hanım’ın oğlusun sen, değil mi?” dedi babası. Tanımişti beni.

“Evet efendim, annemler de haberi aldığı anda çok üzüleceklerdir,” diye karşılık verdiğim sırada, lafımı yarıda kesti.

“Biliyorum evladım tabii. Babamlar yıllardır o apartmanda oturuyor. Sizin küçüklüğünüzü hatırlıyorum, sen işsiz olan oğlusun sanırım?”

Zaten sinirlerim yeterince laçka olduğundan, küfretmek için zor tutmuştum kendimi. Sinem’in babası beni hatırlıyor, biliyor ama nasıl? Adamın daha babası yeni ölmüş ve aklına gelen şey benim işsizliğim.

“Ben o kadar da ünlü olduğumu bilmiyordum,” dedim. Sonra da zoraki gülümseyerek devam ettim: “Yani işsiz değil de, ‘Kendisine ve hayatına daha çok vakit ayırmak için iş hayatından kaçınan birey’ dersek, daha doğru olur...”

“Hiç önemli değil valla evladım, bana kalsa hiç çalışma. Eğer kendin mutluysan, ne önemi var? Babam senden işsiz-güçsüz diye bahsetmişti, ondan aklımda öyle kalmış. Yoksa bak işte, babam da toprak oldu. Hayat kısa, ömür gelip geçiyor.”

Ersan Bey’in bu söylediklerine herhangi bir karşılık veremedim. Yapacak bir şeyimiz olmadığını, hepimizin bu durumu kabullenmesi gerektiğini anlatmak için dudaklarımı büzdüm ve kaşlarımı kaldırdım. Suratımda sanki kocaman bir “Bilmiyorum” yazısı belirmişti.

Ortamda Ayhan Kiper isminin zikredilmesinden sonra, bir de Süheyl Amca’nın oğluna benden bahsetmesi fena canımı sıkıyordu. Başka neler biliyordu benim hakkımda? Ayrıca o suç şeması da neyin nesiydi? Adamdan altı üstü bir sabıka dosyası istedim, gitmiş kendine neleri vazife bellemiş! Ben kafasının gidik olduğunu öğrendiğimden beri onu tamamen unutmuş ve umudumu kesmişken adam neredeyse Ayhan’ın evine gitmek üzereymiş. Hatta daha kötüsü, Ayhan’la karşılaşp, heyecanlandığı için de kalp krizi geçirmiş olabilirdi.

Ersan Amca bu bir yere varmayan ve giderek daha da korkunç hale gelen düşüncelerimi, “Sinem, sen istersen Sinan’la dedenin evine doğru yola çık. Biz de buradaki son birkaç işlemden sonra geleceğiz,” diyerek böldü. Sinem

sessizce ağladığı için pek tepki veremedi bu sözlere. Ben ise gitmeden önce bir şeyi açığa kavuşturmak istiyordum:

“Ersan Amca, Süheyl Amca benim hakkımda ‘işsiz-güçsüz’ dışında, başka bir şey dedi mi?”

“Sonra konuşalım Sinan, şimdi inan hiç yeri değil. Hadi siz gidin.”

Adam haklıydı, şimdi hiç yeri değildi. Yine de Sinem’in koluna girip, hastaneden çıkarken “Acaba Sinem’in de ağzını arasam mı?” diye aklımdan geçmedi değil. Sinem’in şirin yüzü, ağlarken de şirinliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu.

Pek inançlı biri olmasam bile, yine de içimden “Allahım, umarım Süheyl Amca’nın ölümünde benim herhangi bir katkım yoktur,” diye dua ettim. Hastane koridorlarından taksi durağına giderken yol gittikçe uzuyordu ve yol uzadıkça benim de pişmanlığım ve kendime olan kızgınlığım artıyordu.

Ya gerçekten Süheyl Amca benim yüzümden ölmüşse? Kendimi affetmem ne kadar sürerdi ki? Bir yandan düşününce, en iyi ihtimalle yaşasa yaşasa üç beş sene daha yaşardı, o yüzden kendimi çok da suçlamamam gerektiğine karar verdim ve Süheyl Amca’nın dünyalar tatlısı torunuyla, bizim apartmana doğru yola çıktık.

KEŞKE BÖYLE OLMASAYDI

Sinem eve gitmek için çok da acele etmek istemediğinden, yürüyerek gidiyorduk. Konuşacak hiçbir şey yoktu. Yalandan teselli edecek değildim, ki teselli etmeye çalışırken işi “Ya boşver, zaten kurtuldu adamcağız,” demeye vardıralırdım. Dedesi çoktan bu dünya ile bağlarını koparmış, kendi küçük dünyasında saçma sapan oyunlar oynayan bir adamdı ve kalp krizi de belli bir yaştan sonra ölmek için en güzel yoldu. Hasta olup yıllarca birilerine yük olarak yaşaması, kendisi dahil aile fertlerinin ölmesi için gözüne bakması yerine tek celsede bu dünyadan ayrılması en hayırlısıydı.

Eğer Süheyl Amca böyle aniden gitmek yerine hasta olma yolunu seçseydi, bir süre sonra Sinem dahil ailedeki herkeste “Pöff! Yine hastaneye gitmemiz gerekiyor,” bıkkınlığı oluşacaktı. Ölmesi an meselesi olan ama bir türlü son nefesini vermeyen yaşlı komşumuz için nafile test sonuçlarını alacak, onları inceleyecek ve ömrünü bir süre daha uzatmak için gayret edeceklerdi. Süheyl Amca ise kimseyi tüm bu zahmetlere sokmamış, ansızın vefat etmişti. Gerçek fikrim buydu ama dedesinin ölmesinin aslında çok da iyi olduğunu Sinem’e anlatmanın bir anlamı yoktu. Yürüyorduk işte soğuk bir Ankara akşamında, sessizliğin tüm ağırlığıyla...

Bu son cümle doğru değildi. Sessizliğin ağırlığı falan yoktu; ben düpedüz saçmalamaktan korktuğum için konuşmuyordum. Ağzımı her açtığımda işler daha da berbat hale geliyordu ve artık bundan bir hayli yorulmuştum. Bazen hiçbir şey yapmamak en iyisi olabilirdi ancak tam olarak nerede durmam gerektiğini asla bilmiyordum. Bizim apartmanın hemen karşısında dört katlı ve dört katının penceresinde de parmaklıklar olan bir bina vardı. Tam da o binanın zemin katında oturanlara benzetiyordum kendimi. Zemin katta oturanlar hırsız-uğursuz gelir diye, gitmiş demir parmaklık taktırmıştı. Hiçbir şey yapmasalardı, belki şu an

apartmanda kimse boş yere uğraşmayacaktı. Ama yok işte; korkudan bir şeyler yapma ihtiyacı duymuşlardı. Yememişler, içmemişler, koşa koşa pencereye demir parmaklık tak-tırmışlardı. Birinci kattakilerin aslında rahatı yerindeydi ama onların da huzuru kaçmıştı doğal olarak. Hırsızlar pek rahat-lıkla zemin katın parmaklıklarına tırmanıp, kendi evlerine çıkabilirler diye, el mecbur demir doğramacıya gitmişlerdi. Peşi sıra onların yüzünden ikinci kattakiler ve en sonunda da üçüncü ve dördüncü kattakiler “ferforje” kelimesinin ne demek olduğunu öğrenmişlerdi. Üst kattaki zavallılar, sırf zemin katın korkaklığı ve fazla tedbirli olması yüzünden dışarıya demirliklerin arkasından bakmak zorundalardı. Hal-buki Ayrancı’ydı burası, meclisin dibi. Yaşanabilecek en güvenli yerlerden birisi...

Ben işte bu kısa hikayedeki zemin kattım. Benim korku-larım ve takıntılarım yüzünden etrafımdaki insanlar da rahat-sız oluyorlardı. Evet, en çok rahatsız olan bendim ama be-nimle ilişiği olan herkesin hayatı daha da zorlaşıyordu.

Ne gerek vardı yani Süheyl Amca’yı bu işlerin içine dahil etmeye? Ya da ne gerek vardı Selanik’e gitmeye? Ya da daha doğrusu ne gerek vardı Ezgi’nin yüzünden Ayhan’a bulaşmaya? Hepsi gereksizdi. Hepsi benim obsesifliğimin ve bir şekilde anlamlandıramadığım boş ve gereksiz arayışların neticeleriydi.

Evet takıntılıydım. Tam kapanmayan dolap kapaklarına dayanamıyordum. Yemek yiyen insanların ağız seslerine katlanamıyor, başkalarının hakkımdaki düşüncelerini çok merak ediyor ve hepsini kelimesi kelimesine öğrenmek için aşırı efor sarf ediyordum. Tüm bunları yapıyordum çünkü bu küçük takıntılar bir yandan da beni oyalıyordu. Hayata olan inançsızlığım, boşvermişlik hissim... Hepsi bu takıntıların arasında kaybolup gidiyordu. Hayatın kendisiyle uğraşmak yerine bu ufak şeylerle uğraşıp kendime iş çıkartıyordum.

Yol boyunca kafamda sıralanan bu cümlelerle birlikte ne kadar yürüdüğümüzü hiç anlamadan bizim apartmana gel-miştik bile. Süheyl Amca’nın evinin kapısı açıktı. Kapının önü ayakkabılarla doluydu. İçeride Sinem’in halaları, amca-

ları ve diğer akrabaları bekliyordu. Apartman ahalisi de tam kadro oradaydı yine. Hey gidi! Bu apartmandaki son cenazede Süheyl efendi takım kıyafeti ile arz-ı endam etmiş, sonra da tüm gün boyunca bana sarmıştı.

İçeriye girdiğimizde Sinem artık tamamen kontrolünü yitirmişti. Normalde şiveli konuşmayan biri hısımlarını gördüğünde nasıl kendini koyverip şiveli konuşmaya başlıyorsa, başkalarının yanında vakur olan Sinem de akrabalarının yanında salya sümük ağlamaya başlamış, “Halacım!” diyerek tombulca bir kadına sarılmıştı. Annemler ise diğer komşularla birlikte sadece cenazelerde taktıkları tülbentleri ile sessizce duruyorlardı.

Offf! Cidden içimi şişirmeye yetecek bir manzaraydı. Anneannemin cenazesinden nasıl kaçtıysam, buradan da bir yolunu bulup kaçmalıyım ama anneciğimin gözleri üzerimdeydi. Daha birkaç gün önce Süheyl Amca’ya Ayhan hikayesini anlattığım koltukta oturmuş, bana “Hele bugün de erkenden sıvış da, bak n’oluyor?” der gibiydi. Çocukluğuma dönmüş, kendimi annemin beni götürmeden önce defalarca uyardığı günlerden birindeymiş gibi hissetmişim. “Bak Sinan, seni götürüyorum ama beni orada rezil edersen,” diyerek başladığı tembihler kafamda yankılanıyordu. Nasıl unuttalırdım ki? O kadar uyarıya rağmen gittiğim günde, annemin komşularının ortasında “Anneee, pasta kokuyor” diye ağladığımı? Misafir gittiğimiz evde hemen tüm pastalar önüme serilmiş, annem de büyük bir utanç içerisinde “Ya gören de evde hiç pasta yapmıyoruz zanneder,” diyerek durumu geçiştirmeye çalışmıştı. O pastaların üzerine, eve girdince bir güzel dayak yemiştım tabii ki.

Elbette şimdi böylesi bir rezillik yapmayacaktım ama aklımda derhal gidip Ayhan’ı bulmak vardı. Ne olacaksa olsun, her şeyi açık açık anlatacaktım. “Gaza gelip öyle bir mesaj attım. Para istedim. Sonra da götüm yemediği için bir daha arayıp sormadım. Çantada ne olduğunu bilmiyorum ama yapamadım. Sen de bana güvenmeseydin arkadaş” içerikli bir konuşma hazırlıyordum kafamda. Tüm bunlar olurken, telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı.

“Alo Sinan...”

“Buyrun benim ama tanıyamadım?”

“Demek sesimi de tanıyamıyorsun artık.”

“Ya sınava mı sokuyorsun beni, telefonda ses anlaşılmıyor pek.”

“Sinan, Pervin ben... İsmimi falan hatırlıyorsundur umarım. Nasılsın?”

“Ha Pervin, anlamıştım ama son ana kadar yine de emin olamadım. Napayım, ben iyiyim de... Sen n’apıyorsun, nasılsın?”

“Ben de iyiyim Sinan, evi boşalttım. Telefon hattımı kapattım. Arkadaşımda kalıyorum. Sen n’apıyorsun?”

“Yurtdışına çıkacak diye telefon hattını kapatana da ilk kez sende görüyorum.”

“Hahaha ufak hesaplara bayılırım Sinan, para öyle kolay kazanılmıyor. Sen n’apıyorsun diye sordum.”

“Pervin, öncelikle senden derin bir nefes almanı istiyorum. Biliyorum, seninle ne zaman konuşsak hep bir şeyler çıkıyor ve bu yüzden senin tarafından tam bir yalancı gibi algılanıyorum ama...”

“Algı değil Sinan, ben seni böyle kabullendim artık. Boşver sen, anlat.”

“Ya işte onu diyorum, neyi kabulleniyorsun? İnan bana sana hiç yalan söylemedim.”

“Evet, şu an bir yalan daha söyledin. Neyse, devam lütfen...”

“Pervin, şu an alt komşumuzda, cenaze evindeyim.”

“Ahahahaha! Sinan, sırf benden kaçmak için etrafında öldürmediğin kimse kalmadı ha. Gecenin bi yarısı ne cenaze eviymiş o?”

“Adam daha bu gece öldü. Ne yapsaydık, sabahı mı bekleyseydik?”

“Hahaha! Sinan, neden normal bir insan gibi ‘Ya ben Hindistan’a gelmek istemiyorum’ diyemiyorsun?”

“Pervin, gerçekten cenaze evindeyim. İstiyorsan gel buraya. Niye yalan söyleyeyim sana?”

“Peki o zaman, geliyorum! Biraz alkollüyüm ama kusuruma bakma. Cenaze evinde umarım pek göze batmam.”

Tüm risklere rağmen Pervin’e adresi verdim. Evden kaçma planları yaparken bu pek iyi olmamıştı ama hayır, artık bir yalancı olarak anılmak istemiyordum. Hayatımın en karışık dönemlerinde karşıma çıktı diye ayak üstünde kırk yalan söyleyen birisi olarak ilan edilmişim ve bunu bir şekilde değiştirmeliydim.

Eh madem dışarı çıkamıyordum, annemin gözüne girmek için gidip uslu bir çocuk gibi yanına oturdum. Evde Sinem dışında pek ağlayan yoktu ama kimse de ağzını açıp bir şey konuşmuyordu. Herkes sanki çok önemli şeyler düşünüyor-muş gibi boşluğa bakıyordu. Ben de önemli şeyler düşünüyordum. Acaba bu ev kime kalacaktı? Keşke Süheyl Amca’nın akli yetersizliğinden yeterince faydalanıp, evi üstüme alsaydım.

Şaka yapıyorum; tabii ki böyle bir şey yapmazdım ancak düşününce içten içe gülmüştüm. Böyle iç sıkıcı, yürek daraltıcı anlarda olabilecek en saçma şeyi düşünerek gerçeklerden kaçıyordum. Evet, normalde gamsız ve vurdumduymaz biri olabilirim ancak böyle bir şeyi merak edecek kadar da şeref-siz ve ar damarı çatlamış birisi değildim. Zaten bu düşünce-nin ardından evi üzerime almayı değil, Sinem’in alt katımıza yerleştiğini ve sevgili olduğumuzu düşündüm. Ne güzel, ev problemi olmadan güzelce sevişirdik. Sonra da sırf görev icabı annemleri görmeye yukarı çıkardım.

Normalde bu ve benzeri çirkin düşünceler, hemen her konuda aklımı bir köşesinden geçebiliyordu. Hiçbir zaman yapmayacağım, yapmak için cesaret etmeyeceğim, zaten aslında çok da umrumda olmayan bu fikirler yine de beyin jimnastiği yaptığım sırada beliriveriyorlardı. Bence her insan-ın aklından her şey geçiyordu ve sadece kötü insanlar, kötü

fikirleri hayata geçiriyorlardı. Aklından her şeyi geçirmeyenler ise o kadar da akıllı olmayanlardı. Ne var yani; gayet güzel bir hayal değil mi? Sinem’le sevgili olmak, bu evde oturmak, hiç zahmetsizce sevişip akşam da annemin yemekleri için yukarı çıkmak? Belki çok basit gelebilirdi ancak az buçuk düşünme yetisi olan herkesin aklından buna benzer düşünceler bir anlığına olsa da geçerdi.

Tüm bu aklımdakileri bir kenara bırakarak, diğer odada ağlayan Sinem’in yanına gitmek için ayağa kalktım. Bir yandan gözlerinden yaşlar süzülürken, bir yandan da sigarasını içiyordu. Fransız filmlerindeki kadınlar kadar etkileyiciydi gerçekten. Birinin artık bu evdeki sessizliği bozması gerekiyordu. Bu cesur delikanlı da maalesef ben oldum.

“Çok değil, 15 gün önce anneannem öldüğünde yanıma gelmişti Süheyl Amca. O gün hayatımda ilk defa bir kavga ya girdiğim için yüzüm gözüm morarmıştı. Sürekli ‘Neyin var olm, bak söyle lütfen’ diye peşimden koşmuştu rahmetli...”

Bu söylediklerime Sinem bir tepki vermemişti ama en azından gözyaşları durmuş gibiydi. O yüzden, aslında anlatacak çok bir şey olmasa bile devam ettim.

“O gün kendi kendime, ‘Keşke daha önce muhabbet etseymişim kendisiyle’ dediğimi hatırlıyorum. Sonra da zaten bu Ayhan Kiper muhabbeti ile daha da yakınlaşma fırsatı bulduk,” dedim ve yutkundum.

Sıçmıştım.

Konuşmam sırasında boşluğa bakıp, hiçbir şey söylemeyen Sinem son cümlemden sonra gözlerini belerterek bana döndü. Karnımda kelekler uçmuyor, adeta kamikaze saldırısı yapıyorlardı. Kızı teselli edeceğim diye tutmuş Ayhan Kiper’i konuya dahil etmiştim.

“Ayhan Kiper’i tanıyor musun sen?”

“Anlatmıştım ya, hani beni Selanik’e gönderen herif. Şey... Dedenden, hakkında bir şeyler bulması için yardım istemişim.”

“Anlattıysan bile aklımda kalmamış ismi. Demek o kağıtlardaki Ayhan Kiper, senin arkadaşınmış. Çok güzel.”

Sinem’in o son “Çok güzel” derkenki iması ve vurgusu çok açık ve netti. “Ha, dedemi sen öldürdün demek? Neyse, sorun değil,” der gibi, canımı acıtmıştı. Gerçi dediğinde haklı da olabilirdi ama yani bazı insanlar bu ölüm mevzuunu çok fazla büyütebiliyordu.

“Sinem, deden kalp krizinden öldü. Ayhan Kiper’le ilgisi olduğunu pek sanmıyorum. Şu durumda söylemek biraz ayıp olabilir fakat, mental olarak da ne durumda olduğunu sen de bal gibi biliyorsun. Daha evvelsi gün elimde prospektüslerle, üzerine ‘ud taksimi’ yazılı ıvır zıvırla beni sana göndermişti.”

“Sinan, sen rahmetli dedeme bunak mı diyorsun? Yoksa ben mi yanlış anlıyorum?”

Sinem bu soruyu sorduğu sırada, telefonum çaldı. Pervin gelmiş olmalıydı. Telefonu bahane ederek, bir şey söylemeden odadan çıktım. Tahmin ettiğim gibi Pervin gelmişti, oldukça sarhoş ve bir hayli de güzeldi. “Oooo, Sinan Bey. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi düşünüyordum,” diyerek girdi kapıdan.

“Pervin’cim, yanlış anlama ama önceden uyarmak istiyorum; lütfen cenaze evinde olduğumuzu unutma...”

“Ahahaha! Gamsız Sinan ne kadar da evhamlı biri haline gelmiş böyle. Peki mösyö, siz nasıl isterseniz. Çok uslu bir kadın olmaya söz veriyorum,” derken dudaklarıma bir öptüçük kondurmuştu bile. İyi ki de alkollüydü. Yoksa beni öpmek yerine, o da gözlerini belertmeyi seçebilirdi.

Elbette ki bir cenaze evinde olduğumuz için, içeri Pervin’le girdiğimde coşkulu bir tanıştırma merasimi yapamadım. Zaten annem hariç kimse de bizim farkımızda değil gibiydi. Sadece annem birkaç saniyelik bakışla Pervin’i süzmüş, “Oooo, demek oğlum bu kızla beraber. Kimin nesi acaba?” mesajını ikimizin üzerine göndermişti. Bu mesaj Sinem’in odadan çıkmadan önce yolladığı mesajlardan daha

zararsız gibi dursa da uzun vadede daha çok can sıkacağı için, Pervin’le birlikte Sinem’in yanına gittik.

“Pervin’cim, Sinem... Sinem, Pervin,” dediğim sırada, yanlış bir şeyler yaptığım apaçık ortaya çıkıyordu.

“Başkaları da gelecek mi Sinan? Arkadaşlarına eğlence mi var dedin?”

“Hayır Sinem, Pervin beni almaya geldi. Geçerken de, size başsağlığı dilemek istiyormuş. Değil mi Pervin?”

“Aaa, gerçekten birisi ölmüş mü ya? Ben hiç inanmamıştım,” dedi Pervin. İkisi de, iki taraftan üzerime oynuyordu. Suratımın buhar kazanında yandığını ve şekilden şekle girdiğini hissedebiliyordum.

“Pervin, ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Bu akşam Sinem’in dedesini kaybettik maalesef. Kendisine başsağlığı dile, sigara içelim, sonra da kalkarız,” diyerek durumu kontrol altına almaya çalıştım. Olacak gibi değildi ama yine de oldurmaya çalışıyordum işte.

“Başın sağolsun Sinem. Böyle durumlarda ne denir bilmiyorum inan, fakat bu dünyadan daha iyi bir yere gittiğine inanmak galiba en iyisi,” dedi Pervin. Sonunda etrafımdaki birisi mantıklı bir cümle kurmayı başarmıştı. Sinem ise silahını indirmeye hiç niyetli değildi. “Teşekkür ederim. Biraz kötü bir zamanda tanıştık ne yazık ki. Sen gelmeden önce Sinan’ın arkadaşı Ayhan Kiper’den ve dedeme bunak demesinden bahsediyorduk.”

Her ne kadar sükunetimi korumaya çalışsam da artık dayanamadım. Daha bu sabah dedesinin saçma sapan hareketlerinden gülerек bahseden ve “Biz ona deli deyip geçiyoruz,” diyen hanımefendi, şimdi kalkmış sanki tüm bunları ben uydurmuşum gibi davranıyordu. İşin kötü tarafı, bunu en ufak fısıldamanın bile fark edildiği bir yas evinde yapıyordu. Tabii ki konuşmalarımızı sadece biz işitmiyorduk. Sinem’in babası Ersan Bey kafasını kapıdan uzatmıştı. “Ayhan Kiper’le senin ne gibi bir bağlantın var Sinan?” diyerek yekten girdi konuya.

Yetmiş küsur yaşında adam kalp krizinden ölmüştü ama burada ben sorguya çekiliyordum. Bu kadarına dayanamazdım artık. Durduk yere bir de yas evinde infial yaratmamak için Ersan Amca'ya apartmanın önüne çıkmayı teklif ettim kısık bir sesle.

“Abi şimdi herkes çok üzgün, istersen ben dışarıda anlatabayım. Hem de bir sigara içeyim, kafam açılsın.”

Sinem ve Pervin'i baş başa bırakırken içim hiç rahat değildi ama ben önde, Ersan Amca arkada sessizce evden çıktık. Ersan Amca sinirli bir şekilde sigarasından uzattı. “Yok abi, o öksürtüyor,” diyerek kendi sigaramdan aldım bir tane. Hiçbir şey demeden sigara yakma işlemlerini gerçekleştirdik ve sessizce çekilen ilk birkaç nefesin ardından sonunda lafa girdi.

“Eeee, anlat bakalım. Kimmiş, neciymiş bu Ayhan Kiper?”

Ersan Amca tıpkı bir müdür muavini gibi beni kenara çekmişti. Keşke konu cam kırmak falan olsaydı da derdimi, meramımı dile getirip cezamı çekseydim. Ancak ortada bir ölüm vardı ve ona Ayhan Kiper'in, eski sevgilimin yeni erkek arkadaşı olduğunu itiraf etmeliydim. Selanik veya çanta gibi detaylara pek girmeden, sadece adamın sabıkalı biri olup olmadığını öğrenmek için Süheyl Amca'dan yardım istediğimi, bunun dışında tek bir şey bile bilmediğimi “Yemin ederim abi”, “Valla, şuradan şuraya gitmek nasip olmasın” gibi sözlerle çirkin bir şekilde ifade ettim.

Tüm bunları anlattığım sırada sigaraları içmeyip adeta yiyen Ersan Amca, her şeye karşın yine de en baştaki kadar sinirli değildi. En azından öfkesini “Yahu Sinan, yaşlı başlı adamı sen ne uğraştırıyorsun?” şeklindeki bir siteme dönüşmüştü. Daha babasını bugün kaybetmesinin verdiği üzüntüyle birlikte, yorgunluğu da gözlerinden okunuyordu. Kendimi şu hale soktuğum ve adamı da böyle bir durumda gördüğüm için hiç hoşnut değildim. İçeriye gitmeden önce son olarak “Her şey yağmen bu konunun böyle havada kalamayacağı-

nı” ve “Gerekli adli işlemlerin yapılacağını” da sözlerine eklemişti.

“Valla Ersan Amca, bir suçum, günahım varsa ben çekmeye razıyım. Gerçekler ortaya çıkarsa en çok ben sevinirim inan ki,” dedim. Birlikte eve geçtik ve içeride Sinem’i teselli eden Pervin manzarasıyla karşılaştım. Etrafımdaki ilişkiler ağı giderek gariplerleşerek birbirine giriyordu. Sinem babasını görür görmez “N’oldu? Anlattı mı her şeyi?” diye sorarken, bir yandan da bana nefretle bakıyordu.

“Dur bakalım kızım, sonra konuşuruz. Şimdi yas evindeyiz,” dedi Ersan Amca. Sinem babasına aldırmadan ayağa kalktı ve yanımdan geçerken yüzüme tükürerek lavaboya gitti. Bu duruma hiç şaşırılmayarak yüzümü temizlerken Pervin’e “Hadi artık gidelim,” dedim. Öylece etrafta olup biteni anlamaya çalışan Pervin’i çekiştirerek dışarı çıkardım. Saldondan geçip giderken anneme hiçbir şey söylemedim. Söylemeye de gerek yoktu, zira gerçekten çok bunalmıştım.

Pervin aldığı yüklü miktardaki alkolün de etkisiyle içerideki atmosferden hiç etkilenmemişti; açık havaya adımını atar atmaz kıkırdamaya başladı. Aslında ben de kendimi bıraksam kahkahalar atarak yerlere serilebilirdim ancak hemen buradan kaçıp kurtulmamız gerekiyordu.

“Pervin, hadi buradan gidelim. Nerede kalıyorsan, beni de oraya götürür müsün?”

“Ahaha tatlı şey seni! Arkadaşımda kalıyorum ve oraya da seni götüremem. Sen de bilirsin ki, misafirin misafiri olmazmış.”

“Ya Sinem sen ne zaman gidiyorsun ki? Hemen boşaltmışsın evini,” dedim. Bugün hep söylememem gereken şeyleri, büyük bir rahatlıkla ve aymazlıkla söylüyordum. Neyse ki Pervin agresif olamayacak kadar sarhoştı.

“Aaa, beraber gitmiyor muyuz ya Sinan?” diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. Besbelli artık onunla gelmeyeceğimi kanıksamıştı geçen süre içerisinde.

“Pervin, bana biraz izin ver her şeyi anlatacağım. Önce bir arkadaşımı aramam lazım, kalmaya ona gideriz” dedikten sonra, telefonla Gökhan’ı aradım. Neredeyse günlerdir görmemiştım çocukluk arkadaşımı. O kadar yakın arkadaştık ki artık, birbirimizi arama veya görme ihtiyacı duymuyorduk. Uykudan yeni kalktığını belli eden bir sesle açtı telefonu.

“Kankacım n’arıyorsun ya? Evde misin, bir arkadaşıyla sana geleceğim de...”

“E gel olm, anahtarın var. Beni ne arıyorsun?”

“İnsanım olm ben, gelmeden önce aradım işte. Lan normalde aramasam sorun olması lazımdı, ne cins adamsın sen.”

“Ya sen eve kızla gelicen di mi? Ondan bu gece yarısı nezaketin.”

“Ya ne alakası var? Bir şey lazım mı diye aradım.”

“Sinan ben uyuyorum kankacım, sen geldiğinde yan oda-ya geçersin. Haydiyin,” diyerek kapattı telefonu Gökhan.

Yine şu gün içerisinde en sıcak, en samimi tavrı ondan görmüştüm ve hayatımda olduğundan dolayı mutluydum. Bu hayatta böyle insanlara daha çok ihtiyacım vardı. Herifle kaç zamandır doğru dürüst görüşemiyorduk ve bu süre zarfında hayatımdaki her şey tepetaklak gitmeye başlamıştı. Telefonu kapatmamın hemen ardından neden Gökhan’ı özlemem gerektiğini bir kez daha hatırlattı Pervin.

“Otuz yaşında hâlâ arkadaşlarından anahtar dileniyorsun Sinan hahahaha! Ben de kalkmış senden benimle Hindistan’a gelmeni bekliyorum...”

Gerçekten inanılmaz ama Pervin bunları söylerken bile çok tatlıydı. Dümdüz bana laf sokuyordu fakat hiç de canımı acıtmıyordu. Haklıydı. Otuz yaşında ailemle yaşıyor olmam utanç vericiydi. Daha bu gece Sinem’in Süheyl Amca’nın evinde yaşadığını ve benim de iç güveyisi olarak o eve yerleştiğimi hayal etmiştim. Bir şekilde aklımdan geçenleri öğrense, tüm tatlılığına rağmen canımı daha çok yakabilirdi.

“Şu son on günde neler yaşadığımı anlatmam lazım Pervin. Beni bir dinle, ondan sonra yine ince ince iğnellersin beni. Fakat böyle yolda ayaküstü olmaz, hadi taksi tutalım” dedim.

Yaklaşık on beş dakika içerisinde eve gelmiştik. Hiç vakit kaybetmeden odaya geçtik ama Gökhan ayısı kullanmadığı odanın kalorifer peteğini kapattığı için içerisi buz gibiydi. Petekleri açtım ancak içerinin ısınması için daha vakit vardı. Biz de üşümek için battaniyenin altına girdik ve birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Her ne olursa olsun, uzun zaman sonra ilk kez kendimi bu kadar güvende ve huzurlu hissetmiştim.

“Pervin öncelikle senden özür diliyorum. Seninle karşılaştığımızda sadece kafam karıştı, artık hem kafam hem de hayatım karmakarışık fakat tüm bunların seninle en ufak bir ilgisi yok,” dediğim sırada, ne kadar anlayışlı olduğunu göstermek istercesine sözümü bitirmeme gerek duymadan beni öptü.

Bu denli soğuk odanın içerisinde bile sımsıcaktı. Burada basit bir ‘Ateşli kadın’ göndermesi yapmıyorum; çok fazla içki içtiği için basbayağı alev gibiydi. Öpüşürken ağzından gelen o alkol kokusu –beni hiç rahatsız etmese de– vücudundaki promil oranı hakkında ipucu veriyordu.

Battaniyenin altında ikimiz de çırlçıplak kaldığımızda benim de artık düşünecek pek bir şeyim kalmamıştı. Kafamdaki tüm o isimleri, saçma olayları bir yana bırakmıştım. Şu an tek pişmanlığım Pervin kadar sarhoş olmayışımdı. Ama neyse ki onun kanındaki alkol ikimize de yetiyordu.

Belki fazla içkili olduğu için, belki de daha arzulu olduğu için beni ne kadar çok istediğini göstermek istercesine öpüyordu. O kadar hareketliydi ki, enerjisine uyum sağlayamadığım için kendimi onun ellerine bıraktım. Ben artık hiçbir şey yapmıyordum. Her şeyi o yönetiyordu ve gayet de başarılıydı bu konuda. Birbirimizi ne kadar özlediğimizi, sabaha dek kısa aralıklarla uyukladıktan sonra defalarca sevişerek gösterdik.

Sonunda kollarımda sızmıştı ve şimdilik çok mutluydum. Bunun tadını çıkarmaya çalışıyordum çünkü sabah olduğunda ve konuşmaya başladığımızda hiçbir şekilde şu andan daha mutlu olamayacaktık. Biliyordum. Biliyordum ve bu yüzden de yorgunluğuma ve uykusuzluğuma aldırmadan Pervin'in güzel suratını, biçimli vücudunu seyreliyordum.

Birlikte doğru dürüst vakit bile geçirememiştik. Son bir ayda bir an olsun soluklanıp, düşünecek vaktim olmadığından bunu ancak şimdi fark edebiliyordum. Niye Hindistan'a gidiyordu ki Pervin? Beni neden yanında istiyordu, orada ne yapacaktık? Bu soruları ne ona, ne de kendime sormuştum. Şu saatten sonra bunları sormak pek bir anlam ifade etmeyeceğinden bir daha soramayacaktım da.

Bir yandan gün yavaş yavaş aydınlanırken, ben de aydınlanıyordum. Birkaç gün içerisinde gidecekti buralardan ve çok büyük ihtimal bir daha birbirimizden doğru dürüst haber alamayacaktık. Azıcık kendime güvensen, Hindistan'a gitmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım fakat bir insanın hayatını etkileyecek kadar yürekli değildim. "Pervin, burada kal ve yanımda ayrılma," dememin üzerinden üç gün geçmeden onu yarı yolda bırakmaktan korkuyordum. Hiç kimseye hayır diyemeyen, kendi fikirlerini açık açık söylemekten çekinen, huzuru herkesin suyuna gitmekte bulan, hayatla ilgili herhangi bir planı olmayan Sinan Su, aylar öncesinden yol haritasını çizmiş, kendisi olmaktan gayet mutlu bu kadına nasıl "Gitme, kal!" diyebilirdi ki?

Ben bunları düşünürken, Pervin'in ağzından birden "Benekli alabalık" sözcükleri çıktı. Çok korkmuştum. Panikle yerimden doğruldum. Uykusunda konuşmuştu ancak seher vaktinin sessizliğinde aklım çıkacaktı neredeyse. Kim bilir rüyasında neler görüyordu? Benekli alabalık... Ha siktir, benim rüyamda da bir keresinde alabalıktı Pervin. Acaba bir bağlantısı mı vardı? Bu bir mesaj mıydı? İlahi güçler sinyal gönderiyor olabilir miydi?

Gerçi ne alakası var, ilahi güçler madem o kadar ilahiler, daha net mesaj yollayabilirlerdi. Bu kadar kafa karışıklığının ardından, sırf kızcağız "Benekli alabalık" diye sayıkladığı

için, “Pervin, hiçbir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın!” demek saçma olurdu. Ömrü boyunca sadece gördüğüne inanan, gördüğünün ötesinde bir anlam aramayan ben, göz göre göre saçmalıyordum. Benekli alabalıklımış... Peh! Ben de aynalı sazandım. Her şeye aynalı sazan gibi atlıyordum. Pervin işte tüm gerçekliği ile yanımdaydı, burnundan tısss tıss sesleri çıkartarak ve ara sıra horlayarak uyuyordu. Bu yataktan kalktığımızda, bundan iki üç sene sonra hiçbir anlamı olmayacak ve hatta doğru dürüst hatırlayamayacağım bir konuşma ile onu uğurlayacaktım. Bir süre içki masalarında “Ya Pervin çok tatlı kızdı, onu kaybetmemeliydim,” diye zırlardım, kafama takacak yeni birisini bulduğumda da tüm şu içinde bulunduğum an tamamen bulanık bir anıya dönüşürdü.

Tüm bunların bilincinde olmama rağmen, üzerimdeki ağırlığı giderek artan uykuya daha fazla direnemez ve zamanı ne yazık ki burada durduramazdım. Uykuya dalmadan evvel Pervin’in yanağını nazikçe öptüm ve hayatımın en huzurlu anlarından birine veda ettim. Galiba yaşantımın spot cümlesi buydu: “Keşke böyle olmasaydı...”

ALLAH GERÇEKLERİN BELASINI VERSİN

Ankara'nın yazını pek sevmem. Sıcaktan dolayı evde durmak istemezsiniz ancak dışarıda da gidecek bir yer bulamazsınız. Kenara köşeye sıkışmış yeşil alanlarla sulak bölgelerin azlığı en çok yazın hissedilir. Oysa kış gelince, sıcak evinizden dışarı çıkmamak bile başlı başına bir keyif nedenidir. Dışarıda olmadığınız için ev dünyanın en korunaklı ve en güzel yeri gibi gelir. Bir de etrafınızda sevdiğiniz hoş muhabbet insanlar varsa –ki Ankara'da böyle insanları bulmak zor değildir– bilmeyenler için çekilmez görünen o Ankara kışları gayet huzur verici olabilir.

Pervin'le birlikte kahvaltı yaptığım sırada bu fikirlerimin doğruluğundan bir kez daha emin olmuşum. Huzur doluydum. Sanki uzun yıllardır birlikte olmalarına rağmen hâlâ birbirlerine şiir yazan, çiçek yollayan, el ele yürüyen çiftler gibiydik. Halbuki çift bile değildik. Gökhan çoktan evden çıkmıştı ve başımdan geçenleri tek tek Pervin'e anlatmıştım. O da tüm anlattıklarımı büyük bir merakla dinlemişti ve en güzeli de benim için gerçekten endişelendiğini hissedebiliyordum.

“Sinan şu an sanırım yapman gereken şey doğruca polise gitmek.”

Yaşadığımız coğrafyayı pek bilmiyor gibiydi. Şahsen ölmediğim sürece hastaneye gitmezdim. Biri beni öldürmeye yeltenmedikçe de polisten yardım istemezdim. Başıma ciddi bir durum gelmedikçe doktor ve polise gitmek ayıp gibi geliyordu bana ve tanıdığım çoğu insan da aynı şekilde düşünüyordu. En ufak bir hastalık belirtisinde hemen doktora gidenle alay ederiz biz ya, laf mıydı şimdi bu?

“Ne polisi Pervin? Bugün Ayhan'ın evine gidip ne var ne yoksa ortaya sereceğim. Artık hayatımda en ufak bir soru işareti bile istemiyorum.”

Bu söylediklerimde gayet ciddiymdim. Yavşak Ayhan beni bunca zaman neden aramamıştı bilmiyordum ama artık bu gerilime bir son vermeliydim. Kafamın üzerinde bana vurmak üzere olan bir el vardı sanki ve ne vuruyordu, ne de elini indiriyordu. Madem öyle, şu an yapabileceğim tek şey o elin sahibine gidip “Buyur kardeşim, vuruyorsan vur. Aha surat bu surat. Yoksa da rahat bırak,” demekti.

“Sinan saçmalama, adam seni orada parçalasa ne bok yiyeceksin?”

Pervin’e “Ya kızım, tabii ben de boş değilim. Vurursa eyvallah ama ölmezsem sıkıntı,” benzeri sözler söylemek isterdim fakat ne yazık ki gayet de boştum. Hatta bomboş-tum. Aklımdaki tek şey gidip tüm gerçekleri bir bir anlatmak ve af dilemekti. Ya mimar adamdım zaten, ne işim olabilirdi ki böyle şeylerle benim?

“Son zamanlarda hem Yunanistan’da hem de Türkiye’de polisle çok fazla muhatap oldum, bu kadarı yeter. Ayrıca benim gönlüm temiz; şuran temizse hiçbir şey olmaz,” diyerek elimi kalbimin üzerine götürdüm. İkna etmeye çalışıyordum Pervin’i ama pek başarılı sayılmazdım.

“O zaman ben de seninle geleceğim,” dedi büyük bir kararlılıkla. Macera filmlerinin başrol oyuncusu gibi hissetmiş-tim kendimi ama tabii bir gülme de gelmiyor değildi.

“Ya Pervin, Hindistan öncesi bir durum olmasın şimdi. Yok yere kendini zor duruma düşürme. Tamam, bir şey olmaz dedim ama sadece kendime yetecek kadar garanti verebiliyorum.”

“Ne yani, bana bir şey olsa karışmayacak mısın?”

“Yok canım, öyle demek istemedim. Ben mühim değilim; zaten başkalarını yeterince zor duruma düşürdüm. Bir de seni bu insanların arasına katmak istemiyorum sadece.”

Elleri hâlâ ellerimdeydi. Daha da sıkı kavradı ellerimi ve ne olursa olsun benimle geleceğini söyledi. Sanırım şu an ya akşamdan kaldığı için sağlıklı düşünemiyordu, ya da içinde

bulduğumuz durumun tutkulu aşk hikayelerine benzemesinden dolayı fazla heyecanlanmıştı.

Aslında Pervin'i bu ısrarından vazgeçirmek için ne söylemem gerektiğini çok iyi biliyordum. "Ya kızım, üç gün sonra Hindistan'a gideceksin. Sanki tüm hayatın boyunca yanımdan ayrılmayacakmış gibi davranmana gerek yok. Ben kendim hallederim," benzeri bir cümle kursaydım eğer, benimle gelmek bir yana, selamı sabahı keserdi. Bu yüzden onun hislerini incitmek, fiziksel bir zarar görmesinden daha ağır göründü gözüme. "Peki gel ama sonra başına bir şey gelirse sorumluluk kabul etmiyorum," diyebilirdim sadece. Göz göre göre tutkulu bir aşk piyesinin içerisine sokuyordu kendisini ve ben de bu konuda ona daha fazla karşı çıkmazdım. Belalı işlerin içindeki adam bendim, o da belalı adamın tutkulu aşığıydı güya.

"Pervin, şimdi sormanın yeri mi bilmiyorum ama sen Hindistan'da ne yapacaksın?"

"Konuyu mu değiştirmeye çalışıyorsun, yoksa 'Gitme, kal' demek için ağız mı yokluyorsun?" dedi gülümseyerek.

"Ne alakası var canım, sadece Ayhan'dan başka bir şeyler de konuşmak istiyorum. Ayhan, Ayhan kaç gündür. Canıma yetti."

"Çok bir şey yapacağım denemez. Yaptığım takıları orada satacağım ve normalde burada ne yapıyorsam, aynısını orada da yapmaya devam edeceğim."

"E madem öyle, burada takı satıp ne yapıyorsan, aynısını yapmaya devam etsene."

"Gitme, kal demek istiyorsan, diyebilirsin," derken hâlâ gülümsüyordu. Fakat cidden de böyle bir niyetim yoktu.

"İkide bir konuyu oraya getirme lütfen, her dediğimin altında bir şey arıyorsun."

"Eh yani o zaman Sinan. Türkiye'de takı satarak yaşayan kaç kişi gördün? Gerçi ben sanat avcılığı yaparak yaşadığını iddia eden birini gördüm ama neyse... Sadece şu kadarını

söyleyeyim: Hindistan'da çok daha ucuza yaşayabiliyorsun. En azından bunu düşünebilirsin sanmıştım.”

Evet, bir de sanat avcılığı mevzuu vardı ki, şu an bu konuya girmenin hiç gereği yoktu. Duymamış gibi devam ettim sözlerime.

“Tek sebep ucuz hayat değildir herhalde diye düşünmüş-tüm ama...”

“Tek sebep bu değil elbette. Bir yerde uzun süre durdukça yaşlandığımı, hatta öldüğümü hissediyorum. Bu nedenle o mutlak son gelene dek hareket edip, bir yerlerden bir yerlere gitmek niyetindeyim,” dedi. Bakışlarıyla ve gülümsemesiyle kendinden o kadar emindi ki, bir nebze bundan rahatsız olmuş-tum. Ben hayatımda hiçbir konuda, hiçbir şeyden bu kadar emin değildim.

“Ya Pervin, sen psikiyatriste gideceğine ta Hindistan'a gidiyorsan ben napayım? Hareket etsek de ölüyoruz, beklessek de ölüyoruz. Her an, her saniye yavaş yavaş ölüyoruz. Hepsi bu,” diye karşılık verdim. Söylediklerime tüm kalbimle inanmıyordum ancak onun bu kadar emin olmasından duyduğum rahatsızlıktan dolayı kendimi tam olarak onun karşısında konumlandırmıştım.

“Ahahaha Sinan, biliyor musun çok tatlısın. Şu an Hindistan'a gitme, benimle kal demenin en değişik yollarını deniyorsun.”

Bu sefer ben de kahkaha atmıştım. “Ya galiba sen, burada kal dememi istediğin için ikide bir bunu tekrar ediyorsun,” diye yanıt verdim. Konuşma artık tam bir tenis maçına dönmüştü; topu karşılıklı olarak birbirimize atıp duruyorduk. Hiç gecikmeden, topu geri gönderdi:

“Ben sana açık açık benimle gel dedim. Ve emin ol, eğer ‘kal’ demeni isteseydim, bunu da söyledim. Hayat bir şeyleri söylemeyi ertelemek için çok kısa...”

Ve Pervin'den güzel bir forehand... Sayı! Bu topu hayatta karşılayamazdım. Kız açık açık bana gel demişti, ben de birkaç kez yalandan evet deyip, sonra da kılımı kıpırdatma-

mıştım. Şu dakikadan sonra dürüst olmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

“Pervin, bak. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum ve seninle Hindistan’a gelmeyi de çok istiyordum. Fakat Hindistan şurası değil ki. Birbirimizi yeterince tanımıyoruz ve birbirimizi tanımaya ta dünyanın bir ucunda başlayacağız. Evet, belki her şey çok güzel olabilirdi, hayal bile edebileceğimizden daha fazlası belki de... Fakat ne seninle gelmeye, ne de sana kal demeye yetecek kadar cesaretim var. Tek söyleyebileceğim bu aslında...”

Aklımdan geçenlerin birçoğunu bir çırpıda ağzımdan çıkarmıştım. Tabii ki hepsini değil, en azından “içsel enerji”, “ruhani yolculuk”, “carpe diem” diyerek her ipini kıranın kaçtığı Hindistan’a gitmek istemediğimi söylememiştim. Benim açımdan ruhani bir yolculuğa çıkmak için illa Hindistan’a gitmek gerekmiyordu. Bir iki saatlik bir uçuşla Prag’a gitmek de gayet ruhaniydi.

İlk defa Pervin’e elimden geldiğince dürüst davranmıştım ancak ben daha sözlerimi tamamlamadan o güzel gözleri dolmaya başlamıştı. Dün gece ağlayan Sinem üzerine, bu sabah da bir adet ağlayan Pervin... Gerçekten şahaneydi. Sürekli olarak “Aman Sinan, bir kere de dürüst ol,” diye iç geçirdikten sonra, realizm akımı karşılığında aldığım yine gözyaşları oluyordu.

“Ağladığıma bakma Sinan, gerçekten önemli değil. Neden bilmiyorum ama her şeyin çok güzel olacağına inandırıyordum kendimi, sadece onun hayal kırıklığını yaşıyorum. Ben senin gelmeni istiyordum, bunun için cesaretim vardı ve seni tanımıyor olmaktan da korkmuyordum. Sen ise korkuyorsun bundan. Aslolan budur ve bu konuda da yapabileceğimiz bir şey yok.”

Tüm gerçeklerin Allah belasını versin! Gerçeklerden nefret ediyordum. Pervin karşımda gözyaşları içinde şu cümleleri kurarken içim parçalanıyordu. Yalan söyleyip oyalasaydım onu belki bu gözyaşları ile karşılaşmayacaktık ikimiz de.

“Yapabileceğimiz bir şey yok,” cümlesi ne kadar can yakıcı olsa da son derece doğrudu. Yapabileceğimiz bir şey gerçekten yoktu. Tüm bu konuşmalar boyunca ve konuşmanın sonrasındaki sessizlikte elele tutuşmaya devam etmiştik.

“Hâlâ benimle Ayhan’a gelmek istediğinden emin misin?” diye sordum.

Ellerimi daha da sıkıca sardı. “Tabii ki de, böyle bir eğlenceyi kaçırmak istemem,” diye karşılık verdi. Çetrefilli ve tehlikeli bir olaya değil de büyük bir şenliğe gelir gibi alaycıydı. Sözlerini “Ama evden çıkmadan önce bir kez daha sevişmeliyiz. Belki çok uzun bir süre bunu bir daha yapamayabiliriz,” diye sürdürdü.

Dedim ya, her şeye rağmen güzel bir gündü. Soğuk bir Ankara sonbaharında, sıcacık evimizdeydik. Gökhan evde olmadığı için kombiyi sonuna kadar köklemiştim. Pervin’le birlikte yatağa gittik ve son bir kez daha seviştik. Onu gerçekten çok özleyecektim.

KEPAZE

“Valla Sinan’ım ne iyi ettin de geldin. Eee, ne var ne yok?” diyerek karşımızda bira içen kişi, kuşkusuz ki Ayhan’dı. Kuzeninin olduğunu iddia ettiği ev son gördüğümünden bu yana hiç değişmemişti. Hatta Sinan’ın üstü başı, oturduğu yer ve elindeki birası bile değişmemişti. “Ulan acaba son birkaç haftadır yaşadıklarım bir rüya mıydı? O gün bu eve geldiğimde çok içmiştim; belki sarhoş kafayla saçma sapan hayaller gördüm ve belki de hâlâ devam ediyordur,” benzeri düşünceler bile geçiyordu aklımdan.

Evet, eğer biz üçüncü sınıf bir filmin içerisinde ya da sinema televizyon okuyan bir gencin bitirme projesinde olsaydık hikayenin sonu “Her şey hayalmiş, meğer kahramanımız rüya görüyormuş,” gibi bir yere pekala bağlanabilirdi. Lakin her şey çok gerçektir. Ayhan deyyusu, ben gittikten sonra koltuğundan hiç kalkmamış gibi karşımdaydı.

Evden çıkmadan önce Ayhan’ı aramıştım ancak telefonu kapalıydı. Ben de “Ya herrü, ya merrü” diyerek, gözümü karartıp evine doğru yola çıkmıştım. Kapısının önünde kısa bir kararsızlık yaşadıktan sonra, son bir kez Pervin’le göz göze gelerek sonunda zile basmıştım. İtiraf etmeliyim ki apartman kapısının diyafonundan bir dakika kadar bir süre boyunca ses gelmeyince Pervin’e dönüp, “Tamam ya, geldik, şansımızı denedik. Evde yoklar. Çok da zorlamanın manası yok, hadi dönelim,” diyesim gelmişti.

Ben buna fırsat bulamadan kapının otomatığı, ortamdaki gerginliği ‘Pat!’ diye bitirmişti. Apartman kapısının sorgusuz sualsiz açılmasından, Ayhan irisinin bir başkasını beklediğini tahmin etmeliydik aslında. “Vaaay, Sinan efendi. Bu ne sürpriz?” diyerek ikimizi içeriye alırken şaşkın ama yine de sevecendi. Öyle ki sarılıp boynuma atlasa şaşırmazdım. Benzer bir sıcakkanlılığı Pervin’den de esirgememişti:

“Hoşgeldiniz, Ayhan ben. Durun size terlik vereyim, yerler soğuktur şimdi.”

Ayhan’la hayatımın yüzleşmesini yaşamak için geldiğim bu evde, kız arkadaşımınla birlikte misafirlikteydik sanki. İçeri geçtik, “Çok durmayacağız, hemen kalkacağız,” der gibi koltuklara fazla yayılmadan oturduk. Gerçi Pervin her daim rahat bir insan olduğundan, sadece beş dakika sonra bağdaş kurarak bu konforsuz pozisyondan kurtaracaktı kendisini. Ben ise koltuğun en ucunda, ayaklarım halının üzerinde büzüşmüş ve ellerim de dizlerimde bitişmiş bir halde, rahatlığın yakınından bile geçmiyor olacaktım.

Misafir ağırlamaktan bir hayli hoşlandığı belli olan Ayhan, yine aynı hürmetle bize bir şey isteyip istemediğimizi sordu ve bira içmemiz için ısrar etti. O kadar çok ısrar etti ki, doğal olarak kılandım. İçkimize bir şeyler katarak bizi bayıltmaya çalışıyor olabilirdi. En sonunda “Siz istemezseniz bile ben çıkarıyorum; içmezseniz ben içerim,” diyerek getirip iki kutu birayı da önümüze koydu. Kutuların ağzı kapalıydı. Demek ki bizi zehirlemeye çalışmıyordu. Zaten nereden bilsin benim Pervin’le damdan düşer gibi evine geleceğimi? Tabii ki de bizi zehirleme niyeti yoktu fakat kalorifer peteğinin üzerindeki mermer tezgahda duran silah yine aynı yerdeydi. Arada gözüm silaha ilişiyor, bu durumu Ayhan’a fark ettirmemek için özel çaba sarf ediyordum.

İçkilerin yanına çerez ve cips getirdikten sonra nihayet koltuğuna kurulmayı başaran kadim dostum, “Valla Sinan’ım ne iyi ettin de geldin. Eee, ne var ne yok?” derken sanki hiç beni Selanik’e elimde çanta ile göndermemiş gibi davranıyordu. Karşımda öyle güzel aptala yatıyordu ki, benim de hemen yanına kıvrılasım geldi.

“N’olsun yaa Ayhan, işte bildiğin gibi... Hayat... Sen de iyisin umarım?”

“Çok teşekkür ederim Sinan evladım, berhudar ol. Ben de iyiyim. Pervin Hanımlar da iyiler inşallah,” diye dalga geçti. Aptal aptal muhabbet etmemizle eğleniyordu. Hemen ya-

nımda bağdaş kuracak kadar rahat olan Pervin de oyuna katıldı.

“Çok sağolun Ayhan Bey. Nasıl olalım işte, hayat gailisi. Eviniz pek şirinmiş.”

“Kendi evim değil ama teşekkür ederim yine de.”

Konuyu bir türlü çanta meselesine getiremediğimden, yeğeni için kız istemeye gitmiş bir dayı gibi hissediyordum. Odada kocaman bir fil vardı ve her ikimiz de fili görmezden geliyorduk. Bir yerde artık birimizin o filden bahsetmesi gerekiyordu ve neyse ki Ayhan benden önce davrandı:

“Sinan’ım, yediğin içtiğin senin olsun ama hele bir anlat artık Selanik nasıldı? Ne yaptın? Nerelere gittin, neler gördün? Bıraksam böyle karşımda sabaha kadar kıvrınacaksın,” derken hemen solundaki kalorifer peteğinde silah olduğunun farkında olduğunu anlatan bir bakış fırlattı. Yani en azından ben öyle bir intiba edindim. Pervin elinde bira ile yayıldığı koltukta hiçbir şeyin farkında değildi ancak sırf Ayhan’ın son iması yüzünden, onu buraya getirdiğime pişman olmuş-tum.

Geçen sefer bu Ayhan patatesini Gerçek Kesit’ten Sarı Bıyık’a benzetmiştim ve bu sefer tam manasıyla Sarı Bıyıklığını ilan etmişti gözümde. Elinde emzik gibi içtiği birası, esrik tavırları, benim için planladığı Yunanistan gezisi ve hemen yanbaşımda duran silahı ile sonu üçüncü sayfada bitecek bir habere davetiye çıkarıyordu. Eğer Gerçek Kesit devam ediyor olsaydı, Perihan Savaş’ın o eşsiz sunumunun ardından yüzü mozaiklenmiş görgü tanıkları benim nasıl öldürüldüğümü anlatabilirlerdi.

“İşsizdi. Son zamanlarda eve çok az geliyor, anneannesinin cenazesinde bile yüzü gözü mor geziyordu...” (Uzaktan bir akrabamız)

“Ezgi’ye aşığım maşığım diyordu ama hiç inanmıyordum. Sinan gibi korkak bir adamın başına nasıl bunlar geldi, hâlâ inanmıyorum...” (Gökhan)

“Sinan bu dünyada en sevdiğim insanlardan biriydi. Keşke onun yerine ben ölseydim, ona böyle bir iyilik yapabilseydim.” (Hasan Ecür)

Sahnede görüldüğü için patlaması ihtimaline kendimi iyiden iyiye alıstırdığım silahın gölgesi altında, Ayhan’ın sorularına refleks olarak en iyi bildiğim şekilde yanıt vermediyi seçtim: Geçıştirerek.

“Abi Selanik yaa... Klasik işte, bildiğin gibi. İzmir’in Yunan versiyonu... Ha İzmir, ha Selanik. Onlar da muhtemelen İzmir’e gelip geri döndüklerinde ‘Ha Selanik, ha İzmir’ diyorlardır. Onu bunu boşver de Ayhan, sen n’aptın abi görüşmeyeli? Keyfin nasıl, işler nasıl?”

Bir müddet sessiz kaldıktan sonra sakince gülümsedi, Ayhan. “Sinan, sen ne kadar da tatlı bir çocuksun böyle,” demesinin hemen ardından, bu sefer ciddileşti.

“Sinan’ım, güzel kardeşim. Anlatmak istediğin başka şeyler yok mu gerçekten? Cesur olsana azıcık. Hanım evladı mısın sen? En son bana ‘Tamam abi, çantayı teslim ettim’ diye mesaj atmışsın. E anlatsana oğlum, kime verdin çantayı? Nasıl verdin? Cidden merak ediyorum bak. Anlat. Anlat ki, ben de senin paranı vereyim. Değil mi?”

Daha ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan, oturduğu yerde birasını yudumlayarak gayet rahat gözüken Pervin atladı: “Pardon Ayhan Bey, hanım evladı derken neyi kastettiniz? Yürekli olmak sadece siz erkeklere has bir şey mi acaba?”

Bunca derdimizin arasında bir de feminizm tartışmasına girmeye gerçekten çok ihtiyacımız vardı. Pervin haklıydı ancak Ayhan da öküzdü. “Bacım boşver sen beni, kusuruma bakma. Sen tabii ki yürekliysindir bu Sinan arkadaşımızdan,” diyerek, alıp lafı yine bana çevirdi. Pervin de canım benim, dünya ile ilgilenip ilgilenmemek arasında kararsız kaldığı için çok da üstelemedi. Top yine bana geldi.

“Abii... eee... şey işte, Atatürk’ün Evi’nin önüne arkadaş geldi, ben de ona verdim gitti çantayı valla,” diyerek, ger-

çeklerle yüzleşmeyi bir kez daha ertelemeye çalıştım. Ayhan'ın tepkisi, kalorifer peteğinin üzerindeki silahı almak oldu. Kaşlarını "Demek öyle Sinan'cım!" der gibi kaldırarak, yavaş hareketlerle silahı eline aldı ve dizinin üzerine koydu. "Yani sen şimdi çantayı teslim ettin ve paranı istiyorsun anladığım kadarıyla?"

Ayhan'ın hareketleriyle yarattığı tehdide karşı ilk tepkiyi yine cesur yürek Pervin verdi. "Hocam şimdi ne gerek var silaha falan? Konuşuyorsunuz işte, Sinan'ın da anlatacakları var. Di mi Sinan? Şimdi şeytan doldurur falan valla, ne gerek var?" diyerek, ortamı sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Ben ise o kadar soğukkanlı değildim. İnceden titriyordum.

"Yani hemen acelesi yok tabii paranın. Neticede dolar bu bi zararım olmaz, dolar hep yükseliyor. Sıkışıksan eğer yani sonra da olur yani... Neden olmasın?"

"Ahaha Sinan ya, bak hâlâ? Hadisene kardeşim, söyle şu çantayı kime verdin? Pervin Hanım siz de yanlış anlamayın, tabancayı sadece temizliyorum. Öyle rutin bir temizlik, aklınıza kötü şeyler getirmeyin hemen..."

"Bence gayet temiz gözüküyor ama yine de siz bilirsiniz," diyerek üsteledi Pervin. İşte onun bu rahatlığını seviyordum. Ayhan da sağolsun silahı biraz daha sildikten sonra tekrar peteğin üzerine koydu.

Buraya gelmeden önce nelerle karşılaşabileceğim konusunda az da olsa bir beyin fırtınası yapmıştım ancak geçen sefer geldiğimde de gördüğüm silahı ve onun bir tehdit unsuru olabileceğini hiç hesaba katmamıştım. Gerçi katsam n'olacaktı ki? Benim amacım aslında buraya gelip, bütün gerçekleri ortaya sererek bundan sonraki hayatıma yine eskisine benzer bir şekilde devam edebilmektir. Peşimde beni bir şeylerin takip ettiği paranoyası ile huzursuz bir halde yaşamımı sürdüremezdim. Fakat gerçeklerle yüzleşme konusunda başarısızdım. Her denememde önce kafamdan aşağı kaynar sular dökülüyor, ardından kara tahtayı tırnakla çizmeye benzer sesler kulağımda çınlıyor ve nihayet karnımdaki yo-

ğün hareketlilik nedeniyle yine durumu idare etmeye yöneliyordum.

“Ayhan Hocam, senin yaş kaçtı acaba? Hep aklımda ama bir türlü soramadım.”

“27, n’oldu ki?”

“27 mi? Oha. Benden 3 yaş küçükmüşsün ha, ben de abi diyorum sana.”

“Pardon Sinan Abi. Özür dilerim. Peki Sinan Abi, çantayı kime verdin. Söyleyecek misin artık?”

Bu kadarına artık Pervin de dayanamadı.

“Sinan söylesene artık şunu lütfen!”

“Çantayı abi ben şimdi Sıtkı’dan aldım İstanbul’da... Sonra da işte, yani öyle normal, ekstra bir durum olmadı...”

“Aaaaa, yeter ama ya! Ayhan, senin çantayı Yunan polisi fünyeyle patlattı. Olan biten bu. Sabahtan beri bir şunu söylemeyedin Sinan ya, inanamıyorum sana!” derken nihayet rahat tavrından ödün vermişti Pervin. İşte ben insanı böyle çileden çıkartırdım!

Tam bu esnada ağzına birasını götüren Ayhan, içtiklerini üzerime doğru püskürttü. “Ahahahahaha fünyeyle mi patlattı? Ahahahahaha Sinan seni giderek daha çok seviyorum. Nasıl becerdin bunu kardeşim?”

Ben yine olduğum yerde, bir şey dememeyi seçerken, benim yerime Pervin konuştu neyse ki.

“Polis çok fazla bekleyince şüphelenmiş, Sinan’ın üzerine doğru yürümüş. O da panikle kaçmaya çalışınca, çarşı pazar karışmış işte. Boş yere ortamı germe Ayhan lütfen, çocuğun hiçbir suçu yok...” diyerek durumu açıkladı.

Çok güzel toparlamıştı ama o anda benim kafamda sadece “Çocuk mu?” sorusu yankılanıyordu.

Vay be! “Çocuk” demek...

Ayhan'ın ise neşesi iyice yerine gelmişti, karşımda karınını tuta tuta gülüyordu. Zar zor konuşmaya devam etti.

“E peki kardeşim, sen o zaman niye bana yalan söyledin? Sen ne şerefsiz bir adam... ahahhaa pardon adam demişim ahahaha...”

İyice şamar oğlanına dönmüştüm. Bir yandan Ayhan vuruyordu, öte yandan Pervin beni itin uygunsuz bir bölgesine monte ediyordu. Hakkımı aramaya çalıştığım zamanlar, sinirlendiğim anlarda hep gözüm dolardı. Yine gözüm doldu ve korkularıma rağmen ağzımdan sözcükler döküldü.

“Abi madem bu kadar merak ediyorsun, niye kaç gündür arayıp sormadın hiç? Afedersin ama ben evine gelince mi aklına geldi çantayı kime verdiğim? Bana vermen gereken sekizbin yedi yüz elli dört doları isterim diye mi korktun?”

Ağzıma öykündü şerefsiz. “Sikiz bin yidi yiz elli dirt diliri istirim diyi mi kirktin?” diyerek iyice sinirlerimi bozdu. Bununla da yetinmedi, devam etti: “Ahahha valla Sinan ben bu işin başında bu kadar eğleneceğimi bilseydim, gerçekten sekiz bin yedi yüz elli dört dolar verirdim, ahaha yemin ediyorum...”

Pervin bir yandan sinirlerimi yatıştırmak için kollarımı ovuştururken Ayhan bu kez ona döndü: “Pervin hanım, sizinle bu şartlar altında tanıştığım için özür dilerim. Eğer çok özel değilse, bir şeyi çok merak ettim. Siz gayet akli başında, hoş bir hanımefendisiniz. Çok çok afedersiniz; bu adamla sevgili misiniz?”

Silahı yerine bırakmıştı ama beni en hassas yerlerimden vuruyordu it oğlu it. Keşke o silahı alacak cesaretim olsaydı da Ayhan'ı oracıkta vurup kurtulsaydım. Ya da olmadı, kendimi vurup bu acıya son verseydim. Pervin de hiçbir şey olmamış gibi cevap yetiştirmeye devam ediyordu.

“Orası biraz karışık ya Ayhan, daha tam isim koyamamıştık. İnşallah buradan sağ salim çıkarsak, belki bir isim koyabiliriz.”

“Yok canım, sağ çıkarsınız. Sağ çıkarsınız da, Sinan’dan siz rica edin şimdi; dizleri üzerinde özür dilesin, ben de onu affedeyim.”

Bu sözleri söylerken kaşını, gözünü, dudaklarını, yüzünü o kadar çok oynatıp, o kadar çok mimik yapmıştı ki, oracıkta mimik zehirlenmesinden ölmemem büyük bir şanstı. Cinsiyetçi küfrüm için herkesten özür dilerim ama bu orospu çocuğu istediği zaman ne kadar itici bir insan olabiliyordu böyle!

Zavallı Pervin ise hâlâ konuşarak bir şeyleri çözebileceğini zannediyordu. Sözlerine büyük bir özgüvenle başladı.

“Nasıl yani Ayhan Bey? Sizin yüzünüzden gittiği Yunanistan gezisinde neredeyse polisler tarafından vurulmak üzere olduğu için mi dizüstü çöksün? Hem ne güzel oturarak konuşuyoruz işte, ne gerek var?”

Fakat Ayhan’ın kafasını göstere göstere silaha doğru çevirmesi ve tekrar bize doğru bakması, o özgüvenini yiyip bitirdi. Pervin’in sesi tıss diye söndü:

“Şey yani... Hatta şu silah da olmasa, aramızda çok daha sağlıklı bir iletişim olabilir diye düşünüyorum yani ben...”

Ayhan hiç istifini bozmadan, bir kez daha rica etti.

“Hadi Pervin, lütfen zorluk çıkarma. Bak senden rica ediyorum ama beni Sinan’la muhatap olmak zorunda bırakma. Kırk yılda bir senden bir şey istiyorum.”

Bu kadar tiyatronun üzerine, ben de orada eşşek olmadığım için dizlerimin üzerine çöktüm. Gururum, onurum, artık bu gibi manevi değerlere ait ne kadar terim varsa, hepsini ayaklar altına almıştım. Her defasında daha kötüsü olmaz derken, nasıl kendimi hep daha kötü bir pozisyona sokmayı başarıyordum, bu daha sonra bilim insanları tarafından incelenmeliydi mutlaka. Beterin beteri bendim.

Dayak yemek için tahtaya çıkmış bir öğrenci gibi, bu durumun hemen bitmesini ve geçmişimde kalmasını istiyordum. Hızlı hızlı konuşmaya başladım:

“Ayhan Hocam, Şu anta ile ilgili söylenebilecek her Şeyi Pervin söyledi aslında. Ne yazık ki gerçekten bana verdiğin çantayı Yunan polisi fnyeye ile patlattı. Bu yanıtın seni tatmin etmediğini biliyorum, ne olduğunun detaylarını da anlatabilirim ama olan Şey Şu ki; antan Atatürk’ün evinin önünde patladı ve bu konuda benim en ufak bir suçum bile yok. Fakat yine de bunu sana söylemediğim ve sana attığım o mesaj için tüm kalbimle özür dilerim.”

Ayhan beni dizlerimin üzerinde gördüğü için gayet hoŐnuttu. Sadece birkaç hafta içerisinde defalarca karşı karşıya geldiğim o aynı anda hem acıyan hem iğrenen surat ifadesini bir kez daha yüzünde görüyordum. Konuşmaya başlamadan önce birasından bir yudum çekti ve anında geri püskürttü.

“Eaaahh arkadaş, kl döktüğüm birayı imiŐim!”

Sarhoş oluyordu besbelli. Çok içince benim de sık yaptığım bir salaklıktı bu. Bira kutularına sigarasının kln döküp sonra da onu bir güzel içmiŐti. En sonunda doğru kutuyu bulduktan sonra önce ağzını soğuk birayla temizledi ve bir de üstüne boğazını temizleyerek bana döndü.

“Sinanım, belki inanmayacaksın ama seni gerçekten seviyorum. İyi bir insan olduğuna da canı gönülden inanıyorum ama asıl özür dilemen gereken Şeyin ne olduğu hakkındadır hâlâ bir fikrin yok. Onu bulana kadar da böyle dizinin üstünde utanç abidesi olarak kalacaksın. Hatta belki ileride heykelin bile yapılabilir...”

Pervin de –canım benim– galiba benim bu halim hafızasında çok fazla yer etmesin diye ortamdan izole etmişti kendini. “Valla akşamdan kalmalığın en iyi ilacı yine bira içmek,” dedi durup dururken.

Ayhan da, Pervin’in bu dediğine büyük bir coşkuyla katıldı. “Değil mi ya? Valla ben de akşamdan kalınca sabahları kendime gelmek için kahve içiyorum, çay içiyorum, soda içiyorum falan ama yok... İki tane bira imezsem, hiçbir türlü kendime gelemiyorum.”

Bunları söylediği sırada ben henüz dizlerimin üzerindeydim ve her ikisi de karşılıklı konuşmalarına devam ediyorlardı. Pervin, “Ya aslında gecedен alka seltzer içenler var, onlar bayağı methediyolar da... Amaan, içmeye başlamadan önce nereden gelecek aklıma? O kadar düzenli, intizamlı birisi olsam içki içmezdim zaten,” şeklinde karşılık verdi ama artık dayanamıyordum.

“Ayhan, abi ben illa böyle dizüstünde durmak zorunda mıyım? Oturarak özür dileysem olmaz mı? Ya da en son ne konuda özür dileyeceğimi bulalım, o zaman tekrar diz çökirim,” diye tam çıkışacaktım ki, birden kapı çaldı. Ayhan önce ikimizden de telefonlarımızı istedi, sonra da kaloriferin üzerindeki silahı beline sıkıştırdı. Antreye doğru yöneldi. Kapının açılması ve sonrasında antreden duyduğum seslerden, Ezgi’nin geldiğini anlamıştım.

Harika. Bir bu eksikti.

Ayhan büyük ihtimalle Ezgi’nin önünde ağzımı burnumu kırıp bu gece başladığı şovu güzel bir finalle bitirecekti. Eğer benim Ezgi’nin eski sevgilisi olduğumu öğrenirse, belki silahı çekip vurabilirdi de. Hepsi ihtimaller dahilindeydi.

Salonu teşrif ettiğinde eski sevgilim de en az Ayhan kadar neşeliydi. Ezgi’nin benim varlığımı hiç yadırgamamasından, zaten Ayhan’ın Ezgi ile olan geçmişimizi bildiği kanısına varmıştım. “Ahahaha Ayhan bu ne hal ya! Aşkol-sun. Bu kadarı da ayıp ama... Kıyamam ben Sinanıma!” demesine rağmen, kahkahalarına hakim olamıyordu. Benimle birlikte olduğu süre içerisinde her an “Acaba sıkılıyor mu? Nasıl eğlendirsem ki?” diyerek üzerine titredığım sevdiceğimi, hayatta ilk defa hakkıyla keyiflendirmiştim.

“Ya ben de kıyamam, çok seviyorum Sinan’ı ama tam da özür dilemek üzereydi. Ha! Hangi konu hakkında özür dileyeceğini bilmiyor ama bakalım, bulacak bence. Zeki çocuk, inanıyorum ona,” dedi, Ayhan.

Tüm bu olanlar esnasında Pervin artık sadece bedenен yanımdaydı. Birkaç kez Ayhan’a terslendikten sonra galiba benim o paçoz halimi görerek, ruhen yanımdan uzaklaş-

mayı seçmişti. Başka alemlerde kendi kafasına göre takılıyordu ve belki de çoktan Hindistan'a gitmişti bile.

Ayhan vakit kaybetmeden "Gel bir tanem gel, bak burada da Pervin var. Pervin, Ezgi... Ezgi, Pervin," diyerek eski sevgilimle, "aramızda ne olduğu tam belli olmayan" kız arkadaşımı tanıştırdı. Şöyle ikisine bakınca, Pervin bariz farkla çok daha güzeldi ve Ezgi yüzünden şu hallere düşmüş olmam son yüzyılın en büyük aptallığıydı. Bir kere Ezgi tam bir kuru göttü ve Pervin kendi iç dünyasında huzura ulaşmak için çok sık yoga yaparken, bir yandan da zaten güzel olan fiziğini daha da yuvarlak hatlara kavuşturmuştu. Manevi yolculuğu henüz tamamlanmamıştı ancak bedenlen insanın içini gıcıkliyordu.

Ezgi içkisini alıp koltuğuna yerleştikten sonra, "E hadi Sinan, çabuk özür dile madem. Senin olmasa bile yarın hepimizin işi gücü var," diyerek bu debdebeli akşamdaki yerini aldı. Artık ne hakkında özür dileyeceğimi enikonu anlamıştım ancak yine de Ezgi'nin Ayhan'a benim hakkımda tam olarak ne söylediğini bilmediğimden, bunu kendim dile getirmek istemiyordum. Ezgi'nin obsesif eski sevgilisi olduğundan, Ayhan'a sırf bu yüzden bulaştığımdan ve buna benzer birçok şey yüzünden benden intikam alınıyordu fakat durduk yere gerektiğinden daha fazla özür dileyerek kendimi riske atamazdım.

"Ya işte ben genel olarak hayatınıza dahil olduğumdan ve şu an burada sizi boş yere oyladığımdan dolayı özür dilerim. Umarım beni affedebilirsiniz."

Ortamin tüm sessizliğinde çınlayan bu zavallı özürümden hemen sonra Ayhan, Ezgi'ye bakarak, "Tatmin oldun mu sevgilim? Yeterli mi sence bu kadarı?" dedi. Bana acıyarak bakan suratlar zincirine bu sefer Ezgi dahil olmuştu. Dudaklarını tiksindirerek kaldırdı, "Ben bir özür bile duymadım," cevabını verdi. Tüm olan bitenin üstüne tüy diken ise sıkıldığını belirten "Pofff" sesiyle Pervin oldu.

Ayhan, "O zaman sen biraz Sinan hakkında Pervin'e detay versene bir tanem. Bak burada adı konulmamış bir ilişki

var. Hem Pervin’e bir iyilik yapmış olursun, hem de belki Sinancığımız hangi konuda özür dilemesi gerektiği hakkında bir fikir edinebilir,” diyerek fitne ateşine son odunu başarıyla taşıdıktan sonra, Ezgi sanki uzun günler boyunca itinayla dizdiği domino taşlarını artık tek bir hamleyle devirmek için derin bir nefes aldı ve sakın bir şekilde altın vuruşu için sözlerine başladı.

“Hımmmm bakalım şöyle bir... Pervin, öncelikle bu süm-sük deli gibi aşık olsa bile, kendisi uyuz bir tabiata sahip olduğundan ağzını açıp da bir şey söylemez. Bu bir. Yani şimdi sizin durumunuzu bilmiyorum ancak, bir numaralı kural: Eğer ilişkinize bir isim koymamışsınız gerçekten, bundan bir hamle falan bekleme.

Dur sigaranı ben yakayım ama çok da strese girme hemen Pervinciğim. Ne diyordum? Hah, iki: Diyelim ki çıkmaya başladınız. Seninle ilişkisini garanti görmeye başladı; ayrılacağına ihtimal vermiyor... Zerre umrunda olmazsın. Bütün gün evde oturur, arkadaşlarına gider gelir, çok afedersin hayvan evladı gibi dolaşır etrafta.

Sonraa sonra... Tembel, boş gezen herifin biridir ama bunu nihilist bir sosa batırıp insanlara öyle satmaya çalışır. Yani ‘Ben kıçımı kaldırmak istemiyorum’ demez de, ‘Niye çalışıyoruz ki; insan hayatı kısa. Çalışarak heba etmemek gerek’ der durur ve en sonunda da senden borç ister. Bu arada bana da hâlâ bin beş yüz lira borcu var, onu da eklemek isterim. Hatta Selanik’e giderken verdiğimiz beş yüz lirayı da borç hanesine yazıyorum, eder iki bin...

Bunlar Pervinciğim, Sinan’ın ilişkideki halleridir. İlişki bittikten sonra da öyle kolay bir kurtuluş yoktur. Öyle tutkulu bir aşık gibi her yerde karşına çıkmaz ancak tam da kendine yakışacak şekilde kıydan, köşeden seninle uğraşır. İlişkide güvenip de verdiğin internet şifrelerinden mailine girer, Facebook’una girer. Senin arkadaşlarınla senden çok arkadaş olur ve onları her gördüğünde hakkında en mahrem detayları dahi çekinmeden anlatır. Aslında kendine güvensiz görünür ama bir yandan da ‘Benden nasıl ayrılırsın’ der gibi garip bir özgüvenle, sürekli kendisine dönmeni bekler.

Kaç oldu ya? Altı yedi oldu mu? Neyse, devam ediyorum. Sonra gelir o burnunu, ta benim erkek arkadaşına kadar uzatmaya cüret eder. O küçük aklı ile erkek arkadaşıyla arkadaş olmaya çalışır. Kendisinden beklenmedik bir cesaret ve tam da kendisinden beklenecek bir aptallıkla onunla içki içmeye gider. Sanki biz Ayhan’la hiç barışmayacakmışız ve kendisinden hiç bahsetmeyecekmişiz gibi saf bir gerizekalılıkla Ayhan’la görüşmekten çekinmez. Ayhan buna Selanik’e git dediğinde, ağzını açıp da bir “Niye?” demez. Eşek gibi, hadi kaba olmayalım kuzu gibi Selanik’e gider. Tüm hayatı boyunca hiçbir şeye götü yemediği gibi, Ayhan’a da çıkıp ‘Ya bu çantanın içinde ne var gerçekten, beni durduk yere yakmayın,’ demeye bile cesaret edemez.

İçinde sırf benim canım istediği için kirli iç çamaşırlar olan bir çantayla Selanik’e gider ama artık oralarda ne yapıtıysa, gelip bize anlatmaya bile cesaret edemez. Sanki gerçekten Selanik’te çantayı alan biri varmışçasına bize mesaj atar, sonra da götü yemediği için ortallardan kaybolur. Yetmez, bir de kapımıza yaşlı bir adamı gönderir, komiser emekli miymiş neymiş, başımıza sarar. Adamı zar zor başımızdan atarız.

Neyse işte Pervin, şu yerde görmüş olduğun ‘güya’ koskoca mimar, işte böyle bir adam. Tüm bu söylediklerimin ışığında, eğer bir durum değerlendirmesi yaparsan, eminim sen de bu ilişkiye bir isim koyabilirsin. Buna tüm yüreğimle inanıyorum.

Sana gelince Sinan, tüm bu sözlerimden sonra elbette ki senden bir özür beklemiyorum. Umarım bu gece bu evden ve hayatımdan çıkar gidersin. İçinde bir gram kötülük olmadığını bilsem de, sadece devasa gerizekalılığınla bir daha karşılaşmak istemiyorum.”

Ortam kelimenin tam manasıyla buz tutmuştu. Ben ise bu güzel ve anlamlı tirat sırasında yarılan yerin en dibine doğru yolculuğumu yarılamiştım bile. Ezgi’nin bu cümleleri doğaçlama söylemediğinden emindim; karşımda çalışılmış bir intikam vardı. Canımı yakmak için nasıl da planlar yapmış,

nasıl da oturup kurgu yapıp, metin yazmıştı... Bu konuda diyebilecek bir sözüm yoktu; gerçekten başarılıydı.

O kadar başarılıydı ki, şu an dizlerimin üzerinde salondaki kimsenin yüzüne bakamazken, sinirimden ve mutsuzluğumdan ince ince gözyaşları döküyordum. Ortamın sessizliğinde sadece benim ara sıra hıçkırdığım duyulabiliyordu. Tek bir tesellim vardı, o da Pervin'in Hindistan'a gidecek olmasıydı. Böylelikle bir daha yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktım.

Pervin'in yüzüne bakamadığım için ne yaptığını tam kestiremiyordum ama bir şey söylemediği de apaçıktı. Ezgi'den sonra bu kez mikrofonların başına Ayhan Efendi geçmişti. Kafam önümde onu dinliyordum.

“Sinan kardeşim, hadi geç koltuğa. Dinlen biraz. Yeter bu kadar rezil olduğun. Korkaklığın, cıbilliyetsizliğin, karakter-sizliğin karşısında yemin ederim ben tiksindim. Ayağı kırılan atları bir daha iyileşemezler diye çekip vuruyorlarsa, benim de hemen seni burada çekip vurmam gerekiyor,” demesinin ardından kafamı kaldırdığımda elinde bir kez daha tabanca vardı. “Tabii keşke gerçekten bir silahım olsaydı, yemin ederim hiç düşünmezdim,” dedi ve tetiği çekti. Oyun-cak tabancının içinden çıkan boncuk kulağımı sıyrırken ben çoktan olduğum yerde Pervin'in kucağına doğru yatmışım. Artık tamamen abandon olmuş bir haldeydim.

“Öffff Ayhan, n'apıyorsun akşam akşam, çocuk kalpten gidecek,” diyen kişi Ezgi'ydi. Ezgi'den sonra konuşma sırasını alan ise bir eliyle beni doğrultan Pervin oldu.

“Yani arkadaşlar, çok güzel bir sahneydi. Emeği geçen herkese teşekkürler. Böyle bir gecede beni bekliyor muydunuz yoksa doğaçlama yeteneğinizi mi kullandınız bilmiyorum ancak ben üç gün sonra Türkiye'den gidiyorum, muhtemelen uzun bir süre de geri dönmeyeceğim. O yüzden Sinan'ın şu an içinde bulunduğu durumu daha da zorlaştıracak şeyler söylemenin pek bir manası yok.”

Canım benim! Böyle bir kızı kaybettiğim için üzüntüm katlanarak artıyordu. Rahattı, akıllıydı, güzeldi... Öyle bir pis

yola sapmışım ki, ne yaparsam yapayım her hareketimde kendimi daha da kötü bir pozisyonda buluyordum. Güya bugün buraya gelerek bana yardımcı olacaktı ancak -tam bir ümitsiz vaka olduğuma kanaat getirmiş olsa gerek ki- son sözlerinin ardından kapıya doğru yöneldi. Sanırım benim de onun peşinden çıkmam gerekiyordu ancak hareket edemiyordum. Pervin çoktan kapıya ulaştığı sırada, Ayhan bana çıktı.

“E hadi sen de gitsene oğlum, bütün geceyi burada mı geçireceksin?”

Daha önce de bazı yerlerden kovulmuş olduğumdan biliyordum. İnsan bir yerden gitmesi rica edildiği anda hemen harekete geçemiyordu. En azından “Siz kovmadınız, ben kendim gidiyorum” intibası yaratmak için belli bir süre geçmek zorundaydı. Ben de hem Pervin’i bu gece bir kez daha görmemek, hem de bu intibayı yaratmak amacıyla bir sigara yaktım. “Tamam abi, şunu içeyim kalkıyorum,” dedim Ayhan’a.

Ezgi’nin müthiş finali ve Pervin’in de bizi terk etmesiyle birlikte salonun ortasına kocaman bir sessizlik yerleşmişti. Ezgi koltukta yılğın yılğın, gitmemi beklediğini belli eder bir halde oturuyor, Ayhan da “Zıkkımın kökünü iç” dercesine bana bakıyordu. Ben ise ikisiyle de göz göze gelmemek için halıyı seyrediyor, hiç uyanmak istemediğim sabahlarda zorla yatağımdan kalktığımda yaptığım gibi, halının üzerindeki desenleri inceliyordum. Salondaki sessizliği kapının zili bozdu.

Ezgi kapıyı açmak için kalkarken, Ayhan ise “Pervin’dir kesin. Saf kız o, ben anlarım. Sen gelmeyince merak etti kesin,” dedi. Haklı olabilirdi, ancak tam da kalkmak için yeterli konsantrasyonu sağlamak üzereydim ve Pervin’in geri gelmesine hiç gerek yoktu. Neyse ki koridorun öbür ucundan gelen konuşmalardan Pervin’inkine benzer bir ses duymuyordum. Bir iki dakika sonra Ezgi salona yeni haberlerle geldi.

“Ayhan, kapıda iki polis var. Sizin için gelmişler.”

“Haydaaaa... Lan bu Pervin manyağı mı şikayet etti bi-zi?” dedi, Ayhan.

Ezgi, “Hayır, Süheyl Amca vardı ya. Onun ölümüyle ilgili olarak çağırıyorlarmış,” derken, ben küçük çaplı bir şaşkınlık yaşıyordum.

“Benim burada olduğumu nereden biliyorlarmış ki?”

Neyse ki Ezgi, “Senin burada olduğunu ben söyledim,” sözleriyle, şaşkınlığımı atlatmama yardımcı oldu.

Hazırlanmak için harekete geçen Ayhan artık bana iyiden iyiye böcekmişim gibi davranıyordu. Gözlerindeki iğrenmenin boyutlarını görebiliyordum. Şuna hiç şüphe yoktu ki Ayhan artık bu dünya üzerinde benden en çok tiksinen insandı. Onun için, gecenin bir yarısında tuvalete kalktığı sırada gördüğü hamamböceği veya kalabalık bir otobüs yolculuğunda leş gibi kokan adamdım. Üstünü başını giydi ve fazla biradan kıpkırmızı olan suratıyla kapıya doğru ilerledi. Ben ise AVM’de annesinden azar yemiş çocuk korkaklığı ile onu takip ettim.

Memurlar kapıda kimlik kontrollerimizi yaptılar. Onlara sormak için aklıma gelen ilk soru, annemlerin evine gidip gitmedikleri oldu. Neyse ki, Ezgi beni ispiyonladığı için gitmelerine gerek kalmamıştı. Eski sevgilim aslında hiç istemese de yine de bir işe yaramış, işe annemlerin karışmasına mani olmuştu.

Polisler arkamızda, ben ve Ayhan onların önlerinde emniyet aracına doğru ilerlerken kendimden beklenmeyecek bir rahatlık içindeydim. Son birkaç hafta içerisindeki bedbahtlığım ve beceriksizliklerim yüzünden, ortalama bir sokak seriserisinden çok daha fazla polisle muhatap olmuşum ve sanırım bu yüzden artık yolu sık sık Adana Adliyesi’ne düşen bir gaspçı kadar arsızdım. Ayhan ise etrafına negatif elektrikten yapılmış oklar fırlatıyordu. O okların hepsi de gelip benim vücuduma saplanıyordu tabii ki. Karakola vardığımızda, daha birkaç gün önce bekletildiğim nezarethaneye tekrar getirildik ve sorgu için savcayı beklemeye koyulduk.

Burada hiçbir şey değişmemişti doğal olarak; leş beyaz ışık, sessizlikte çınlayan ayak sesleri ve beni son gördüğünde Allah’tan sabır dilenen polis memuru...

“Lan, sen daha geçen gün burada değil miydin?”

O ana dek yüzüme dahi bakmayan Ayhan, şöyle bir kafasını çevirip bir kez daha iğrenerek suratımın aldığı hali izledi. Benim ne zaman nezarethaneye düştüğümü anlamaya çalışıyordu.

“Valla sormayın Memur Bey, bir şanssızlıktır gidiyor,” diyebildim sadece. Memur Bey de benim aresizliğim karşısında eğlenenlerin safına geçmişti.

“şanssızlık değil, gerizekalılıktır o. Burada ben çok görüyorum.”

Maalesef haklıydı.

FIRTINADAN SONRAKİ SESSİZLİK

Her şey olacağına varıyordu ya da bizim olanları kabul etme şeklimiz böyleydi. Ben de kabul etmiştim her ne olup bittiyse.

Yine Gökhan'ın evindeydim, yine soğuk bir Ankara gecesi idi ve yine sıcak evde yakın çevremizden bir sürü arkadaşımızla birlikteydik. Hasan Ecür de vardı evde. Tüm sevecenliği ve güler yüzü ile arkadaş grubumuza iyiden iyiye sızmayı başarmıştı. Hâlâ gerçekten iyi bir insan olduğundan tam emin olamıyordum ancak bunu eskisi kadar kafama takmıyordum da. Yaşadıklarımın sonu sülman olmuştu. Oturduğum koltuğa yaklaştığında, bana çaktırmadan Sinem'i sordu.

“Hasancım, sen inanmıyorsun ama valla o kızla aramda bir şey yoktu. O gün birlikte bir şeyler içtik sadece,” dediysem de ikna olmadı sanırım. Kendisi bilirdi, onu ikna etmek için uğraşacak değildim. Gerçekten de Sinem'le o günden sonra bir daha iletişim kurmamıştım. Süheyl Amca'nın cenazesinin hemen ardından evi boşaltmışlar, bir haftaya da kalmadan satmışlardı. Anneme “Hiç cenazesine bile saygı duymamışlar, ayıp. Kırk çıkıydu bari adamcağızın,” diye dedikodu yapmıştım. O ise Sinem'in ailesinin durumunun çok da iyi olmadığından, zaten epeydir Süheyl Amca'ya evi satması için baskı yaptıklarından bahsetmişti.

Polisin Ayhan Kiper soruşturmasından da bir şey çıkmamıştı. Ben başımdan geçenleri, niye ikinci kez karakola düştüğümü, Ayhan'la olan ilişkimi ve her şeyi bülbül gibi şakı-mıştım. Beni dinleyen savcı bir yerden sonra soruşturmayı bir kenara bırakıp bana ve halime üzülmeye başlamıştı. Ayhan ise Süheyl Amca'nın evine geldiğini, daha ilk andan itibaren akli dengesinin yerinde olmadığını anladığını ve yaşına hürmeten sadece kısa bir süre kendisiyle konuşarak başından savdığını anlatmıştı. Ayrıca Süheyl'in kendisine bir

mektup vermek için ısrar ettiğini ve mektubu almadığı için yaşlı adamın kendisine çok kızdığını da sözlerine eklemişti. Savcı Süheyl Amca'nın cebinde bulunan notlar yüzünden Ayhan'ı biraz daha sıkıştırmış ancak herhangi bir sonuç alamamıştı. Sabıka dosyası benden daha temiz olan Ayhan'ın Süheyl Amca tarafından nasıl bir suç şebekesi ile ilintilendirildiği veya yaşlı adamın Selanik meselesine ne şekilde vakıf olduğu ise asla yanıtlanamayacaktı.

Ayhan Kiper'in ifadesi boyunca kendime olan saygımdan geri kalan kırıntıları da yitirdiğimi itiraf etmek zorundayım. Ayhan beş dakikada deli teşhisi koyduğu Süheyl Amca'dan o mektubu almamak için tartışmaya bile girmişti ancak ben yıllardır tanıdığım adamın lafına göre iş yapmıştım. Sırf kaba saba bir herif olduğu için yanına korkarak yaklaştığım, kendisine Don Corleone gibi davrandığım Ayhan'ın gayet sıradan bir herif olması da cabasıydı.

Böyleydi işte; etrafımızdaki insanları biz nasıl görüyorsak, bizim için ondan ibaretlerdi. Hepimiz, birbirimiz hakkında belli kanılara varan ve bu kanıların kesin doğruluğuna yürekten inanan ve buna göre hareket eden canlılardık. İzlenimlerimiz bizi yanılttığında da böyle attan düşmüşe dönyorduk işte.

Salonda keyfim gayet yerinde olduğu halde, sırf Hasan Ecür beni alçıya almasın diye mutfığa Gökhanların yanına kaçtım. Evet, Gökhanlar! Çünkü ben oradan, oraya yaprak gibi savrulurken Gökhan, Ilgın'la sevgili olmuştu. Ilgın, hani şu her konuyu Fenerbahçe'ye getiren Denyo Cem'in (eski) sevgilisi... Hani Cem'den ayrılırsa diye erketeye yattığım varlık... Gayet de güzel bir çift olmuşlardı Gökhan'la.

“Ooo gençler, umarım rahatsız etmiyordum. Bir içki alıp içeri gidicem, merak etmeyin,” diye daldım aralarına.

Ayhanlar'daki o gecenin ardından üç koca hafta geçmişti ve ben bu süre zarfında neredeyse tamamen Gökhan'la birlikteydim. Yine de ona yaşadıklarımın ve başıma gelenlerden bahsetmemiştim. Bahsetmek de istemiyordum. Kendimi Mordor'a yüzüğü taşıdıktan sonra köyüne dönen ve bir daha

asla aynı olmayı başaramayan Frodo Baggins gibi hissediyordum.

“Gel kankacım, bizle otur ya. İçeride çok gürültü var, yarın yine bütün ev batmış olacak,” dedi Gökhan. İlgin da bana karşı oldukça sıcak davranıyordu. Normalde bu kadar ilgi alaka göstermezdi bana ancak artık en iyi arkadaşımın sevgilisiydi. Gökhan’dan ayrılana dek bana gereğinden çok daha iyi davranacaktı.

Ne de güzel görünüyorlardı!

Eğer Pervin’le sevgili olsaydık belki ‘double date’^{4*} bile yapabilirdik hep birlikte. Fakat Pervin’le değil sevgili olmak, bir daha görüşmemiştik bile. Daha önce beni aradığı telefondan ona ulaşmayı başarmıştım ancak o kadar mesafeli konuşmuştu ki henüz Hindistan uçağı kalkmadan ellerimden öylece uçup gittiğini anlamam zor olmamıştı.

Bardağımı içki ile doldurduktan sonra, henüz bir çiftin yanında durabilecek psikolojide olmadığımı anladığımdan içerideki kalabalığın –ve Hasan Ecür’ün– yanına dönmeyi tercih ettim. Gökhan ve İlgin’a “Yok canım, daha taze aşık-larsınız. Takılın siz,” diyerek salona kaçtım.

İçerideki dostane kalabalıkta, pek dikkat çekmeyecek bir köşedeki sandalyeye oturup ortamda dönen muhabbeti dinledim öylece. Kimse “Aman Sinan’ın psikolojisi iyi değil, ona yardımcı olalım,” demesin diye yapılan her espiye gülümsüyordum. Herkes iyice kafayı bulup sarhoş olana dek bunu yapacaktım. Elimde şarabım, sırtıcaaktım. Çünkü insanları başımdan savmak için onlara gülümsemekten başka bir yol gelmiyordu aklıma ve bu esnada insanlarla sırtıca olarak iletişim kurmanın ustası Hasan Ecür, benimle sık sık göz temasında bulunuyordu. Ben ona bakıp gülümsüyordum, o da bana bakıp gülümsüyordu. Eminim ki, ikimiz de dışarıdan gerizekalı gibi görünüyorduk.

Evdeki misafirlerden biri de gecenin sürpriz ismi Onur Bilgin’di. Pervin’in eski nişanlısı, hani otobüste üzerine

^{4*} “İkili buluşma”.

kahve döktüğüm çocuk... Pervin'in Hindistan'a gidişinin ardından –tüm olup bitenlerden hiç ders almadığımı kanıtlarcasına– onu aramıştım. Birkaç kez görüşmüştük ve bu gece de bizimle içiyordu. Neyse ki Ayhan gibi bir deli değildi de başımı belaya sokma ihtimali yoktu. Zaten Pervin de Hindistan'da olduğu için bu arkadaşlığın kimseye bir zararı dokunacağını sanmıyordum.

Gecenin bitip herkesin evlere dağılması, Gökhan'la Iğın da odalarına çekilmesinin ardından ben de birkaç hafta önce Pervin'le hayatımın en huzurlu dakikalarını paylaştığım yatağa geçtim. Gerçi yine de huzurlu sayılırdım... En azından hayatımdaki çoğu düğüm noktası bir şekilde çözülmüştü. Çözülürken bende çok fazla iz bırakmış da olsa, önemli olan o düğümlerin artık olmamasıydı.

Uykum yoktu ama uyumak için kendimi zorluyordum. Eskiden uyuyamadığımda güzel şeylerin hayalini kurarak hiç anlamadan rüya alemine daldardım ancak artık hayalini kurabileceğim çok bir şey kalmamıştı.

Daha fazla kaçamazdım. Artık teslim olmalıydım. Yarın sabahтан itibaren hayatımı düzene sokmak için çalışmalıydım. İş bulmalıydım, annemlerin onaylayacağı bir sevgili bulmalıydım ve hemen evlenmeliydim. Ardından tıpkı abim gibi vakit kaybetmeden çocuk yapmalıydım.

Ha, tabii hepsinden önce Sinem'i de arayabilirdim. Dedesinin ölümünün şokunu atlatmıştır herhalde. Bir kez daha özür dileyip şöyle bir halini hatırlını sormak hiç de fena olmaz...

SON

